

Nekonečná noc

Agatha
Christie

Každou noc a každý den někdo je pro bídu narozen každou noc a každý den někomu láskaje osudem někdo se zrodí pro lásky sladkou moc jiný se zrodí pro nekonečnou noc...

/WILLIAM BLAKE

, Věštby nevinnosti'/

Kniha první

/1

V mém konci je můj počátek... Tento citát jsem často slyšel od lidí. Zní docela hezky, ale co ve skutečnosti opravdu znamená?

Existuje vůbec nějaký okamžik, který by člověk mohl přesně zachytit v paměti, aby pak řekl: „Všechno to začalo v ten den, v tolik hodin, tam na tom místě a právě tou událostí?“

Můj příběh snad začal zrovna tím, že jsem si na zdi firmy George a Deagon všiml vývěsní cedule s oznámením dražby velmi cenného majetku nazývaného U věží. Vývěska poskytovala podrobné informace nejen o veškerých rozměrech v akrech, milích a yardech, ale současně podávala i vrcholně idealizovaný popis domu U věží, jakým snad mohl být jedině v době svého největšího rozkvětu – tak asi před osmdesáti až sto lety.

Neměl jsem právě nic na práci, a tak jsem se loudal hlavní ulicí Kingston Bishopu, obce zcela nezajímavé a naprosto ničím se nevyznačující. Šel jsem netečně krok za krokem – prostě jsem zabíjel čas. Té vývěsky oznamující dražbu jsem si však povšiml. Proč? Byla v tom záludná hra osudu? Nebo se snad na mne usmálo štěstí a nabízelo mi svou štedrou dlaň? Můžete si o tom myslet obojí.

Nebo byste mohli třeba říci, že to všechno začalo, když jsem poznal Santonixe. Ano – v našich vzájemných rozhovorech je možná právě počátek. Když zavřu oči, vybavím si ho docela živě i s jeho tváří, planoucí vzrušením, a horečnatě se lesknoucíma očima. Znovu vidím i pohyby jeho pevné, a přece tak citlivě jemné ruky, kreslící velkolepé náčrty a plány domů. Zvláště jednoho jediného domu – překrásného domu... Vlastnit takový dům – to musí být něco jedinečného!

A tehdy se ve mně probudila má touha po domě. Touha po krásném velkolepém domě, bohužel právě po takovém, na jaký jsem si nikdy nemohl dělat nejmenší naději. Náš společný sen o fantastickém domě nás naplňoval zvláštním pocitem radosti a štěstí. Ano – takový pro mne jednou Santonix postaví. Ovšem – bude-li ještě tak dlouho žít...

Ale jedině v něm jsem si vysnil život s milovanou dívkou, jedině v něm bych s ní právě jako v bláhové dětské pohádce „žil šťastně a spokojeně až do smrti“...

Všechno byla jen pouhá fantazie a čirý nesmysl, ale tehdy, jako by mne přímo zaplavil pocit neukojitelné touhy – touhy po něčem, co s největší pravděpodobností nikdy v životě nebudu moci mít...

Má-li to ovšem být příběh milostný – a já přísahám, že to opravdu je příběh o lásce – pak proč bych nezačal tím okamžikem, kdy jsem poprvé spatřil Ellii? Ellii – stojící ve stínu jedlí Cikánského revíru... Cikánský revír... Ano, tím jsem měl raději hned začít. A snad právě tou chvílí, kdy jsem se s mírným zachvěním otočil od vývěsní tabule oznamující prodej, protože černý mrak zastínil slunce. Celkem lhostejně jsem se obrátil na jednoho z místních občanů, který přistříhoval značně zanedbaný živý plot. „Jak vypadá ten dům U věží?“

Dodnes vidím onen podivný výraz ve tváři starého muže, když na mne vrhl kosý pohled a váhavě

odpověděl:

„My zde tomu tak neříkáme. Copak je to nějaký pořádný název?“ Na znamení protestu si odplivl. „Je to už hezkých pár let,“ pokračoval, „co si to páni, kteří tam bydleli, takhle pojmenovali. Hm – U věží...“ A znovu si odplivl.

„Jak tomu místu tedy zde říkají?“ zeptal jsem se.

Jeho oči ve staré vráscitě tváří se opět takovým zvláštním způsobem vyhnuly mému pohledu. Setkáváte se s ním často u venkovských lidí; jako by nehovořili přímo s vámi, ale dívají se vždy někam přes vaše rameno, nebo těkají pohledem kolem sebe. Působí to dojmem, jako by viděli něco, co vy vidět nemůžete.

„Tady tomu říkáme Cikánský revír,“ odpověděl.

„A proč tomu tak říkáte?“ podivil jsem se.

„Ale to je taková stará historka. Já ji vlastně ani pořádně neznám. Jeden říká to a druhý zas ono...“

Na okamžik se odmlčel, a pak dodal: „Jedno je jisté, každou chvíli se tam stane nějaké neštěstí.“

„Jaké? – Autonehody?“

„Jakékoliv... Dnes hlavně autonehody. Víte – je tam ošklivá zatáčka.“

„Nu,“ povídám na to, „jestli je tam nebezpečná zatáčka, pak není divu, že tam také dochází k autonehodám.“

„Obecní rada dala už před ní postavit výstražnou tabuli, ale stejně to není k ničemu – věřte mi. Jako kdyby tam nebyla! A tak tam k neštěstím dochází dál.“

„A proč tomu říkáte zrovna Cikánský revír?“ zeptal jsem se zvědavě.

Opět sklouzl pohledem někam za mne a váhavě odpověděl:

„O tom jsou všelijaké pověsti. Říká se, že na tom pozemku bývali kdysi usazení cikáni, a když je pak později vyhnali, uvalili prý na to místo kletbu.“

S chutí jsem se zasmál.

„Nu, smát se můžete, jak je vám libo,“ napomenul mne káravě, „ale opravdu jsou taková místa, na kterých spočívá kletba. Vy z města máte všichni moc rozumu a nakonec nevíte nic. Jak vám však říkám, taková prokletá místa opravdu existují a tohle je zrovna jedno z nich. Už když na tu stavbu lámali kámen v lomu, přišlo o život několik lidí... A starý Geordie tam spadl jednou v noci a rovnou si zlomil vaz.“

„A nebyl opilý?“ zeptal jsem se.

„Třeba byl. Rád si přihnul – to je pravda. Ale kolik opilých spadne – a jaké mají pády! Nikdy se jím však celkem nic nestane. Ovšem Geordie – ten si zlomil vaz. Ano – právě tam...“ ukazoval za sebe směrem k pahorku porostlému jedlemi a borovicemi, „v Cikánském revíru.“

Ano – myslím, že tím to vlastně začalo. Tehdy však jsem tomu nepřikládal zvláštní význam, jen náhodou mi to utkvělo v paměti – toť vše. Když o tom dnes důkladněji přemýšlím, mám dojem, že hodně z toho, co jsem si takto zapamatoval, bylo dílem mé obrazotvornosti. Teď už nevím, zda to bylo hned tehdy nebo někdy později, kdy jsem se ho zeptal, zda v okolí žijí ještě nějakí cikáni. Odpověděl, že už jich tam mnoho není, protože měli pořád policii na krku.

„Proč nikdo nemá cikány rád?“ položil jsem mu náhle otázku.

„Protože je to taková zlodějská banda,“ prohlásil s odporem. A pak si mne začal najednou pozorněji prohlížet. „Nemáte náhodou v sobě také cikánskou krev?“ otázel se a znovu velmi zkoumavě na mne pohlédl.

Ubezpečil jsem ho, že nemám – pokud ovšem o tom vůbec něco mohu vědět. Jisté však je, že opravdu vypadám trochu jako cikán. Snad proto mne ten název Cikánský revír tak zaujal. A jak jsem tam tak stál a usmíval se na něho, pobavený naším rozhovorem, uvažoval jsem, zda snad přece jen v sobě trochu té cikánské krve nemám.

Cikánský revír... Vydal jsem se po klikaté cestě, která vybíhala z obce a vinula se mezi tmavým stromovím k vrcholu pahorku, odkud jsem viděl až na moře a na lodě. Byl to nádherný výhled! Začal jsem náhle uvažovat – tak jako když si člověk někdy hraje v myšlenkách – jako by Cikánský revír byl mým majetkem, jen tak... Byl to směšný nápad! Když jsem se pak opět vracel kolem svého stříhače živého plotu, zavolal na mne sám:

„Jestli hledáte nějaké cikány, tak tu ještě někoho máme... Starou paní Leeovou. A náš major – ten jí dal chalupu, aby měla kde bydlet.“

„Kdo je ten major?“ zeptal jsem se.

„Inu přece major Phillpot,“ odpověděl skoro pohoršené. Podle všeho ho úplně vyvedlo z míry, že jsem si vůbec dovolil na něco takového se otázat. Usoudil jsem tedy, že major Phillpot patří k místnímu božstvu, a paní Leeová je patrně jednou z jeho bývalých služek, o kterou se postaral. Zřejmě tam rod Phillpotů žil od nepaměti a víceméně v obci vládl.

Když jsem se pak už se staříkem rozloučil, ještě na mne při odchodu zavolal:

„Patří jí poslední chalupa na konci ulice. Asi ji uvidíte venku. Nerada bydlí v domě – jako každý, kdo má v žilách cikánskou krev.“

A tak jsem se loudal pomalu cestou dolů, hvízdal si a přemýšlel o Cikánském revíru. Skoro bych zapomněl, co na mne stařík volal, kdybych za plotem nespátl vysokou, černovlasou ženu, která si mne pozorně prohlížela. Okamžitě jsem si uvědomil, že to je jistě paní Leeová. Zastavil jsem se a oslovil ji.

„Slyšel jsem, že vy jediná mi můžete říci všechno o Cikánském revíru tam na tom vrchu,“ začal jsem.

Zpod rozcuchaných pramenů černých vlasů vrhla na mne upřený pohled a řekla přísně:

„S tím si nic nezačínajte, mladíku! Dejte na mne! To místo pustíte z hlavy! Jste přece hezký mladý muž. V Cikánském revíru však vás ani nikoho jiného nic dobrého nečeká.“

„Jak jsem slyšel, je právě na prodej,“ nedal jsem se odradit.

„Ach, to je možné... Ale tím větší blázen, kdo si ho koupí.“

„A kdo si ho tak asi koupí?“

„Dere se o něj nějaký stavitel... A není sám! Stejně ho dostanou lacino – však uvidíte.“

„A proč by se měl nějak levně prodávat?“ tázal jsem se zvědavě dál. „Je to přece krásný pozemek.“

Nato nějak zaváhala s odpovědí.

„Dejme tomu, že to ten stavitel koupí levně,“ pokračoval jsem, „co s tím pak udělá?“

Spokojeně se zasmála spíše sama pro sebe. Byl to však zlomyslný, nepřijemný smích.

„Zboří starý, polozřícený dům a začne ovšem stavět... Postaví dvacet – možná i třicet domů, ale všechny – všechny budou prokleté!“ Neuvědomil jsem si ihned smysl druhé části věty a vyhrkl jsem dřív, než jsem ho pochopil:

„To by byla škoda... Velká škoda!“

„Ach, nemusíte ničeho litovat. Nebudou z toho mít radost ani ti, co to koupí, ani ti, co začnou klást cihly s maltou. Někáká ta noha sklouzne z žebříku, sem tam zase některý ten nákladák se rozbije i s nákladem – a uvolněná taška se střechy si také najde svůj cíl. A stejně tak tomu bude i s těmi stromy... Jen až přijde pořádný vítr a začne je vyvracet z kořenů! Však uvidíte... Není člověka, kterého by v Cikánském revíru potkalo něco dobrého. Každý by nejlépe udělal, kdyby se mu vyhnul. Však uvidíte – uvidíte!“

Vzrušeně pokyvovala hlavou a tiše – spíše jakoby pro sebe – mumlala: „Navždy ztratí štěstí, kdo si jednou něco začne s Cikánským revírem! Vždy ho každý ztratil!“

Zasmál jsem se.

„Nesmějte se, mladíku!“ vyjela na mne ostře. „Zrovna vy mně připadáte jako jeden z těch, kterého jednoho dne smích nadobro přejde. Tam tomu místu nikdy štěstí nepřálo, rozumíte? Ani domu – ani pozemku.“

„Co se v tom domě vlastně stalo?“ zeptal jsem se. „Proč byl tak dlouho prázdný? Proč jej všichni opustili a ponechali svému osudu?“

„Poslední jeho obyvatelé, kteří tam žili – vymřeli... Vymřeli všichni do jednoho.“

„A jak zemřeli?“ neodpustil jsem si zvědavou otázku.

„O tom je lépe nemluvit... Ale jedno vám řeknu: Od těch dob už pak nikdo nestál o to, aby tam mohl bydlet. Dům byl ponechán svému osudu – v klidu zpráchnivěl a rozpadl se. Ano, teď už se na to vše zapomnělo... A bylo by také nejlépe, kdyby to tak i zůstalo.“

„Ale aspoň mně byste mohla ten příběh povědět,“ přimhouřil jsem lichotivě oči. „Vy jediná jej přece dobře znáte.“

„O Cikánském revíru kleветit nebudu,“ umlčela mne rázně. A pak náhle snížila hlas do jakéhosi žebravě prosivého tónu. „Přejete-li si, budu vám teď hádat z ruky, mládenečku! Dejte mi nějaký ten stříbrňák, a odhalím vám váš osud! Patříte k těm, kteří to jednou dotáhnou daleko.“

„Nevěřím v nesmyslné věštby,“ odsekl jsem. „A stříbrňáky také nemám – aspoň ne na rozhazování.“

Přistoupila však těsně ke mně a pokračovala dotěrným hlasem: „Jen šest pencí... Jen šest pencí... Pro vás to udělám za pouhých šest pencí. Je to mnoho? To není vůbec nic. Jen pro vás za šest pencí, protože jste hezký mládenec, rozumíte? Umíte hezky mluvit, a také se hezky chovat, panáčku! Možná, že z vás opravdu jednou něco bude.“

Vylovil jsem tedy z kapsy šest pencí, ne snad že bych uvěřil jejím bláznivým pověrám, ale protože se mi ta stará podvodnice z nějakého neznámého důvodu zalíbila. Prokoukl jsem ji skrz naskrz a její záměry mně byly jasné. Lačně chňapla po minci a řekla:

„Podejte mi tedy ruku! Obě ruce!“

A pak je rychle uchopila, dráповitě zkřivenými prsty, a upřeně se zahleděla do mých rozevřených dlaní.

Chvilí byla zcela zticha a jen mlčky zírala. Najednou však obě mé ruce prudce upustila – skoro jako by je

od sebe odstrčila. Zděšeně couvla o krok zpět a drsně vykřikla:

„Jestli chcete opravdu vědět, co vám v budoucnu prospěje – tak vypadněte z Cikánského revíru! Teď a hned! A víckrát sem nikdy nechodte! To je ta nejlepší rada, kterou vám mohu dát... Nevracejte se sem!“

„A proč? Proč bych se sem už nemohl vrátit?“

„Protože jestli se vrátíte, bude to vaše prohra. Přijdete si jen pro zármutek, utrpení – a nebezpečí. Utrpení – hrozné utrpení na vás čeká... Zapomeňte, že jste vůbec kdy spatřil toto místo! Varuji vás!“

„Nu, z toho všeho...“

Ale to už se otočila a takřka prchala k chalupě. Vešla rychle dovnitř a přibouchla za sebou dveře.

Rozhodně nejsem pověřivý. Jako každý člověk věřím pochopitelně ve štěstí – a proč nakonec ne? Určitě však nevěřím v hromadu pověřivých nesmyslů o zřícených domech a prokletých místech! A přece jsem měl nepříjemný pocit, že ta zlověstná stařena něco na mých rukou viděla. Rozevřel jsem obě dlaně a pozorně si je prohlížel. Co je vůbec možné na takových dlaních vidět, ať už patří komukoliv? Předpovídání budoucnosti je přece vyložený nesmysl! Podvod – jak z vás vylákat peníze za vaši pitomou lehkověrnost! Pohlédl jsem na oblohu. Mraky už zakryly slunce a den mně najednou připadal docela jiný. Jako by na všechno padl hrozivý stín... Asi se blíží bouře – pomyslel jsem si. Začínal se zvedat vítr a všechny listy stromů se rozechvěly. Abych si zlepšil náladu, dal jsem se do hvízdání, a vykročil na cestu přes vesnici. Opět jsem se podíval na plakát oznamující dražbu majetku U věží. Dokonce jsem si poznamenal datum té dražby. Ještě nikdy v životě jsem se nezúčastnil podobného prodeje nějaké nemovitosti, ale v tomto případě jsem se pevně rozhodl, že se na tuto dražbu přijdu podívat. Bude zajímavé dozvědět se, kdo koupí dům U věží. Abych byl upřímný, zajímalo mne spíše osobně vidět nového majitele Cikánského revíru. Ano – myslím, že právě tím to všechno začalo... Dostal jsem fantastický nápad! Půjdu tam a budu si v duchu představovat, že já jsem tím mužem, který chce v dražbě získat Cikánský revír... Ano – s vysokou nabídkou se proti zdejším stavitelům postavím právě já! Odpadnou a budou zklamáni ve svých nadějích na lacinou koupi... Já – já to koupím – a pak půjdu za Rudolfem Santonixem a řeknu: „Postav mi dům! Koupil jsem pozemek podle tvého vkusu.“ A také si najdu dívku – nádhernou dívku, s kterou tam budu žít šťastně a spokojeně až do smrti...

Často jsem se oddával podobným snům. Nikdy se neuskutečnily – pochopitelně – ale byla to moje zábava. To jsem si myslel i tehdy. Zábava! Můj bože...! Zábava –? Kdybych byl jen tehdy tuší!

/2

Toho dne mně však do sousedství Cikánského revíru přivedla přece jen čirá náhoda. Řídil jsem najatý vůz a vezl nějaké lidi z Londýna, kteří se též chtěli zúčastnit jedné dražby. Nejednalo se o dům, ale o jeho vnitřní zařízení. Byla to velká budova hned na okraji města a mně připadala mimořádně šeredná. Mými zákazníky byl starší manželský pár a pokud jsem z jejich rozhovoru vyrozuměl, zajímali se o nějakou soupravu z papier-mâché, ať už to znamená cokoliv. Jednou ve svém životě jsem zaslechl ten výraz z úst své matky v souvislosti s mísami na mytí nádobí. Tehdy totiž prohlásila, že mísy na nádobí z papier-mâché bývaly daleko lepší než ty dnešní z umělé hmoty. Přesto mně však připadalo trochu podivné, že takovým boháčům stojí za to shánět si sbírku z něčeho podobného.

Nicméně jsem si tento fakt v duchu zaznamenal a pomyslel si, že se podívám do naučného slovníku nebo si někde něco o tom přečtu, abych se dozvěděl, co papier-mâché skutečně znamená. Určitě to musí být něco, vzácného, když se lidem chce najmout si vůz a zajet si na takovou venkovskou dražbu, aby to získali. Rád totiž vím o věcech vše. Bylo mi tehdy dvaadvacet let a nasbíral jsem do té doby různým způsobem hezkou řádku vědomostí. Věděl jsem toho hodně o motorových vozidlech a byl jsem stejně dobrým automechanikem jako pečlivým řidičem. Jednou jsem byl také zaměstnán v Irsku u koní. Málem jsem se tehdy zapletl s nějakou bandou, která šmelila s narkotiky, ale dostal jsem rozum a závčas zmizel. Zaměstnání řidiče u prvotřídní firmy, která pronajímá vozy, není nic špatného. Dost se vydělá na spropitném a člověk se tuze nenadře, ale práce sama o sobě je nudná.

Jedno léto jsem se dal na sběr ovoce. Mnoho se za to neplatilo, ale měl jsem pocit spokojenosti. Inu, zkoušel jsem už ledacos – pracoval jsem i jako číšník v podřadném hotelu nebo přes léto jako plavčík na jedné mořské pláži. Prodával jsem dokonce naučné slovníky, vysavače prachu a různé jiné věci. Někdy jsem dělal i zahradnickou práci v jedné botanické zahradě a trochu něco pochytil o květinách. Já totiž nikdy u ničeho nevydržím. A proč bych také měl? Vždy mne zajímalo vše, co jsem dělal. Některé práce byly těžší než ostatní, ale ani to mně nikdy vlastně nevadilo. Opravdu nejsem líný. Já sám si o sobě myslím, že jsem jen vrtkavý. Všude chci být, všechno chci dělat a vidět. Chci něco najít. Ano – to je ono. Já chci něco najít.

Od těch dob, co jsem opustil školní lavice, jako bych stále něco hledal. Nikdy jsem však nevěděl, co ono

něco má být. Stále jsem to hledal takovým neurčitým, neklidným a neuspokojivým způsobem. Ale někde to muselo přece být! Dříve nebo později se o tom nepochybně dozvím všechno. Mohla to třeba být nějaká dívka... Mám rád děvčata, ale dosud žádné z těch, která jsem poznal, mne nijak zvlášť nezaujalo. Člověk má některou docela rád, ale pak zase stejně tak rád přejde k další. Střídal jsem je jako svá dosavadní zaměstnání. Na chvíli to bylo s každou hezké, než jsem zas najednou měl všeho po krk a zatoužil po změně. Zkrátka a dobře, od těch dob, co jsem vychodil školu, neměl jsem opravdu u nikoho a u ničeho stání.

Mnoho lidí nesouhlasilo s mým způsobem života. Možná, že byste je pokládali za mé příznivce, ale podle mého názoru mně vůbec nerozuměli. Chtěli po mně, abych se zasnoubil s nějakou milou dívkou, šetřil peníze, pak se s ní oženil a usadil se někde s pěkným, pevným zaměstnáním. Den po dni, rok po roku stále stejný... Šedivý svět bez konce – amen. Ne, tohle po mně nechtějte! Na světě musí být přece něco lepšího! Copak neexistuje nic jiného, než honba za obyčejným a všedním zabezpečením, s kterým náš starý, dobře prosperující stát nadělá ve světě tolik zbytečného křiku? Ano – myslel jsem si, že na světě, kde člověk dokázal vypustit satelity do vesmíru, kde už lidé s naprostou samozřejmostí hovoří o přistání na jiných planetách, že na takovém světě musí být něco, co člověka žene vpřed...! Co mu rozbuší srdce – a co stojí za to, aby převrátil celý svět naruby, dokud to nenajde!

Vzpomínám si, jak jsem jednou krácel dolů po Bond Streetu. Bylo to v době, kdy jsem pracoval jako číšník a šel zrovna do služby. Neměl jsem naspěch a zastavil se u jednoho výkladu, abych si prohlédl nějaké boty. Vypadaly velmi švihácky. Ano – byly právě takové, jaké vychvalují novinové reklamy příslušným nápisem: 'Co dnes nosí elegantní muži.' Namouduši na obvykle nechybějícím vyobrazení vypadá vždy takový 'elegán' jako strašidlo! Tyhle inzeráty mne pokaždé dovedly jen rozesmát.

Nechal jsem boty a postoupil k další výloze. Patřila k obchodu s obrazy. Ve výloze byly vystaveny sice jen tři, zato však s neobvyklým uměleckým vkusem. Citlivá ruka aranžéra použila k výzdobě hedvábného sametu neurčité barvy, splývajícího přes roh pozlaceného rámu. Působilo to úžasně jemným, až něžným dojmem. Nevím, jak bych se jinak přesněji vyjádřil. Nejsem z těch, kteří rozumějí umění. Jednou jsem sice zapadl do Národní galerie, ale spíše jen ze zvědavosti. Musím se přiznat, že mne to pořádně otrávil. Na ohromných obrazech, hýčících zářivými barvami, jsem viděl jen samé bitky ve skalnatých soutěskách nebo vyzábělé postavy svatých probodané šípy. Nenadchly mne ani portréty uculujících se vznešených dam, které s připitomělými úsměvy seděly v kupě hedvábí, sametu a krajek. Tehdy jsem si hned řekl, že umění není nic pro mne. Ovšem obraz, na který jsem se teď díval, vypadal kupodivu docela jinak. Jak už jsem řekl – ve výkladě byly celkem tři. Jeden s krajinou – hezkou krajinou, takovou však vidím každý den. Druhý obraz ženy byl zase velmi podivný. Skoro jako by postrádal jakékoliv proporce, až člověk stěží mohl rozpoznat, že jde opravdu o ženu. Napadlo mne, že představuje asi to, čemu dnes říkají 'art nouveau'. Stejně však nevím, co to znamená. Ten třetí obraz se mi však líbil. Ve skutečnosti toho mnoho na něm nebylo. Nevím, jestli mně dobře rozumíte. Byl – jak bych ho jen popsal? Byl nějak příliš jednoduchý... Hodně prostoru a na něm několik rozšiřujících se kruhů, vždy jeden kolem druhého... Říká vám to snad něco? Každý kruh byl jiné barvy, a to tak zvláštní barvy, že by ji člověk ani neočekával. Sem tam zase byly nahozeny kousky barev, které na první pohled nedávaly smysl. Někakým způsobem však přece něco znamenaly. Ne – nedovedu to výstižně popsat. Mohu jen říci, že se člověku úžasně chtělo stále a stále se dívat na ten obraz.

A tak jsem tam stál s podivným pocitem, že se mně právě přihodilo něco neobyčejného. Vzpomněl jsem si na ty luxusní boty, které bych jistě rád nosil... Musím přiznat, že si na svém oblékání dávám velmi záležet. Rád se totiž hezky oblékám, abych působil dobrým dojmem, ale zase by mne v životě ani nenapadlo koupit si pár bot zrovna na Bond Streetu. Dobře vím, jaké tam mají luxusní ceny. Takový pár bot by tam mohl stát také patnáct liber... Aby nějak zdůvodnili cenu, řeknou vám, že jsou ručně šité. Bylo by to přímo nesmyslné vyhazování peněz. Prvotřídní boty – to ano, ale za prvotřídní věci nemusím zas tak drazé platit. Mám přece všech pět pohromadě!

Ale tento obraz – uvažoval jsem dál – co ten by mohl stát? Dejme tomu, že bych si ho chtěl koupit.

Zbláznil ses – okřikoval jsem se v duchu. Obrazy přece nemáš vůbec rád! Ano – to byla pravda. Ale tento obraz jsem chtěl... Chtěl jsem, aby byl můj. Rád bych si ho někam pověsil – a seděl a díval se na něj tak dlouho, jak by se mi zachtělo.

Věděl bych, že patří mně. Mně! Já – a kupovat obrazy...! Připadalo mi to jako bláznivý nápad. Znovu jsem se na obraz zadíval. Uvědomoval jsem si, že má touha po něm je přímo nesmyslná. Stejně bych si ho ani nemohl dovolit, ač náhodou jsem byl právě při penězích, protože se mi podařilo šťastně vsadit na koně. Stál by asi hromadu peněz – uvažoval jsem. Dvacet liber? Dvacet pět liber? Nu což, nic se nestane, když se zeptám. Hlavu mně přece za to utrhnout nemohou. Vešel jsem sice odhodlaně dovnitř, ale přece jen ve

mně byla malá dušička.

Vnitřek obchodu na mne zapůsobil překvapujícím klidem a vznešeností. Místnost byla zřejmě zvukově izolována. Její stěny měly neurčité barvy a uprostřed stála pohovka, na kterou si mohl zákazník sednout a dívat se na obrazy. Přišel mne obsloužit muž, který tak trochu připomínal model elegána z výloh, a oslovil mne – ztlumeným hlasem, vhodným důstojné atmosféry tohoto prostředí. Kupodivu se netvářil tak povzneseně, jak mívají prodavači v luxusních obchodech na Bond Streetu ve zvyku. Pozorně mne vyslechl, nato vzal obraz z výlohy a přidržel mi ho u stěny, abych si ho mohl prohlédnout, jak mi bude libo. Tehdy jsem si uvědomil – člověk totiž někdy dojde náhle k poznání o určitých věcech – že na prodej obrazů zřejmě neplatí stejná pravidla jako na ostatní zboží. Na takovéto místo může třeba přijít někdo v ošumělých starých šatech a záplatované košili, a právě zrovna z něho se vyklube milionář, který si chce doplnit svou sbírku. Nebo vejde do obchodu někdo, na kom se na první pohled pozná, že je z laciného kraje – právě tak jako já – ale který je podivuhodným způsobem posedlý takovou touhou po obrazech, že si za každou cenu dovede sehnat potřebné peníze.

„Krásná ukázka umělecké práce,“ poznamenal muž, který přidržel obraz.

„Kolik stojí?“ zeptal jsem se rychle.

Odpověď mi vzala dech.

„Dvacet pět tisíc,“ řekl jemným hlasem. –

Dovedu se velmi dobře ovládat – nepohnul jsem ani brvou. Aspoň si to myslím. Vyslovil nějaké jméno, které mně znělo cize. Zřejmě jméno umělce... A pak ještě dodal, že obraz právě přišel do prodeje z nějakého venkovského domu, jehož obyvatelé neměli ani ponětí, jaký umělecký skvost mají pod svou střechou.

Zachoval jsem si důstojné vzezření – a jen jsem s povzdechem prohodil:

„Je to hodně peněz, ale myslím, že stojí za to.“

Dvacet pět tisíc liber... K smíchu!

„Ano – je to hodně peněz,“ opakoval s povzdechem.

Pak velmi opatrně spustil obraz a zanesl ho zpět do výlohy. S úsměvem se na mne podíval.

„Máte dobrý vkus,“ řekl.

Měl jsem pocit, že si spolu jakýmsi zvláštním způsobem rozumíme. Poděkoval jsem a vyšel ven do ulice Bond Street.

/3

Nevím mnoho o tom, jak se zapisují různé události. Mám na mysli způsob, jakým by to napsal opravdový spisovatel. Tak například zrovna popisování toho obrazu, který ve skutečnosti vůbec s ničím nesouvisel. Rád bych tím vyjádřil svůj zvláštní pocit, i když z té příhody nic nevzešlo, ani nikam nevedla, že právě ona je důležitá, a také má někde své místo. Byl to jeden z těch zážitků, který se mně stal, a který pro mne něco znamenal... Zrovna tak něco pro mne znamenal Cikánský revír – a stejně tak něco pro mne znamenal i Santonix...

Opravdu – o Santonixovi jsem toho zatím řekl dost málo. Byl architektem, ale to už jste si jistě domysleli. S architektky jsem celkem také nikdy dříve nepřišel do styku, ačkoliv sem tam něco vím o stavebním podnikání. Na Santonixe jsem narazil při svých toulkách. Jako řidič jsem tehdy vozil boháče po různých místech a dostal jsem se i párkrát do ciziny. Několikrát jsem byl v Německu – umím i trochu německy – a také asi dvakrát ve Francii – sem tam nějaké to slovo také znám. Jednou jsem se dostal až do Portugalska. Vozil jsem obyčejně starší lidi, kteří měli právě tak hodně peněz jako špatné zdraví.

Když takové lidi vozíte po světě, dojdete k názoru, že koneckonců peníze nejsou také všechno. Co když vás někde chytne srdeční záchvat? A to stále nošení krabiček s pilulkami, bez kterých se neobejdou!

Věřte – pořád se něčím rozčilují! Hned stravou – hned službami v hotelu. Kdepak – nemyslete si! Většina takových boháčů, které jsem poznal, byli vlastně velcí chudáci. Také mají své starosti – hlavně daně a investice. Slyšíte je stále si o tom mezi sebou povídat. Ano – starosti...! Ty pak polovinu z nich zabíjejí. A s tím jejich sexuálním životem to není také tak žhavé. Buď mají za manželky dlouhonohé sexy blondýny, které je soustavně s někým podvádějí, nebo se ožení s tím věčně reptajícím typem ženské, odporné jako samo peklo, která pak hlídá každý jejich krok. Ne – děkuji nechci! To raději zůstanu sám sebou – Michaelem Rogersem, který se může toulat po světě a vyjít si s hezkým děvčetem, kdy se mu zachce. Samozřejmě – žil jsem tak trochu z ruky do úst, ale smířil jsem se s tím. Život jsem bral jako dobrou zábavu. Byl jsem spokojený a chtěl jsem v něm tak pokračovat, pokud dobrou zábavou zůstane. Myslím však, že bych v něm pokračoval za každých okolností, protože tento postoj je vlastní mládí. Teprve když mládí pomine, pak už ani zábava není zábavou...

Podle všeho však u mne za tím vším vězelo ještě to něco – touha po někom nebo po něčem... Ale abych neztratil nit a pokračoval tam, kde jsem přestal. Znal jsem tehdy jednoho staršího chlapíka, kterého jsem vozíval na Riviéru. Dal si tam stavět dům a jezdíval se dívat, jak stavba pokračuje. Jejím architektem byl Santonix. Opravdu však nevím, jaké byl národnosti. Nejprve jsem si myslel, že je Angličan, i když měl tak zvláštní jméno, které jsem nikdy před tím neslyšel. Ale patrně jsem se mýlil, protože podle všeho měl spíše skandinávský původ. Poznal jsem na první pohled, že je to těžce nemocný člověk. Plavovlasý – s vyhublou a zvláštní tváří, která byla podivně nesouměrná, jako by ani obě její poloviny k sobě vůbec nepatřily. Ke svým zákazníkům dovedl být velmi nevrlý. Člověk by si myslel, když mu za to platí tolik peněz, že si mohou také poroučet a sekýrovat. V tomto případě však tomu bylo docela jinak. Právě naopak – Santonix poroučel jim. Vystupoval s naprostou jistotou, zatímco oni si před ním příliš jistí nebyli. Pamatuji si, jak se právě tomu mému starému chlapíkovi zlosti pěníla v žilách krev, když se přijel podívat na stavbu. Úryvky rozhovoru jsem obvykle vyslechl, když jsem postával poblíž ve funkci jeho osobního sluhy a šoféra. K rozporům docházelo vždy kvůli rozpočtu, a tu pan Konstantin dostával srdeční záchvat nebo mu hrozila mrtvice.

„Neřídil jste se mým příkazem,“ rozčiloval se. „Investoval jste hodně peněz – příliš mnoho peněz! Tak jsme se nedohodli. Bude mne to stát víc, než jsem myslel.“

„Máte plnou pravdu,“ přisvědčil Santonix. „Ale ty peníze se musí investovat.“

„A neinvestují se! Neinvestují! – Musíte se držet v tom rozmezí, které jsem stanovil... Rozumíte?“

„Pak ovšem nebudete mít takový dům, jaký chcete,“ odpověděl stroze Santonix. „Ale já vím, jaký vy chcete. A právě dům, který vám stavím, bude přesně takový, jaký si představujete. O tom vůbec nepochybují – a vy to také dobře víte. Na mne se svým malicherným, měšťáckým skrblictvím nechodte! Chtěl jste prvotřídní dům a budete ho mít! Pak se s ním můžete naparovat před svými přáteli, a budou vám ho opravdu závidět – to vám řeknu. Jak sám dobře víte, nestavím dům pro každého, a to znamená víc než peníze. Tento dům nebude vypadat jako každý druhý.“

„Bude. hrozný... Příšerný!“

„Ale ne – nebude. S vámi je to totiž těžké, protože vy nevíte, co chcete... Nebo aspoň budete takový dojem. Vy si to snad sám ani pořádně neuvědomujete, ale já to vím. A to já na každém poznám příliš dobře. Vždy odhadnu, za čím se lidé ženou, a co chtějí. A vy – vy máte cit pro kvalitu. Nu a já – já vám tu kvalitu dám.“

Takto a podobně hovořil. Já pak postával poblíž a poslouchal. Sám jsem měl pocit, že ten dům, který se staví v piniovém háji nad mořem, bude poněkud jiný než ostatní domy. Jeho polovina nebyla obrácena k moři, jak bývá zvykem, ale hleděla do vnitrozemí, k vybrané křivce pohoří s výsekem oblohy mezi strmými vrchy. Bylo to podivné, zvláštní – téměř úžasné.

Santonix si zvykl rozmlouvat se mnou ve chvílích mého volna.

„Stavím domy jen pro takové lidi, pro které opravdu stavět chci,“ řekl mi jednou.

„Máte na mysli bohaté lidi?“

„Musí být bohatí, protože jinak by nemohli za ty domy zaplatit. Ale já nestojím o peníze, které tím vydělám. Moji zákazníci musí být bohatí, protože já chci stavět takové domy, které jsou opravdu nákladné. A potom – víte – dům sám o sobě ještě není vše... Potřebuje prostředí. A to je právě důležité. Je to jako s rubínem nebo smaragdem. Krásný kámen je krásný kámen. Nic víc vám neříká. Nemá smysl a význam, dokud není zasazený do určitého prostředí. Tím prostředím může být jediné překrásné šperk, který je ho hoden. Já si vždy za takové prostředí vybírám místo z krajiny, které dosud zůstalo nedotčené a neporušené. Nic neznamenalo – ničím nevynikalo, dokud jsem na něm nepostavil svůj dům. Ano – takový dům, který tam pak pyšně září jako skvost v jeho objetí.“ Podíval se na mne a usmál se. „Nerozumíte?“

„Ne – nerozumím,“ odpověděl jsem váhavě, „a přece jistým způsobem – myslím, že rozumím...“

„I to je možné,“ přikývl a zvědavě se na mne podíval.

A tak jsme se spřátelili.

Po nějakém čase jsme znovu přijeli na Riviéru. Tehdy byla stavba téměř u konce. Nebudu dům popisovat, protože bych to ani pořádně neuměl, ale byl – nu – bylo to sice něco neobyčejného, ale překrásného. To jsem viděl na první pohled. Byl to prostě dům, na který byste byli pyšní. S hrdostí byste ho ukazovali lidem, a se stejnými pocity se i na něj dívali. A snad byste v něm i s milovaným člověkem s hrdostí také žili...

Jednoho dne mně Santonix zcela nečekaně řekl:

„Víš, pro tebe bych dovedl postavit dům. Věděl bych, jaký dům právě ty chceš.“

„Já sám bych to nevěděl,“ přiznal jsem se upřímně.

„Ty bys to snad nevěděl, ale já bych to věděl za tebe.“ Po chvíli dodal: „Věčná škoda, že nemáš peníze.“

„A nikdy je mít nebudu,“ povzdechl jsem.

„Tak nemůžeš mluvit,“ prohlásil Santonix. „Když se člověk narodí chudý, neznamená to ještě, že musí chudý zůstat. Peníze jsou nevyzpytatelné. Jdou obvykle za tím, kdo je chce mít, rozumíš?“

„Na to nejsem dost chytrý,“ řekl jsem.

„Na to nejsi dost ctižádostivý. Ctižádostivost se v tobě ještě neprobudila, ale vím, že ji máš v sobě.“

„Tak dobrá,“ přikývl jsem, „jednou, až se tedy ve mně ctižádostivost probudí – a získám hromadu peněz, přijdu za tebou s žádostí...“ „Postav mi dům...“

„Já však čekat nemohu...“ odpověděl s povzdechem. „Ne – nemohu si dovolit čekat. Teď už mně mnoho času nezbývá. Snad ještě jeden – nanejvýš dva domy... Ale nic víc. Člověk nerad umírá mladý – někdy však musí. Myslím, že na tom konečně nezáleží.“

„Pak ovšem budu muset rychle probudit svou ctižádostivost.“

„Ne,“ zarazil mne Santonix. „Jsi zdravý, užíváš si, neměň způsob svého života!“

„Ani bych nemohl – i kdybych chtěl,“ ujistil jsem ho s úsměvem.

A tehdy jsem si myslel, že je to také pravda. Měl jsem opravdu rád svůj způsob života. Žil jsem s radostí a nikdy jsem ani trochu nezastonal. Navozil jsem se spousty lidí, kteří vydělávali velké peníze. Pracovali tolik, že jako důsledek své vyčerpávající práce dostávali žaludeční vředy, srdeční infarkty nebo jiné choroby. Ale já nechtěl tak těžce vydělávat i peníze. Dovedl jsem vykonávat jedno zaměstnání zrovna tak dobře jako druhé, ale to bylo pro mne vše – nic víc. Nebyl jsem ctižádostivý, aspoň jsem si myslel, že nejsem. Mám však dojem, že Santonix ctižádostivý byl... Měl jsem přece možnost sledovat ho při projektování a stavbě domů. Viděl jsem jeho architektonické návrhy, a také jsem si všiml ještě něčeho jiného, co nedovedu dost dobře vyjádřit. Uvědomuji si však, že i právě to ho úplně vyčerpávalo... Už když začínal, neměl zřejmě příliš pevné zdraví. Někdy jsem měl takový zvláštní dojem, že i když ho vyčerpávající práce ubíjí, přece ji sám úmyslně vyhledává, jen aby ukojil svou ctižádostivost. Inu, úplný můj opak. Já jsem pracovat nechtěl. Ano – tak to bylo se mnou jednoduché. Nedůvěřoval jsem práci – a neměl jsem ji rád. Myslel jsem si o ní, že je zlem, které si lidstvo naneštěstí vymyslelo samo pro sebe. O Santonixovi jsem velmi často uvažoval. V myšlenkách jsem se s ním zabýval skoro nejvíce ze všech mých známých. Myslím, že události, které si člověk zrovna zapamatuje, patří mezi nejpodivnější věci v životě. Obvykle si člověk totiž vybírá to, co si chce zapamatovat... Nebo něco v člověku si to vybere za něho. Jednou z takových událostí byl pro mne i Santonix a jeho dům nebo třeba obraz na Bond Streetu – a zrovna tak návštěva zříceniny domu U věží s historkou o Cikánském revíru. To všechno byly příhody, které jsem si vědomě zapamatoval. Někdy to byly také dívky, které jsem poznal, a zájezdy do neznámých míst, kam jsem vozil své zákazníky. Ti mi však příliš neutkvěli v paměti. Byli všichni stejní – prostě nudní. Vždy bydleli ve stejném druhu hotelu a jedli stejný druh jídel bez jakékoliv fantazie. Tehdy jsem stále ještě měl v sobě ten podivný pocit, že na něco čekám – snad na nějakou nabídku nebo událost... Sám nevím, jak bych to nejlépe vyjádřil. Myslím však, že ve skutečnosti jsem hledal děvče – správné děvče. Tím ovšem nemyslím hezkou hodnou dívku, s kterou bych se usadil, jak si to představuje moje matka nebo strýc Joshua či dokonce někteří z mých přátel. Tehdy jsem totiž o lásce ještě nic nevěděl, a to, co jsem z ní jediné znal – byl sex. Podle všeho to bylo také vše, co znala i moje generace. Hodně jsme o tom mluvili, hodně jsme o tom slyšeli, a také myslím, že jsme to brali příliš vážně. Ale ani já, ani nikdo z mých přátel jsme vůbec neměli představu, co se stane, až jednou přijde doopravdy... Chci říci – láska! Byli jsme mladí a mužní. Prohlíželi jsme si děvčata, s kterými jsme se setkali, a hodnotili je podle tvarů jejich těl, nohou a pohledů, kterými nás obdarovaly. Nemysleli jsme při tom na nic jiného než – „Dají, nebo nedají? Nebude to ztráta času?“ A čím více člověk dostal děvčat, tím více se vychloubal. Tím více ho také pokládali za pořádného chlapíka – a nutno dodat, že nejvíce stoupl hlavně ve vlastních očích.

Opravdu jsem neměl ani ponětí, že to není ještě všechno. Myslím však, že se to jednou přihodí dříve či později každému... A pak to přijde zcela nečekaně. Nepředstavujte si, že jednoho dne začnete uvažovat: „To by mohla být dívka pro mne... Ano – ta by mohla být jednou má...“ Ne – tak to vůbec není! Aspoň u mne to tak neproběhlo. Nevěděl jsem, že až to jednou přijde – přijde to tak najednou... Netušil jsem, že si pak řeknu bez váhání: „To je ta, ke které patřím... Jsem její. Patřím k ní úplně a navěky.“ Ne! Ani ve snu mne nenapadlo, že by se to takto mohlo stát. Cožpak se dost před tím nenavaroval jeden ze slavných komiků? Nebylo to snad téma jeho velmi populárních vtipů?

„Jednou v životě jsem se zamiloval... A mohu vás ujistit, kdybych se dozvěděl, že mne to čeká znovu – emigroval bych.“

A zrovna tak to postihlo i mne. Kdybych věděl – kdybych jen byl býval věděl, k čemu to vše může vést, i já bych byl emigroval! Kdybych ovšem měl tehdy rozum!

Na svůj úmysl navštívit onu dražbu jsem nezapomněl. Zbývaly do ní ještě tři týdny. Čekaly mne však dvě cesty na kontinent – jedna do Francie a druhá do Německa. Byl jsem právě v Hamburku, když události vyvrcholily krizí. Jedním z důvodů byl prudký odpor k manželskému páru, který jsem tam vezl. Představovali vše, co jsem přímo nenáviděl. Chovali se hrubě, bezohledně, a oba měli i velmi nepříjemné vzezření. Nepochybně však právě oni ve mně probudili pocit, že už nejsem dále schopen snášet ten patolízalský způsob života. Pochopitelně jsem si počínal velmi obezřele a neřekl jim, co si myslím, a že už je ani o den déle nesnesu. Také by mi kvůli nim nestálo za to rozházet si to s firmou, která mne zaměstnávala. Zatelefonoval jsem jim tedy do hotelu, že jsem onemocněl. Svému podniku do Londýna jsem pak poslal telegram, ve kterém jsem hlavně zdůraznil, že patrně budu mít karanténu a bylo by vhodné, aby za mne poslali náhradního řidiče. Ne – nikdo mně nemohl nic vytýkat. Nebudou se o mne natolik starat, aby se dále dotazovali, a nanejvýš si pomyslí, že mám příliš vysoké horečky, než abych mohl o sobě stále podávat další zprávy. Později, až se vrátím do Londýna, určitě si už vymyslím nějakou povídku o tom, jak jsem byl těžce nemocný. Ale stejně jsem nějak nepočítal, že to bude třeba. Měl jsem zkrátka šoférského řemesla až po krk.

Tato moje vnitřní vzpoura se stala důležitým mezníkem v mém životě. Důsledkem toho a shodou ještě jiných okolností bylo, že jsem se ve stanovené datum ocitl v místnosti, kde se konala dražba.

Nad původní vyhláškou se objevil nápis: „Pokud se neprodá soukromou dohodou.“ Vyhláška tam však dosud byla, takže se zřejmě majetek soukromou dohodou neprodal. Byl jsem tak rozrušený, že jsem stěží věděl, co dělám.

Jak už jsem se zmínil, nikdy dříve jsem nebyl na veřejné dražbě nemovitosti. Byl jsem přímo posedlý myšlenkou, že to bude vzrušující. Ale nic vzrušujícího na tom nebylo. Docela vůbec nic! Naopak – bylo to jedno z nejponuřejších jednání, jakého jsem se kdy zúčastnil. Vše se odehrávalo v pološeru za přítomnosti jen šesti nebo sedmi lidí. Dražebník se zcela lišil od těch, které jsem vidal předsedat dražbám nábytku nebo jiných věcí. To bývali chlapíci s bodrým hlasem, velmi srdeční a plní humoru. Tento však střídavě oživeným a hned zase skomírajícím hlasem chválil majetek, popisoval rozměry a rozlohu domu včetně všeho, co k němu patří. Nakonec se lhostejně pustil do vydražování. Kdosi nabídl pět tisíc liber. Dražebník se unaveně usmál, spíše jako někdo, kdo slyšel vtip, který vlastně není k smíchu. Utrousil nějakou poznámku, a nato se objevilo ještě několik nabídek. Obklopovali ho lidé většinou venkovského typu. Jeden vypadal jako farmář, další mohl být podle všeho jedním ze soupeřících stavitelů, jiní dva mně připadali jako právníci. A pak tam byl ještě nějaký člověk – zřejmě cizí – patrně z Londýna. Lišil se od ostatních bezvadným oblečením a profesionálním výrazem ve tváři. Ani nevím, jestli učinil nějakou nabídku – pravděpodobně ano. V tom případě to ovšem udělal velmi nenápadně, spíše jen posuňkem. Každopádně se však dražba chýlila ke konci. Dražebník melancholickým hlasem oznámil, že požadované ceny nebylo dosaženo, a tím se dražba rozpadá.

„To byla nuda,“ poznamenal jsem k jednomu z vesničanů, s kterým, jsme společně opouštěli dražební místnost.

„Jako pokaždé,“ přikývl. „Už jste někdy na něčem podobném byl?“

„Ne,“ odpověděl jsem. „Musím se přiznat, že poprvé.“

„Přišel jste jen ze zvědavosti, že? Nevšímal jsem si, že byste se zúčastnil.“

„Se mnou buďte bez obav,“ ujistil jsem ho, „chtěl jsem jen vědět, jak to chodí.“

„Nu, tak to většinou bývá. Chtějí jen zjistit, kdo má opravdu zájem.“

Tázavě jsem na něho pohlédl.

„Podle mého názoru jsou jen tři vážní zájemci,“ pokračoval můj přítel. „Whetherby z Helminsteru – chápete – stavitel... A pak Dakham a Coombe – slyšel jsem, že je tam poslala nějaká liverpoolská firma... Nu – a zřejmě také ten černý kůň z Londýna. Připadal mně jako nějaký právník. Pochopitelně jich může být mnohem více, ale tyhle bych aspoň já pokládal za hlavní zájemce. Stejně se to prodá levně – každý to říká.“

„Proč? Kvůli té špatné pověsti?“

„Ach, tak vy už jste něco slyšel o Cikánském revíru, vidíte? Na to nedejte! To se jen tak povídá mezi zdejšími osazenstvem. Obecní rada tam měla už před lety postavit pořádnou silnici... Takhle je to cesta smrti.“

„Ale ten pozemek má i jinak špatnou pověst, ne?“

„Říkám vám, že jsou to jen pověry.“

Po chvilkovém odmlčení pokračoval:

„Jak už jsem řekl – pravý obchod se teď odehrává za scénou, rozumíte? Teď tam všichni chodí a nabízejí. Podle mého odhadu by to mohli dostat Liverpoolští. Myslím, že Whetherby příliš vysoko nepůjde. Rád kupuje lacino. Dnes se pro rozvoj hromadné výstavby prodává spousta jiných nemovitostí. A konečně také zas není tolik lidí, kteří by si mohli dovolit ten pozemek koupit, zbourat starou zříceninu, a postavit si zbrusu nový dům, nemyslíte?“

„Nu – dnes jich jistě tolik není,“ souhlasil jsem.

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „V dnešní době to opravdu není tak snadné. Pořád samé starosti s daněmi a poplatky – hned potřebujete to a hned zas ono... A pak, pomoc do domácnosti na venkově vůbec neseženete. Kdepak! Lidé si dnes raději zaplatí tisíce za luxusní byt v šestnáctém poschodí moderního činžáku někde ve městě. Velké a rozlehlé venkovské domy teď nejdou na odbyt.“

„Ale člověk by si tam přece mohl postavit moderní dům,“ namítl jsem. „Takový – s kterým není mnoho práce.“

„To by sice mohl, ale přišlo by ho to na spoustu peněz... A pak – víte – lidé zas tak přílišnou samotu k bydlení nemají rádi.“

„Možná, že někteří ano...“ řekl jsem zamyšleně.

Zasmál se a rozešli jsme se. Šel jsem pomalu zamračeně dál a v duchu jsem o všem uvažoval. Aniž bych si uvědomil, kam jdu, vedly mne kroky po lesní cestě, vinoucí se vzhůru mezi stromy a vřesoviště.

A tak jsem na té cestě došel k místu, kde jsem poprvé spatřil Ellii.

Stála pod vysokou jedlí a připadala mně – dá-li se to tak vyjádřit – jako někdo, kdo tam ještě před okamžikem nebyl, ale právě se zhmotnil a vystoupil ze stromu. Měla na sobě tmavozelený tvídový kabát, od kterého se jemně odrážela měkká hněd' jejích vlasů, právě taková, jakou má podzimní listí. Jako by v celém její zjevu bylo něco neskutečného. Spatřil jsem ji a zůstal stát. Dívala se na mne s lehce pootevřenými rty a vypadala trochu zaraženě. Myslím, že. ani já nevypadal jinak. Chtěl jsem něco říci, ale nemohl jsem najít vhodná slova. Pak jsem se konečně vzpamatoval.

„Promiňte, já... Nechtěl jsem vás vylekat. Nevěděl jsem, že tu někdo je.“

Odpověděla jemným a velmi něžným hlasem. Mohl stejně tak dobře patřit jí nebo malé dívence – i když ne zas tak docela...

„Nic se nestalo,“ usmála se. „Totiž – ani já jsem netušila, že tu někdo bude.“ Podívala se kolem sebe a dodala: „Je to úplně osamělé místo.“ Trochu se zachvěla.

Toho dne odpoledne foukal dost chladný vítr. Ale snad to ani tím větrem nebylo. Nevím... Přistoupil jsem k ní blíže.

„Je to dost ponuré místo, vidíte?“ poznamenal jsem. „Myslím totiž hlavně ten dům – opuštěný a na spadnutí.“

„Dům U věží,“ řekla zamyšleně. „Tak se to jmenovalo, že? Jenom – podle všeho tu zřejmě nikdy žádné věže nebyly.“

„Domnívám se, že to jen tak pojmenovali,“ vysvětloval jsem. „Lidé někdy dávají svým domům taková jména, aby snad vypadaly vznešeněji, než jaké jsou ve skutečnosti.“

Mírně se pousmála. „Snad máte pravdu,“ přikývla. „Je to – možná, že o tom něco víte, já si tím nejsem tak jistá – je to opravdu to místo, co se dnes prodává nebo dostává do dražby?“

„Ano,“ přikývl jsem, „právě jdu odtamtud.“

„Ach,“ ozvala se zaraženě, „vy jste – vy jste také zájemce?“

„Nejsem z těch, kteří by si mohli dovolit koupit polozřícený dům s tak velkou plochou zalesněné půdy,“ odpověděl jsem. „Nepatřím k té – třídě.“

„A prodalo se to?“ zeptala se.

„Ne – nedosáhla se základní požadovaná cena.“

„Ach – chápu,“ řekla jakoby s ulehčením.

„Snad jste to nechtěla kupovat vy – nebo snad ano?“ zajímal jsem se.

„Ach ne,“ zavrtěla hlavou, „samozřejmě, že ne...“ Z jejího hlasu však zaznívala určitá nervozita.

Chvilí jsem mlčel, a pak jsem náhle prozradil, co mne tak v nitru pálilo.

„Víte, předstíral jsem, že se chci zúčastnit té dražby,“ vyhrkl jsem. „Nemohu to pochopitelně koupit, protože nemám peníze... Přesto mám však o to zájem. Ach – jak rád bych to koupil! Přímou po tom toužím... Teď otevřete pusu a vysmějete se mi. Klidně – můžete! Ale tak to opravdu je.“

„Vždyť to ani není taková zřícenina, jak říkáte...“

„Ale je,“ ujišťoval jsem ji. „Já bych to také v takovém stavu nechtěl. Dal bych to všechno zbourat a odvézt. Je to ohyzdný dům a myslím, že musel být vždy velmi ponurý. Ale tohle místo není vůbec smutné ani ošklivé. Právě naopak – je překrásné! Pohledte sem! Postupte kousek mezi stromy a podívejte se

směrem k horám a vřesovištím... Vidíte? Zde by bylo třeba uvolnit trochu výhled. A pojdte ještě dál –!“ Vzal jsem ji kolem ramen a vedl k druhému bodu okruhu. I když jsme se chovali zcela nekonvenčně, rozhodně si to neuvědomovala. Nedržel jsem ji ostatně takovým způsobem, který by něco znamenal. Chtěl jsem jí jen ukázat, co já vidím.

„A tu,“ pokračoval jsem, „podívejte se, jaký svah vede k moři mezi vystupujícími skalami. Mezi námi a hladinou moře je město, které nemůžeme vidět, protože svah je zvlněný dalším pahorkem. A ještě se můžete podívat třetím směrem na rozsáhlou, zalesněnou dolinu. Chápete už, kdybyste pokácela stromy, udělala velké průseky a uvolnila prostor – dovedete si vůbec představit, jak krásný dům byste zde mohla mít? Nesměla byste ho však postavit na stejném místě... Ale asi tak o padesát až sto yardů doprava od původního staveniště – asi sem...! Ano – právě v těchto místech byste mohla mít dům – nádherný dům... Dům postavený architektem, který je génius.“

„A vy znáte nějaké geniální architekty?“ zeptala se nedůvěřivě.

„Jednoho znám,“ odpověděl jsem.

A nato jsem jí začal vyprávět o Santonixovi. Sedlí jsme si bok po boku na poražený kmen, a já jsem začal vyprávět pohádku té štíhlé lesní víle, kterou jsem nikdy předtím neviděl. Do svých slov jsem vložil vše, co ve mně bylo. Vyprávěl jsem jí nejkrásnější sen, jaký si vůbec člověk dovede vykouzlit

„Neuskuteční se,“ povzdechl jsem, „vím, že se neuskuteční. Ani by se uskutečnit nemohl – ale vmyslete se do něho! Vžijte se do něho jako já...! Tam bychom vykáceli stromy a udělali výhled – ledacos bychom zasadili – sem rhododendrony – tam azalky... A pak by přišel můj přítel Santonix. Hodně by kašlal – protože podle všeho umírá na souchotiny nebo něco takového, ale uměl by to udělat. Ano – ještě by to stačil, než umře. Dovedl by postavit ten nejnádhernější dům. Ani si nedovedete představit, jaké ty jeho domy jsou! Staví jen pro velmi bohaté lidi – a navíc to musí být také lidé, kteří vědí, co opravdu chtějí, rozumíte? Nemyslím to v běžném slova smyslu – myslím něco takového, čím si lidé přejí uskutečnit svůj sen – nádherný sen...“

„Přála bych si takový dům,“ vydechla Ellie. „Vidím ho vašima očima, cítím... Ano – zde by byl nádherný život! Všechno – o čem kdy člověk snil – stalo by se skutečností... Žil by zde svobodně – nespoutané – nevázan lidmi, kteří ho stále někam postrkují a nutí dělat to, co nechce... A zase naopak – brání mu dělat to, co chce... Ach, jsem už celá nemocná ze svého způsobu života i z lidí, které mám kolem sebe – a vůbec ze všeho!“

Tak to tedy začalo – s Elií a se mnou. Se mnou a mými sny – a s ní i její vzpourou proti životu, který vedla.

Zmlkli jsme a dívali se jeden na druhého.

„Jak se jmenujete?“ zeptala se.

„Mike Rogers,“ odpověděl jsem. „Michael Rogers,“ rychle jsem se opravil. „A vy?“

„Fenella...“ Zaváhala a dodala. „Fenella Goodmanová,“ – a podívala se na mně se znepokojeným výrazem.

Vzájemné představení nám nic neřeklo, ale nepřestali jsme se na sebe dívat. Oba jsme se chtěli znovu setkat, ale zrovna v té chvíli jsme nevěděli, jak to zařídit.

/5

Nu – a tak to tedy mezi mnou a Elií začalo. Myslím, že ve skutečnosti to ani tak rychle nepokračovalo, protože oba jsme měli svoje tajnosti. Oba jsme totiž zřejmě chtěli něco před druhým utajit, a proto jsme si nemohli o sobě vzájemně porozprávět tak, jak bychom snad měli a chtěli. Za těchto okolností, jako by nás stále drželo něco na uzdě, a naráželi jsme na nějakou překážku. Nemohli jsme hrát otevřenou hru a zeptat se jeden druhého: „Kdy se setkáme? Kde vás najdu? Kde bydlíte?“ Když se totiž někoho na něco takového zeptáte, bude od vás očekávat, že i vy mu na stejné otázky odpovíte.

Fenella se tvářila ostražitě, už když mně říkala své jméno, takže jsem si na okamžik myslel, že to její jméno není asi pravé. Dokonce mne napadlo, že si ho vymyslela. Přitom jsem samozřejmě věděl, že to není možné. Já jí však řekl své pravé jméno!

Dokonce jsme ani nevěděli, jak se toho dne máme rozloučit. Bylo to velmi trapné. Silně se ochlazovalo a oba bychom se byli rádi vrátili dolů do vesnice. Ale co potom? Trochu nemotorně jsem se pokusil zeptat:

„Bydlíte zde někde nablízku?“

Na to odpověděla, že je ubytována v Market Chadwellu. Bylo to nedaleké jarmareční město. Pokud jsem věděl, mělo velký, třípatrový hotel, a tak mne napadlo, že může bydlet jedině v něm. Po chvíli se i ona stejně rozpačitě obrátila na mne s podobnou otázkou:

„Vy bydlíte zde?“

„Ne – nebydlím,“ odpovědět jsem. „Přijel jsem jen na jeden den.“

A pak mezi nás opět padlo trapné mlčení. Zavál studený větřík a znovu se lehce zachvěla.

„Snad abychom raději šli,“ vybídl jsem ji, „trochu se chůzí zahřejeme. Jste tu – máte vůz? Nebo pojedete autobusem – možná i vlakem?“

Řekla mně, že si vůz nechala ve vesnici. „A nedělejte si se mnou starosti,“ dodala.

Vypadala trochu nervózně, a tak mne napadlo, že se mne chce asi zbavit, ale neví, jak to udělat.

„Dolů půjdeme tedy spolu jen k vesnici, souhlasíte?“ navrhl jsem.

Obdařila mne krátkým pohledem plným vděčnosti. Šli jsme pomalu dolů po ostře se zatáčející silnici, na které se už přihodilo tolik autonehod. Když jsme vyšli ze zatáčky, vynořila se před námi ze stínu tmavého stromoví nějaká postava. Objevila se tak náhle, že Ellie sebou polekané škubla a zděšeně vydechla:

„Och!“

Byla to tatáž stará žena, s kterou jsem se seznámil na zahrádce u její chalupy... Paní Leeová. Nyní vypadala mnohem divočeji než tehdy.

Prameny jejích černých vlasů vlály ve větru a přes ramena jí splýval rudě červený plášť. Zaujímal velitelskou pózu a její postava se tak zdála mnohem vyšší.

„Copak tu děláte, holoubkové?“ oslovila nás. „Copak vás přivádí do Cikánského revíru?“

„Ach“ lekla se Ellie, „snad jsme se nedopustili nějakého přestupku?“

„Tak nějak by se to dalo nazvat,“ přikývla. „Tohle byla zem cikánů, rozumíte? Cikánská půda – naše půda... A oni nás z ní vyhnali... Nemáte tu co dělat! A také vás nic dobrého nepotká, budete-li se potulovat Cikánským revírem.“

Ellie nebyla bojovná a na rozdíl ode mne měla úplně jinou povahu. Jemně a zdvořile odpověděla.

„Velmi se omlouvám, že jsme zde, když se tu nesmí chodit. Domnívala jsem se však, že se dnes toto místo prodává...“

„A špatně to také dopadne s tím, kdo si ho koupí,“ vyhrkla stařena. „Poslechněte mne, moje pěkná tvářičko! Jste opravdu hezké děvče... Neštěstí však opravdu čeká každého, kdo si ho koupí. Na této půdě spočívá kletba, rozumíte? Ano – kletba uvalená už před lety – před mnoha a mnoha lety... Vyhněte se tomuto místu! S Cikánským revírem si nic nezačínajte! Přinese vám jen nebezpečí a smrt...! Vraťte se domů a víckrát sem nechoďte! Varovala jsem vás...“

S lehkou rozmrzelostí se Ellie ohradila:

„Nikomtu tu přece nepřekážíme.“

„Poslyšte, paní Leeová,“ ozval jsem se rázně, „nestrašte tuto mladou dámu!“

K Ellii jsem se obrátil s vysvětlením:

„Paní Leeová bydlí ve vesnici a má tam chalupu. Předpovídá lidem budoucnost a věští osud, vidíte paní Leeová?“ řekl jsem žertovně na adresu staré ženy.

„Mám ten dar,“ poznamenala stroze a ještě více se napřímila. Měla typické vzezření pravé cikánky. „Mám ten dar a je mi vrozený. My všichni ho máme... Předpovím vám vaši budoucnost, mladá dámo! Dejte mi nějaký ten stříbrňák a odhalím vám váš osud.“

„Myslím si, že bych si ho ani nepřála znát.“

„Ale bylo by to moudré, věřte mi! Měla byste znát něco o své budoucnosti. Věděla byste, čemu se máte vyhnout – věděla byste, co se vám stane, když nebudete opatrná. Dejte přece na mne! Bylo by radno, abyste věděla o něčem, co vím jen já.“

Věřím, že vrtkavá touha žen znát svůj osud je u všech stejná. Všiml jsem si toho už několikrát u dívek, které jsem znal. Skoro pokaždé jsem za ně musel zaplatit vstupné do věštecké svatyně, když jsem je s sebou vzal do zábavního parku. Stejně tak Ellie otevřela kabelku a strčila dvě půlkorunové mince do ruky staré ženy.

„Ach, má krásko, dobře jste udělala. Tak poslyšte, co vám poví stará matka Leeová.“

Ellie si stáhla rukavici a vložila svou malou dlaň do stařeniny ruky.

„Co to vidím? Co to vidím?“ mumlala cikánka a velmi pečlivě si ji prohlížela.

Náhle prudce pustila Elliiu ruku.

„Kdybych byla vámi, rychle bych odsud zmizela. Jděte...! A víckrát sem nechoďte! Říkám vám totéž, co jsem vám řekla už před chvílí. Znovu jsem to však vyčetla z vaší dlaně. Zapomeňte na Cikánský revír! Zapomeňte, že jste jej vůbec kdy spatřila! A nejen ten rozpadlý dům tam nahoře – ale samotná země je zde prokletá!“

„Vy jste tou myšlenkou přímo posedlá,“ obořil jsem se na ni drsně. „Tato mladá dáma nemá každopádně s tímto pozemkem nic společného. Je zde dnes jen na procházce a nemá stejně tak nic společného se

zdejšími okolím.“

Ale stařena jako by mne vůbec nebrala na vědomí.

„Jak vám říkám, má drahá,“ tvrdošíjně pokračovala. „Varuji vás! Můžete mít šťastný a krásný život – ale musíte se vyhýbat nebezpečí. A proto nechoďte na místo, které je prokleté! Nechoďte tam, kde číhá nebezpečí! Vraťte se k těm, kteří vás mají rádi – pečují a starají se o vás... Musíte se držet v bezpečí. Pamatujte si to! Jinak – jinak –“ Stařena se zachvěla. „Nerada to vidím – nerada vidím to, co vy máte ve své dlani...“

A náhle překvapivě prudkým pohybem strčila zpět do Elliiny ruky dvě půlkorunové mince a něco si sotva srozumitelně mumlala pod nosem. Znělo to jako:

„To je strašné... To je strašné, co se stane...“

Nato se obrátila a rychlým krokem se vzdalovala.

„Jak děsná – jak děsivá je to žena,“ skoro se zajíkala Ellie.

„Na tu nic nedejte,“ konejšil jsem ji rozmrzele. „Myslím, že to nemá v hlavě v pořádku. Chtěla vás jen vyděsit. Podle všeho jsou v tomto kraji cikáni zvlášť citliví právě na tento kousek půdy.“

„A došlo tu k nějakému neštěstí? Stalo se tu opravdu něco zlého?“

„Určitě tu už došlo k nějakým nehodám. Podívejte se na tu ostrou zatáčku a úzkou vozovku! Obecní radu by měli postřílet, že s tím ještě nic neudělala. Přirozeně – za těchto okolností bude zde stále docházet k nehodám... A ani tu není dost výstražných znamení.“

„Myslíte jen na nehody – nebo ještě na něco jiného?“

„Pochopte,“ vysvětloval jsem, „lidé rádi sbírají historky o neštěstích. A takových se, věřte, najde vždy dost. A tak potom také vznikají pověsti o nejrůznějších místech.“

„A to je také zřejmě jeden z důvodů, proč se říká, že se tento majetek prodá lacino,“ usuzovala zamyšleně.

„Nu – pravděpodobně ano,“ přisvědčil jsem. „Pokud by ho ovšem kupoval někdo z místních lidí. Spíše se však domnívám, že k tomu nedojde. Podle mého názoru to koupí někdo pro stavební podnikání... Ale vždyť vy se celá chvějete!“ vyhrkl jsem náhle. „Netřeste se a přidejte raději do kroku!“ povzbuzoval jsem ji.

„Bylo by vám milejší, kdybych se s vámi rozloučil, ještě než dojdeme k vesnici?“

„Ne – samozřejmě, že ne... Proč vlastně?“

Odhodlal jsem se k zoufalému pokusu.

„Podívejte se,“ řekl jsem, „zítra budu v Market Chadwellu. Já – předpokládám – nevím, jestli tam ještě budete... Rád bych věděl, byla-li by nějaká možnost se s vámi – setkat?“

Zpomalil jsem kroky a odvrátil hlavu. Myslím, že jsem se dost začervenal. Kdybych však v tom okamžiku nic neřekl, jak by se mohlo dál vyvíjet naše seznámení?

„Ach ano,“ přikývla. „Do Londýna se vrátím až večer.“

„Pak snad – mohla byste – abych byl upřímný, doufám, že to není příliš opovážlivé –“

„Ne – vůbec ne...“

„Pak tedy byste mohla se mnou jít do některé restaurace na čaj – třeba k Modrému psu – tak se to tam myslím jmenuje. Je to docela hezký podnik,“ dodával jsem rychle. „Je to – jak bych to řekl – je to tam –“ Ne – nemohl jsem najít vhodný výraz, a tak jsem použil slov své matky, která jsem občas od ní slýchal – „je to tam vhodné pro dámy,“ vyhrkl jsem úzkostlivě.

Nato se Ellie dala do smíchu, který mně dnes zpětně připadá dost zvláštní.

„Nepochybuji, že to tam bude velmi hezké,“ ujistila mne. „Ano – přijdu... Okolo půl páté – souhlasíte?“

„Budu tam na vás čekat,“ přikývl jsem horlivě. „Mám – mám z toho radost.“

Neřekl jsem jí však, z čeho jsem měl radost.

Došli jsme k poslední zatáčce cesty, kde už začínaly domy.

„Tak zítra na shledanou,“ loučil jsem se. „A – a nemyslete už na to, co vám ta stará čarodějnice řekla.“

Zřejmě jí působí potěšení, když může strašit lidi... Tu neberte vážně!“ usmál jsem se.

„A vám se opravdu nezdá, že je to strašidelné místo?“ zeptala se Ellie.

„Cikánský revír? Ne – mně ne,“ prohlásil jsem snad až příliš rozhodně. Já jsem si však opravdu nemyslel, že by na tom místě bylo něco strašidelného. Naopak –! Byl jsem stejně jako dříve přesvědčený, že je to krásné místo a jedinečné prostředí pro nádherný dům...

Nu – a tak se skončilo mé první setkání s Ellíí. Příštího dne jsem ji čekal y Market Chadwellu u Modrého psa. Přišla. Popíjeli jsme spolu čaj a povídali si. Stále jsme si však toho ještě mnoho neřekli o sobě – myslím totiž o našich životech... Hovořili jsme většinou o svých myšlenkách a pocitech.

Ellie se pak náhle podívala na hodinky a prohlásila, že už musí jít, Protože o půl šesté odjíždí vlak do Londýna.

„Myslel jsem, že tu máte vůz,“ poznamenal jsem.

Upadla trochu do rozpaků, ale pak řekla, že nemá. Včera prý to také nebyl její vůz. Nezmínila se však, čím to byl vůz. A tak opět na nás dolehl stín rozpačitého ticha. Zavolal jsem číšnici a zaplatil účet. Nato jsem se obrátil k Ellii a položil jí přímo otázku:

„Mohu – mohu vás ještě někdy vidět?“

Nepodívala se na mne. Sklopeným pohledem utkvěla na stole.

„Příštích čtrnáct dnů budu v Londýně,“ odpověděla.

„Kde a jak?“ zeptal jsem se.

Smluvili jsme si schůzku za tři dny v Regent's Parku. Byl překrásný den. Trochu jsme pojedli v restauraci pod širým nebem, a pak jsme šli do zahrady Queen Mary, kde jsme se uvelebili do dvou lehátek a povídali si. Od té chvíle jsme konečně začali hovořit o sobě. Řekl jsem jí, že jsem absolvoval dobré školy, ale že jsem to daleko nedotáhl. Vyprávěl jsem jí o svých četných zaměstnáních – aspoň tedy o některých z nich – o tom, jak nikdy u ničeho nevydržím, jak jsem nepokojný a nestálý, pořád se toulám a zkouším všelicos. Kupodivu! Právě to ze všeho ji nejvíc zaujalo.

„Jak se lišíte – jak úžasně se lišíte!“ zvolala.

„Od čeho se liším?“

„Ode mne.“

„Vy jste bohaté děvče?“ zeptal jsem se škádlivě. „Ubohé, malé, bohaté děvčátko, že?“

„Ano,“ přikývla. „Jsem ubohé – malé – bohaté děvčátko,“ opakovala smutně.

A pak – poněkud nesouvisle se rozhovořila o svém zámožném prostředí, o dusivém pohodlí, nudě – o tom, jak si nemůže volit své přátele, a také si nikdy nemůže dělat, co chce. Jak sama někdy pozoruje lidi, kteří si zřejmě podle chuti užívají života, zatímco jí nezbyvá, než jen trpce přihlížet. Matka jí zemřela, když byla ještě malým dítětem, a otec se znovu oženil. O několik let později však také zemřel. Z její řeči jsem vyrozuměl, že ke své nevlastní matce příliš nepřilnula. Jinak žila převážně v Americe nebo hodně cestovala po světě.

Když jsem ji tak poslouchal, připadalo mně přímo fantastické, že dívka v jejím věku – a v této době – může žít tak střeženým a uzavřeným způsobem života. Chodila sice do společnosti a na zábavy – to je pravda – ale podle způsobu, jakým o tom mluvila, jsem měl dojem, že se to vše odehrávalo nejméně tak před padesáti lety. Zřejmě tímto způsobem nikdy nemohla zažít nic osobně důvěrného, a také podle všeho se nikdy z ničeho neradovala. Její život se lišil od mého jako nebe od pekla. Svým způsobem mne však uchvacovalo jí naslouchat, ač to všechno pro mne znělo příliš absurdně.

„Copak opravdu nemáte své vlastní přátele?“ zeptal jsem se nedůvěřivě. „A co mládenci?“

„Vybírají je pro mne,“ odpověděla s nádechem hořkosti. „A jsou k smrti nudní.“

„To je stejné, jako by byl člověk ve vězení,“ poznamenal jsem.

„Vypadá to tak.“

„A opravdu nemáte ani nějakou přítelkyni?“

„Teď už mám... Mám Grétu.“

„Kdo je Gréta?“ zajímal jsem se.

„Přišla nejprve jako moje společnice – nebo vlastně ne – ne snad právě docela v tom smyslu... Rozumíte – předtím se mnou žila jedna francouzská dívka, abych konverzovala francouzsky. Ale Gréta byla jiná! Všechno bylo hned jiné, když přišla Gréta.“

„Máte ji velmi ráda?“ zeptal jsem se.

„Pomáhá mi,“ odpověděla Ellie. „Je na mé straně. Dovede vše zařídit tak, abych mohla aspoň někdy dělat, co chci a chodit, kam chci. Musí totiž za mne lhát. Nebyla bych například mohla podniknout ten výlet na Cikánský revír, kdyby nebylo Gréty. Dělá mi společnici a dohlíží na mne v Londýně, když je má nevlastní matka v Paříži. Napíše vždy dva nebo tři dopisy, a když si někam odjedu, Gréta je poctivě po třech až čtyřech dnech odesílá, aby měly londýnské poštovní razítko.“

„A proč vlastně jste měla zájem navštívit Cikánský revír...? Z jakého důvodu?“

Neodpověděla hned.

„To jsme domluvily společně s Grétou...“ začala po chvíli. „Víte, ona je úžasná,“ vysvětlovala. „Stále si něco vymýšlí a má výborné nápady –“

„Jak vypadá ta Gréta?“ přerušil jsem ji.

„Ach – Gréta je krásná,“ řekla uzřiale. „Vysoká a plavovlasá... A se vším si ví rady.“

„Myslím, že mně by se nelíbila,“ prohlásil jsem rozhodně.

Ellie se zasmála.

„Ach, jsem přesvědčena, že právě naopak! Určitě by se vám líbila. Je také velmi chytrá.“

„Nemám rád chytré dívky,“ stál jsem na svém. „A také se mi nelíbí vysoké blondýny. Mám raději drobné dívky s vlasy jako podzimní listí.“

„Mám dojem, že na Grétu žárlíte,“ usmála se Ellie.

„Snad ano... Vy ji máte velmi ráda, že?“

„Ano – mám ji opravdu ráda. Změnila celý způsob mého života.“

„A ona vám tedy navrhla, abyste podnikla ten výlet. Nechápu však proč. V té části světa není toho mnoho k vidění, ani tam není co dělat. To je pro mne opravdu záhadou.“

„To je naše tajemství,“ odpověděla Ellie a upadla do rozpaků.

„Vaše a Grétino? Povězte mi o něm!“

Zavrtěla hlavou.

„Musím mít přece nějaké vlastní tajemství,“ usmála se škádlivě.

„Víš ta vaše Gréta, že se se mnou scházíte?“

„Víš, že se s někým scházím – a to je vše. Neklade mi otázky. Také ví, že jsem šťastná...“

A tak jsme se sblížili. Pak uplynul týden, ve kterém jsem Elli nespátřil. Její macecha se vrátila z Paříže a přijela ještě s někým, komu Ellie říkala strýc Frank. Jen tak ještě mimochodem se zmínila, že bude mít narozeniny a na její počest bude prý v Londýně uspořádán velký společenský večírek.

„Nebudu se moci uvolnit,“ vysvětlovala. „Určitě ne ještě příští týden. Ale pak – pak už to bude jiné.“

„A proč to potom bude jiné?“ doléhal jsem na ni.

„Protože potom si budu moci dělat, co chci.“

„Jako obvykle s Grétinou pomocí,“ neodpustil jsem si poznámku.

Elli vždy rozesmál způsob, jakým jsem hovořil o Grétě.

„Jsi malý hlupáček, že na ni žárlíš. Jednou se s ní musíš seznámit. Uvidíš, jak se ti bude líbit.“

„Nemám rád panovačné ženské,“ odpověděl jsem umíněně.

„Proč si myslíš, že je panovačná?“

„Podle způsobu, jakým o ní mluvíš. Ustavičně něco pilně zařizuje.“

„Je velmi schopná,“ prohlásila Ellie. „Dovede opravdu vždy všechno zařídit. Proto na ni také macecha tak spoléhá.“

Zajímal jsem se, jaký je ten její strýc Frank.

„Vlastně ho ani dost dobře neznám,“ řekla. „Byl manželem otcovy sestry – není můj pokrevný příbuzný. Myslím, že byl vždy tak trochu do větru... A také se několikrát dostal do všelijakých nesnází. Znáš však, co toho lidi namluví, když se někomu něco takového stane.“

„Chceš říci, že je nějak společensky znemožněný?“ zeptal jsem se. „Podle všeho pochybný charakter, že?“

„Ach nemyslím, že by opravdu něco zlého provedl,“ zavrtěla hlavou, „ale občas se zřejmě dostal do překerních situací – zřejmě finančních. Nu a pak advokáti, právní zástupci a jiní měli s ním plné ruce práce, aby ho z toho dostali. Všechno se muselo vždy zaplatit.“

„Tak je to tedy,“ řekl jsem. „Inu – černá ovce rodiny. Myslím však, že bych si s ním stejně lépe rozuměl než s tou tvou vzornou Grétou.“

„Má velmi příjemné chování, když má ovšem náladu,“ přikývla Ellie. „Obvykle bývá výborným společníkem.“

„Ale ty ho příliš v lásce nemáš, vid’?“ zeptal jsem se bystře.

„Ach, myslím, že ho mám docela ráda... Jen někdy – nevím, jak bych to vyjádřila – mívám však takový pocit, že nikdy nevím, co si myslí, nebo co má za lubem.“

„Je také jedním z těch, kteří nám všechno zařizují?“

„Já opravdu nevím, jaký je ve skutečnosti,“ přiznávala Ellie.

Nikdy však nenavrhla, abych se s někým z její rodiny seznámil. Někdy jsem uvažoval, zda bych se o tom neměl zmínit sám. Nevěděl jsem, jaký ona sama má na to názor. Jednou jsem se jí zeptal přímo.

„Podívej se, Ellie,“ začal jsem váhavě, „nemyslíš, že by bylo vhodné, abych se seznámil s tvou rodinou? Nebo si to snad nepřeješ?“

„Ne! Nepřeji si, aby ses s nimi setkal,“ odpověděla bez váhání.

„Rozumím – nejsem příliš...“

„Tak to nemyslím – věř mi! Takhle vůbec ne!“ přerušila mne. „Ale pochop, oni by spustili zbytečný křik... A to já právě přímo nesnáším.“

„Mám však někdy takový pocit,“ nedal jsem se odbýt, „že ta naše záležitost se tím stává trochu pokoutní. A pak – rozumíš – tím se i ocitám v poněkud špatném světle.“

„Jsem dost stará na to, abych měla své vlastní přátele,“ prohlásila Ellie rozhodně. „Je mně už skoro

jedenadvacet let. Až dovrším jedenadvacet let, mohu mít své vlastní přátele zcela veřejně a nikdo mi v tom nebude moci zabránit. Ale teď – snaž se to pochopit – inu, jak říkám, byl by z toho strašný rámus a odvezli by mne někam, kde bychom se nemohli setkávat. Byli by – ach prosím, pokračujme tak jako dosud!“

„Jestli to vyhovuje tobě, Ellie – vyhovuje to i mně,“ souhlasil jsem. „Nechtěl jsem jen – nu – nechtěl jsem být stále ve všem tak podřadný.“

„Pro mne nejsi podřadný!“ téměř vykřikla. „Jsi můj přítel, s kterým si mohu pohovořit, kterému se mohu svěřit. Mám v tobě někoho, s kým mohu –“ náhle se usmála – „s kým mohu snít... Ty ani nevíš, jak je to nádherné.“

Ano – na tom snění bylo hodně pravdy. Naše vzájemné schůzky byly jím naplňovány stále víc a víc. Často jsem to byl já, ale postupně ještě častěji Ellie, která začínala:

„Představujme si, že jsme si koupili Cikánský revír, že si tam stavíme dům...“

Vyprávěl jsem jí hodně o Santonixovi a domech, které postavil. Pokusil jsem se jí i vysvětlit, jaký druh domů to stavěl, a přiblížit jí způsob jeho myšlení. Víím však, že jsem jí určitě všechno dobře nevysvětlil, protože to ani neumím. A pak nepochybně Ellie měla vlastní představu o domě svých snů – našich snů... Nemluvili jsme sice o něm jako o „našem domě“, ale oba jsme věděli, že to tak myslíme.

A tak jsem teď víc než týden neměl vidět Ellii. Vybral jsem si tedy všechny své úspory – mnoho toho nebylo – a koupil jí malý prstýnek se zeleným trojlístkem z nějakého přírodního irského kamene. Dal jsem jí ho jako dárek k narozeninám. Byla jím nadšena a vypadala velmi šťastně.

„Je překrásný...“ vydechla úžasem.

Nenosila příliš mnoho klenotů. Když však nějaké měla, byly to nepochybně pravé diamanty nebo smaragdy či jiné drahé kameny. Můj irský zelený prstýnek se jí však líbil nejvíce.

„Bude to můj nejmilejší dárek k narozeninám,“ prohlásila.

Brzy nato jsem od ní dostal spěšnou zprávu. Oznamovala mi, že hned po narozeninách odjíždí s rodinou na francouzskou Riviéru.

„Ale nebuď smutný,“ psala, „během dvou až tří týdnů se vrátíme. Tentokrát to bude už na cestě do Ameriky. V každém případě se však spolu setkáme. Chci s tebou o něčem důležitém hovořit.“

Byl jsem velmi neklidný a celý nespěl, že jsem se nemohl setkat s Ellii... A ještě k tomu mi odjela do Francie. Dozvěděl jsem se také nějaké novinky o Cikánském revíru. Zřejmě byl prodán soukromou dohodou, ale nebylo možno zjistit, kdo ho koupil, jako kupec byla uvedena nějaká advokátní firma z Londýna. Pokoušel jsem se sice získat podrobnější informace, ale nepodařilo se mi to. Dotyčná firma si počínala velmi opatrně. Nemohl jsem se pochopitelně obrátit na vedení podniku. Vetřel jsem se tedy do přízně jednoho z úředníků, a tak jsem získal trochu povšechných informací. Majetek byl zakoupen pro jednoho velmi bohatého klienta, který si ho podrží jako dobrou investici. Brzy prý značně stoupne na ceně, jakmile se na pozemcích v oněch končinách začne více stavět.

Když totiž přijdete do styku s opravdu exkluzivní firmou, sotva se něco konkrétního dozvíte. Všechno je pro ně výsostným tajemstvím, jako by šlo přímo o záležitosti ministerstva vnitra nebo něčeho podobného. Každý vždy jedná z příkazu někoho jiného, kdo nesmí být jmenován, ani se o něm nesmí mluvit. V tomto případě selhávají dokonce i úplatky!

Zmocnil se mne přímo strašný neklid. Přestal jsem tedy jednoduše na vše myslet a rozhodl se navštívit svou matku.

Už jsem u ní nebyl hezky dlouhou dobu...

/6

Nejméně celých posledních dvacet let bydlela matka ve stejné ulici. Byla to ulice ponurých, ale vysoce úctyhodných domů, které postrádaly jakékoliv zajímavosti nebo vkusu. Schody do domu měla pěkně vybílené a vypadaly stejně jako dříve. Ano – dům číslo 46. Zastavil jsem se a stiskl domovní zvonek. Matka otevřela a upřeně mě pozorujíc zůstala stát ve dveřích. Ani ona se nezměnila. Byla vysoká, kostnatá, s pěšinkou uprostřed šedivých vlasů, pevně sevřenými rty a věčně podezřívavým, výrazem v očích. Vypadala tvrdá jako kámen. Pokud se však jednalo o mne, přece se v ní někde skrývalo zrníčko něžnosti. Nikdy ji však neprojevila, pokud tomu vědomě dovedla zabránit. Ale já jsem brzy přišel na to, že v ní někde je. Nikdy nepřestala ani na chvíli ode mne požadovat, abych se změnil, ale její přání se stále nějak nesplňovalo. A tak jsme se v našich vzájemných vztazích věčně ocitali na mrtvém bodě.

„Ach,“ ozvala se, „tak to jsi ty!“

„Ano,“ přikývl jsem, „to jsem já.“

O krok ustoupila, aby mne vpustila do domu. Vešel jsem dovnitř a prošel kolem dveří obývacího pokoje

rovnou do kuchyně. Následovala mne a nepřestávala mne také pozorovat.

„Už jsi tu hezky dlouho nebyl,“ poznamenala. „Copak jsi dělal?“

Pokrčil jsem rameny.

„To i ono,“ odpověděl jsem.

„Ach tak,“ vzdychla matka, „inu, jako obvykle, že?“

„Ano – jako obvykle,“ přikývl jsem.

„Kolikpak jsi vystřídal zaměstnání od té doby, co jsme se neviděli?“

Chvilí jsem přemýšlel.

„Pět,“ přiznal jsem se.

„Byla bych ráda, kdybys už dospěl.“

„Jsem už dospělý,“ odpověděl jsem. „Zvolil jsem si svůj způsob života... A jak se daří tobě?“ zeptal jsem se ze zdvořilosti.

„Stejně jako vždy,“ odbyla mne stručně.

„Celkem dobře a tak dál...“ doplnil jsem ji.

„Nemám čas marnit život nemocemi,“ prohlásila matka, a hned nato se rázně zeptala:

„Proč jsi vlastně přišel?“

„Mám snad k tobě chodit jen ze zvláštních důvodů?“

„Obvykle to děláváš.“

„Nechápu, proč jsi tak silně zaujata proti tomu, když se trochu podívám do světa,“ poznamenal jsem trpce.

„Hm – dělat řidiče luxusních vozů po celé Evropě! To je tvoje představa o poznávání světa?“

„Určitě ano.“

„S tím to však daleko nedotáhneš... A zvláště ne, jestli budeš dávat ze dne na den výpověď s výmluvou na nemoc, a pak necháš své klienty v nějakém zatraceném cizím městě v bryndě.“

„Jak ses o tom dozvěděla?“

„Volala tvoje firma. Chtěli vědět, jestli znám tvou nynější adresu.“

„A co po mně chtěli?“ divil jsem se.

„Asi tě chtěli znovu zaměstnat,“ odpověděla matka. „Nechápu ovšem proč.“

„Protože jsem dobrý řidič a klienti mne mají rádi. Každopádně jsem nemohl za to, že jsem onemocněl, nemyslíš?“

„Nevím,“ pokrčila matka rameny.

Byla zřejmě toho názoru, že jsem za to mohl.

„A proč ses jim tehdy po návratu do Londýna nehlásil?“

„Protože jsem měl na starosti jiné věci.“

Pozvedla obočí.

„Zase ti vlezlo něco do hlavy? Další divoké nápady? Kolik jsi zas vystřídal od té doby zaměstnání?“

„Byl jsem nějaký čas u benzínové pumpy, mechanikem v garáži, pomocným úředníkem, a pak jsem také umýval nádoby v začouzeném nočním lokálu.“

„Tak to už vlastně s tebou jde s kopce dolů,“ prohlásila matka s jakýmsi škodolibým zadostiučiněním.

„Ale vůbec ne,“ ujišťoval jsem ji. Je to část mého plánu. Mého vlastního plánu!“

Povzdychla si.

„Co si dáš? Čaj nebo kávu? Mám obojí.“

Řekl jsem si o kávu. Z návyku pití čaje jsem už vyrostl. Oba jsme si pak sedli ke svým šálkům, matka vytáhla z plechovky domácí koláč a každému po kousku odkrojila.

„Změnil ses,“ řekla náhle.

„Já –? A jak?“

„Nevím – ale jsi jiný... Co se stalo?“

„Nic se nestalo. Co by se mělo stát?“

„Jsi celý nesvůj,“ poznamenala.

„Hodlám vyloupit banku,“ zavtipkoval jsem.

Neměla však na žerty náladu a zavrtěla hlavou.

„Ne – nemám obavy, že bys to udělal.“

„A proč ne? Připadá mně to jako velmi snadný způsob, jak dnes může člověk rychle zbohatnout.“

„To by dalo příliš mnoho práce.“ Prohlásila, „a také by to potřebovalo hodně přemýšlení. Musel bys svůj mozek namáhat víc, než jsi ochotný. A pak by to také nebylo bezpečné.“

„Ty si podle všeho myslíš, že o mně víš všechno,“ vyjel jsem podrážděně.

„Ne – to si nemyslím, já opravdu o tobě všechno nevím, protože ty a já se od sebe lišíme jako nebe od

pekla. Poznám však, když máš něco za lubem. A ty máš teď něco za lubem, vid'? Co je to. Miky? Děvče...?"

„Jak tě mohlo zrovna napadnout, že je to děvče?“ ohradil jsem se nejistě.

„Vždy jsem tušila, že se to jednoho dne stane.“

„Proč tak zdůrazňuješ jednoho dne?“ Měl jsem přece už plno děvčat!“

„Ale jinak, než to myslím. U tebe to bylo vždy jen tak – jak už to bývá u takových mladíků, kteří nemají co dělat... Ty sis jen s děvčaty pohrával, ale nikdy jsi je nebral vážně. Až teď...!“

„Ale proč si myslíš, že to teď беру vážně?“

„Je to tedy děvče, Miky?“ nedala se odbýt.

Nepodíval jsem se jí do očí a při odpovědi jsem sklopil zrak.

„Nu – jistým způsobem...“

„Co je to za dívku?“

„To právě děvče pro mne,“ odpověděl jsem.

„Hodláš mi ji představit?“

„Ne,“ řekl jsem stručně.

„Ach – tak je to tedy, vid'...?“

„Ne – není. Nechci zraňovat tvé city, ale...“

„Nemůžeš zranit mé city... Nechceš mi ji však přivést pro případ, že bych mohla říci: ‚Neber si ji!‘ Je to tak?“

„Nedbal bych toho, i kdybys to řekla.“

„Pravděpodobně ne... Ale otřásl by to tebou. Někde v tvém nitru by to tebou otřásl, protože přece jen bereš v úvahu to, co si myslím, a co ti také říkám. Jsem jediným člověkem na světě, který dovede otřást tvou sebedůvěrou. Dostala tě dívka pochybné pověsti?“

„Pochybné pověsti?“ opakoval jsem se smíchem. „Kdybys ji jen viděla! Opravdu jsi mne rozesmála...“

„Co tedy ode mne chceš? Chceš přece něco jako vždy.“

„Potřebuji nějaké peníze,“ přiznal jsem.

„Ode mne je nedostaneš. K čemu je potřebuješ? Musíš je dát té dívce?“

„Ne,“ zavrtěl jsem hlavou. „Chci si koupit prvotřídní oblek, v kterém bych se mohl oženit.“

„Ty si ji chceš vzít?“

„Ano – jestli mne bude chtít...“

A to ji vyvedlo z míry.

„Kdyby ses mi aspoň svěřil!“ zanaříkala. „Dostal ses určitě do nějaké bryndy, vidím to... Toho jsem se vždycky obávala! Tušila jsem, že si vybereš špatné děvče...!“

„Špatné děvče – k čertu!“ vykřikl jsem. Rozzlobilo mne to.

Vyběhl jsem z domu a práskl dveřmi.

/7

Když jsem se vrátil domů, čekal na mne telegram. Byl odeslaný z Antibes.

„Čekej na mne zítra ve čtyři třicet na obvyklém místě.“

Ellie se změnila. Hned jsem si toho všiml. Setkali jsme se jako obvykle v Regent's Parku. Zpočátku jsme si byli trochu cizí a pociťovali vzájemné rozpaky. Měl jsem v úmyslu něco jí říct, ale byl jsem v podivném rozpoložení a nevěděl jsem, jak s tím začít. Domnívám se, že v podobné situaci se octne každý muž, když dospěje k určitému okamžiku, ve kterém hodlá požádat o ruku.

Ona se však v duchu také zabývala něčím zřejmě neobvyklým. Snad uvažovala, jak mně nejmilejším a nejlaskavějším způsobem řekne své „ne“. Ale tomu zrovna jsem nějak nevěřil. Moje celá životní víra vycházela z faktů, že Ellie mne miluje. Náhle jsem ji však viděl jinou. Měl jsem dojem, že určitým způsobem získala nezávislost a sebedůvěru, kterou jsem sotva mohl přikládat na vrub dovršeným narozeninám, jedno další výročí nemůže přece způsobit u dívky takovou změnu!

Začala mi vyprávět o pobytu s rodinou v jižní Francii, a pak poněkud ostýchavě dodala:

„Já – viděla jsem dům, o kterém jsi mi vyprávěl. Víš ten – který postavil tvůj přítel Santonix.“

„Co říkáš? Santonix?“

„Ano. Byli jsme tam jednou na obědě.“

„A jak jste se tam dostali? Copak se tvoje macecha zná s tím člověkem, který tam bydlí?“

„S Dmitrijem Konstantinem? Nu – ani celkem ne... Ale seznámila se s ním – a – a Gréta to pak vlastně zařídila tak, aby nás pozval.“

„Tak zase Gréta!“ vyhrkl jsem neskrývaje v hlase obvykle pohoršený tón.

„Vždyť jsem ti přece už několikrát řekla, že Gréta vždy dovede všechno dobře zařídit.“

„Ach – budiž! Ona se tedy přičinila, abys ty a tvoje macecha –“

„A ještě strýček Frank –“ doplňovala Ellie.

„Prostě celá rodinka,“ pokračoval jsem ironicky, „a doufám, že také Gréta.“

„Ale ne – Gréta s námi nešla, protože – nu –“ Ellie zaváhala. „Cora totiž – jako moje macecha – s ní jedná poněkud jinak...“

„Protože není členem rodiny a je něco jako chudá příbuzná, že?“ Neodpustil jsem si špičku. „Nu, vždyť je vlastně jen služebnou za byt a stravu... Z takového způsobu zacházení musí být Gréta jistě někdy otrávená.“

„Není přece naší služebnou – je mou společnicí,“ ohradila se Ellie. „Gardedámou,“ pokračoval jsem stejným tónem, „průvodkyní, společnicí, vychovatelkou... To se dá všelijak nazvat.“

„Ach, nerozčiluj se pořád,“ zarazila mne Ellie. „Chci ti to přece dopovědět. Teď už chápu, proč si tak ceníš svého přítele Santonixe... Je to opravdu nádherný dům! Je to – je to prostě něco neobyčejného. Už vím, že kdyby stavěl dům pro nás, byl by to dům skutečně jedinečný.“

Použila to slovo bezděčně. Řekla – nás! Odjela na Riviéru a přiměla Grétu zařídit vše tak, aby viděla na vlastní oči architektonické dílo, které jsem jí vylíčil. Chtěla si utvořit jasnou představu o domě, který jsme si ve svých společných snech dali postavit od Rudolfa Santonixe.

„Mám radost, že se ti tak líbil,“ řekl jsem už mírněji.

„A co jsi dělal ty?“

„Jen své nudné zaměstnání,“ odpověděl jsem. „Také jsem byl na dostizích a vsadil na outsidera – třicet ku jedné. Představ si – vsadil jsem na něho poslední pennys a vyhrál na celé čáře! Mohl by ještě někdo o mně říkat, že nemám štěstí?“

„Jsem ráda, že jsi vyhrál,“ usmála se nezúčastněně.

Víte – vsadit totiž všechno, co člověk má, na outsidera, který pak vyhraje – v Elliině světě opravdu nic neznamenal... Aspoň ne tolik jako v mém.

„A pak jsem ještě navštívil matku,“ dodal jsem náhle.

„Nikdy jsi o své matce příliš nemluvil.“

„A proč bych také měl?“

„Nemáš ji snad rád?“

Chvilí jsem uvažoval.

„Nevím,“ odpovídal jsem zvolna, „někdy si myslím, že ne... Rozumíš – člověk vyroste, dospěje a – prostě přeroste své rodiče... Matku i otce.“

„Já však mám dojem, že ve skutečnosti ti na ní hodně záleží...“ usoudila Ellie. „Jinak bys nebyl tak nejistý, když o ní hovoříš.“

„Jistým způsobem se jí bojím,“ doznával jsem. „Příliš dobře mne zná – a abych byl upřímný – zná ve mně to nejhorší.“

„Někdo musí,“ poznamenala Ellie.

„Jak to myslíš?“

„Znám takový výrok – vyšel z úst jednoho slavného muže – myslím spisovatele... „Nikdo není hrdinou před svým komorníkem –“ V tom smyslu by snad každý měl mít svého komorníka; jinak by bylo jistě velmi těžké chovat se pořád tak, aby všichni lidé měli o člověku dobré mínění.“

„Nu – nepochybuji, že ti to dobře myslí, Ellie,“ prohlásil jsem uznale a vzal ji za ruku. „Víš ty všechno o mně?“ zeptal jsem se.

„Myslím, že ano,“ odpověděla prostě a klidně.

„Nikdy jsem ti toho mnoho neřekl.“

„Máš na mysli to, že jsi mně o sobě vlastně neřekl vůbec nic, a uzavřel ses do sebe jako do ulity? To však je docela něco jiného... Ale já přesto dobře vím, jaký jsi – ty – ty sám o sobě...“

„Na to bych byl opravdu zvědavý,“ přiznal jsem zamyšleně. „Znělo by dost hloupě, kdybych ti řekl, že tě miluji. Podle všeho je už na to pozdě, víd? Myslím, že o tom dost dlouho víš – prakticky od začátku, že?“

„Ano,“ přikývla Ellie. „A ty jsi to také věděl o mně.“

„Teď jde o to,“ pokračoval jsem, „co s tím uděláme? Nebude to tak snadné, Ellie! Zpropadeně dobře víš, co jsem zač, co jsem dělal, a jaký jsem vedl život. Zajel jsem k matce a navštívil ji v té pochmurné, úctyhodné malé uličce, ve které bydlí. To je jiný svět než tvůj, Ellie... Nevím, jestli je vůbec kdy budeme umět spojit.“

„Mohl bys mne vzít ke své matce na návštěvu...“

„Ano – to bych mohl,“ odpověděl jsem, „ale raději to neudělám. Uvědomuji si, že to zní pro tebe velmi

tvrdě – snad krutě, ale jistě pochopíš, že spolu musíme vést zvláštní život – ty i já. Nebude to život, který jsi dosud vedla, a ani to nebude takový život, který jsem vedl já. Musíme si vytvořit nový způsob života, ve kterém si najdeme určitý spojovací článek mezi mou chudobou i nevědomostí – a tvými penězi, kulturou a společenským postavením. Moji přátelé si budou o tobě myslet, že jsi příliš vznešená a tvoji si zas budou myslet o mně, že jsem společensky nemožný. Tak vidíš – a co s tím teď uděláme?“

„A já ti právě chci říci, co s tím uděláme,“ ozvala se odhodlaně Ellie. „Nastěhujeme se do Cikánského revíru do domu – do vysněného domu, který nám postaví tvůj přítel Santonix. Ano – tak to uděláme!“

Odmlčela se a dodala:

„Nejprve se snad vezmeme... Tak jsi to přece myslel, ne?“

„Ano,“ přisvědčil jsem, „tak jsem to myslel... Jsi-li ovšem jistá tím, že to pro tebe bude správné.“

„Ach, se mnou si nedělej starosti!“ zvolala rozjařeně. „Pro mne je to teď docela snadné. Můžeme se vzít příští týden. Jak už víš – jsem plnoletá. Mohu si dělat, co chci... A v tom je ten celý rozdíl. Co se týká našich příbuzných, v tom máš pravdu. Já jim tedy nic neřeknu – a ty také neřekneš nic své matce – aspoň dokud nebude po všem. Pak už si mohou zuřit podle libosti a vůbec na tom nebude záležet.“

„To je báječné,“ vykřikl jsem radostně, „opravdu báječné! – Ale je tu ještě jedna věc – nerad ti o tom říkám – nemůžeme totiž bydlet v Cikánském revíru, Ellie... Můžeme si svůj dům postavit kdekoliv – tam však to opravdu nepůjde. Je už prodaný...“

„Vím, že je prodaný,“ odpověděla Ellie se smíchem. „Copak nic nechápeš, Miku? Vždyť přece tím neznámým kupcem jsem – já!“

/8

Usedli jsme do trávy k jezírku s vodními květinami, kde se kolem nás vinuly pěšinky s kamennými schůdky. Všude tam vysedávalo ještě plno jiných lidí, ale my jsme si jich nevšíмали, ani jsme je snad neviděli, protože jsme byli právě takoví jako oni – zamilovaný párek mladých lidí hovořících o své budoucnosti. Upřeně jsem se na ni díval a díval... Nebyl jsem schopen slova.

„Miku,“ ozvala se, „něco – něco ti ještě musím říci. Myslím totiž – něco o sobě.“

„Nemusíš,“ odporoval jsem, „nemusíš mi říkat vůbec nic.“

„Ale ano – právě, že musím. Měla jsem ti to říci už dříve, nechtěla jsem však, protože – protože jsem se bála, abych tě od sebe neodradila. Svým způsobem to však vysvětlují události spojené s Cikánským revírem.“

„Ty jsi ho opravdu koupila?“ stále jsem se divil. „Ale jak jsi to udělala?“

„Prostřednictvím právních zástupců,“ odpověděla docela klidně. „Jak víš, je to přímo vynikající investice. Cena půdy půjde nahoru. Moji právníci tu koupi s radostí uvítali.“

Připadalo mně náhle podivné slyšet tu něžnou a plachou Ellii hovořit o světě byznysu – o koupi a prodeji tak znalecky – s takovou samozřejmostí a jistotou.

„Ty jsi to koupila pro nás?“

„Ano... Obrátila jsem se na svého osobního právního zástupce – nejednala jsem s právní zastupitelskou firmou rodiny. Sdělila jsem mu svůj úmysl a přiměla ho, aby se na objekt sám podíval. Všechno jsem dohodla ve vlaku. Zajímali se o to ještě dva jiní kupci, ale ve skutečnosti zas o to nestáli tolik, aby šli s cenou příliš vysoko. To nejdůležitější na tom bylo, že všechno bylo zařízeno a připraveno k podpisu ke dni, kdy jsem dosáhla plnoletosti. Nu – a teď je to už podepsáno, a tím je i vše skončeno.“

„Nemusela jsi dávat nějakou zálohu nebo vklad předem? Měla jsi na to dost peněz?“

„Ne,“ odpověděla Ellie, „nedisponovala jsem předtím velkou částkou peněz, ale vždy se pochopitelně najdou lidé, kteří ti ochotně peníze půjčí, jedná-li se o případ, jakým byl můj... Musíš se totiž v takové situaci obrátit na novou firmu; každá má perspektivní zájem zastupovat tě i v dalších obchodních transakcích, až získáš peníze, které na tebe brzy čekají. Za podobných okolností jsou pak ochotni riskovat vše i za cenu, že by ses náhodou takových narozenin nedožil.“

„Mluvíš jako zkušený podnikatel,“ zvolal jsem s obdivem. „Až mi to vyrazí dech!“

„Nedělej si starosti s podnikáním,“ uklidňovala mne Ellie. „Musím se však vrátit k tomu, co už jsem před chvílí začala. Jistým způsobem jsem ti to také už řekla, ale mám dojem, že sis to dosud ani ještě nestačil uvědomit.“

„Nic si uvědomovat nechci!“ začal jsem zvedat hlas a skoro jsem křičel. „Nic víc mně neříkej! Nechci nic vědět o tom, co jsi dělala nebo koho jsi měla ráda – ani co se ti přihodilo!“

„Ale to nic takového není,“ chlácholila mne. „Nemyslela jsem si, že by tě něco podobného mohlo vůbec napadnout! Ne – opravdu v tom není nic takového – žádné milostné tajemství... Tím jsi pro mne jediné – ty. Jde jen o to – nu – že jsem bohatá.“

„To není přece nic nového,“ prohlásil jsem tvrdošíjně, „o tom jsi mi už snad jednou řekla.“

„Ano – máš pravdu,“ přikývla Ellie s jemným úsměvem, „a ty jsi mi na to řekl: ‚Ubohé, malé, bohaté děvčátko...‘ Ovšem – určitým způsobem je v tom víc, než si myslíš. Pochop – můj dědeček byl nesmírně bohatý. Nafta – hlavně nafta... A ještě mnoho dalšího... Manželky, kterým platil alimony, už zemřely. Zůstal jen můj otec a já, protože i jeho další dva synové zahynuli. Jeden padl v Koreji a druhý se stal obětí autonehody. A tak to celé jmění zůstalo ležet v obrovském pověřeneckém fondu. Když pak i můj otec náhle zemřel – přešlo všechno na mne. Moji nevlastní matku už otec předem zaopatřil a na nic víc nemá nárok. Je to všechno moje. Miku – jsem nejbohatší ženou ve Spojených státech...“

„Můj bože –,“ vydechl jsem překvapením, „to jsem netušil... Ano – měla jsi pravdu – nevěděl jsem, že je to až – takové...!“

„Také jsem nechtěla, abys to věděl. Nechtěla jsem ti to říkat. Toho jsem se právě obávala, když jsem ti prozradila své jméno – Fenella Goodmanová. Píšeme se Gutemanovi – a myslela jsem, že by ses ze jména Guteman mohl dovítit pravdu... A tak jsem je tehdy trochu zkomolila na Goodmanovou.“

„Ano – vzpomínám si, že jsem to jméno už někde zahlédl... Ale myslím, že bych se stejně nebyl dovítit – tak se přece jmenuje plno lidí.“

„Nu a proto,“ pokračovala Ellie, „jsem byla celou tu dobu tak chráněná a střežená jako ve vězení. Hlídale každý můj krok. Detektivové prověřili předem každého mladého muže, než mu bylo dovoleno se mnou hovořit. Kdykoliv se mně samotné náhodou podařilo s někým se spřátelit, ihned s naprostou jistotou věděli, že se ke mně vůbec nehodí. Nedovedeš si představit, jaký to byl strašný – přímo příšerný vězeňský život! Ale teď je už všechno za mnou a jestli to tobě nevadí...?“

„Samozřejmě, že mě to nevadí!“ vyhrkl jsem. „Budeme si nádherně žít!“ A žertovně jsem dodal: „Abych řekl pravdu, tedy pro mne – jsi ani dost bohatá být nemohla.“

Oba jsme se tomu zasmáli.

„To mám právě na tobě tak ráda, že za každé okolnosti dovedeš zůstat svůj,“ řekla uznale.

„A kromě toho,“ pokračoval jsem, „musíš podle všeho z toho jistě platit šílené daně, že? A to je jedna z mála příjemných věcí pro lidi, jako jsem já, že všechny peníze, které si vydělám, jdou do mé kapsy. Nikomu po nich nic není, a nemám s nimi starosti.“

„Budeme mít náš dům,“ usmívala se Ellie, „náš dům v Cikánském revíru...“ Vtom se náhle zachvěla.

„Snad ti není zima, miláčku?“ zeptal jsem se starostlivě a podíval se do slunce.“

„Ne,“ zavrtěla hlavou.

Bylo opravdu velmi horko. Před chvílí jsme se slunili a slunce pálilo jako na francouzské Riviéře.

„Ne,“ opakovala Ellie, „to jen – ta žena – ta cikánka tehdy...“

„Ale jdi – na to vůbec nemysli,“ chlácholil jsem ji. „Stejně byla bláznivá.“

„Co myslíš, opravdu tomu sama věří, že na tom pozemku spočívá kletba?“

„Domnívám se, že cikáni už jsou takoví – rozumíš? Oni přímo živelně potřebují udělat z nějakého neštěstí povyk a kletbu... To už patří k nim.“

„Víš toho hodně o cikánech?“

„Vůbec nic,“ přiznal jsem upřímně. „Ale jestli se ti nechce do Cikánského revíru; Ellie, pořídíme si dům někde jinde. Třeba na nějakém vršku ve Walesu – na španělském pobřeží nebo na úbočí italských hor... Santonix nám může postavit dům kdekoliv.“

„Ne,“ odporovala Ellie. „Já to chci právě tam... Tam jsem tě poprvé spatřila. Šel jsi nahoru po cestě – náhle ses objevil v zatáčce – a pak jsi mne uviděl... Zůstal jsi stát a díval ses překvapeně na mne. Ne – na to nikdy nezapomenu.“

„Ani já ne – Ellie.“

„A proto ten dům budeme mít tam, a tvůj přítel Santonix nám ho postaví.“

„Doufám, že ještě žije,“ vzpomněl, jsem si s nepříjemným bodnutím u srdce. „Byl to těžce nemocný člověk.“

„Ale ano,“ ujišťovala mne Ellie. „Je ještě naživu. Navštívila jsem ho.“

„Ty jsi ho navštívila?“

„Ano – nedávno, když jsem byla v jižní Francii. Léčil se tam v sanatoriu.“

„Uvádíš mne ve stále větší úžas, Ellie! Co ty všechno neuděláš a nezařídíš!“

„Myslím, že je to opravdu obdivuhodný člověk,“ pokračovala Ellie, „až jde z něho trochu strach.“

„Vystrašil tě snad?“

„Ano – svým způsobem mne vystrašil.“

„Mluvila jsi s ním o nás?“

„Ach, ano... Vyprávěla jsem mu všechno o Cikánském revíru a našem domě. Řekl mi pak, že bychom tedy

měli zkusit štěstí s ním. Je to opravdu velmi těžce nemocný člověk, ale prohlásil, že má v sobě ještě dost sil, aby si přijel prohlédnout pozemek a udělal si nějakou představu. Stačil by prý ještě nakreslit plány a vše podrobně vypracovat. Řekl mně také, že i kdyby zemřel dřív, než dům bude dokončen, už na tom pak nebude záležet. Já jsem ho však ujišťovala, že dřív určitě nesmí zemřít a nezemře, protože mě nemůže připravit o radost vidět nás v tom domě ještě žít.“

„A co řekl na to?“

„Zeptal se mne, jestli vím, co dělám, když si tě chci vzít. Odpověděla jsem mu, že samozřejmě vím.“

„A pak?“

„Ještě řekl, že by také rád věděl, jestli i ty víš, co děláš.“

„Já to vím dobře,“ prohlásil jsem stroze.

„Loučil se pak se mnou slovy: ‚Vy vždy budete vědět, kam jdete, slečno Gutemanová. Vy vždy půjdete tam, kam chcete, protože si tu cestu sama zvolíte... Ale Mike by mohl nastoupit špatnou cestu... Nedospěl ještě natolik, aby věděl kam jde.‘ – Ujistila jsem ho,“ dodala Ellie, „že se mnou budeš v bezpečí.“

Její sebedůvěra byla až překvapující. Přesto jsem se zlobil na Santonixe za to, co jí řekl. Připomínal mi moji matku. Budil vždy dojem, že toho ví o mně víc, než já sám.

„Vím, kam jdu,“ opakoval jsem znovu. „Nastoupil jsem cestu, po které chci jít, a půjdeme po ní spolu.“

„Právě začali s bouráním domu U věží,“ oznámila mi náhle Ellie a začala mluvit o praktických věcech.

„Musí to jít všechno rychle – hned jak se dokončí plány. Máme co dělat... Santonix to tak chtěl.“ A nato se ještě zeptala: „Mohli bychom mít příští úterý svatbu? Je to sympatický den v týdnu.“

„Nikdo jiný však tam nebude,“ prohlásil jsem.

„Ne – kromě Gréty,“ odpověděla Ellie.

„K čertu s Grétou!“ vykřikl jsem rozzlobeně. „Na naši svatbu nepůjde...! Ty a já – a nikdo víc. Potřebné svědky si můžeme přivést přímo v ulice.“

Když tak na to teď vzpomínám, opravdu si myslím, že to byl ten nejkrásnější den mého života...

Kniha druhá

/9

A tak se to stalo – Ellie a já jsme se vzali. Způsob, jakým to oznamuji, je sice poněkud překotný, ale jistě vidíte, že přesně vystihuje okolnosti, za jakých se vše odehrálo. Rozhodli jsme se, že se vezmeme – a vzali jsme se.

Tato událost byla jen částí celého příběhu. Nebylo to jen vyvrcholení milostného románu nebo pohádky s koncem: ‚A tak se vzali, a spokojeně a šťastně spolu žili až do smrti.‘ Vždyť ze šťastného a spokojeného života by člověk ani nemohl vytvořit velké drama. Byli jsme oddáni a oba jsme byli šťastni. Trvalo ještě dlouho, než nás našli, a způsobili rozruch včetně všech obávaných nepříjemností, podle kterých jsme se pak museli rozhodovat.

Až dosud byla celá ta záležitost opravdu mimořádně jednoduchá. Ellii se zatím dařilo velmi chytře zahlazovat za sebou veškeré stopy. Užitečná Gréta podnikala všechny nutné kroky a stála za ní na stráž. Hezky Brzy jsem musel připustit, že opravdu by se nikdo jiný o Ellii a její zájmy tak pečlivě nestaral. Měla sice nevlastní matku, ale ta byla plně zaujata společenským životem a milostnými pletkami. Ellie však na ní nebyla nikdy osobně závislá. Když se jí nechtělo doprovázet macechu na některé místo ve světě, kam si právě zámýšlela – mohla klidně zůstat doma. Měla plno guvernantek, komorných – a také široké možnosti soukromého vzdělání, jak vyžadoval mrav a úroveň jejího společenského postavení. Dostala-li chuť zajet si do Evropy – proč by si tam nezajela? A když ji napadlo oslavit své jedenadvacáté narozeniny v Londýně – proč by je tam neoslavila? Nu, a teď teprve – když převzala tak ohromný majetek a stala se nejvýznamnější osobou v rodině, mohla rozhazovat peníze, jak se jí zlíbilo. Kdyby si přála vilu na francouzské Riviéře či na Costa Brava, nebo přepychovou jachtu stejně jako cokoliv jiného – stačilo jen slovo! Stačila pouhá zmínka před komonstvem, které obklopuje takové milionáře, a hned by se všechno zařizovalo.

Dnes si opravdu myslím, že celá rodina pokládala Grétu v tom dobrém smyslu slova za obdivuhodné děvče pro všechno. Určitě měla schopnosti a dovedla vše dokonale zařídit. Byla bezpochyby úslušná a milá jak k Ellii než k nevlastní matce, tak ke strýčkovi a těm několika bratrancům i sestřenicím, kteří se podle všeho stále vyskytovali v blízkosti rodiny. Ke svým službám měla Ellie nejméně tři právníky, které občas zaměstnávala svými nápady. Jinak ji obklopovala přímo obrovská finanční síť bankéřů, advokátů a různých správců majetku i kapitálu. Byl to svět, z kterého jsem občas zachytil jen záblesk – většinou ze slov, která Ellie přede mnou sem tam během hovoru nedbale utrousila. Přirozeně ji vůbec nenapadlo, že o takových věcech nemám ani ponětí. Vyrostla mezi nimi a pochopitelně se domnívala, že také každý na

světě musí vědět, co znamenají, k čemu jsou, a co s nimi souvisí.

Ty vzájemné záblesky našich dřívějších, tak odlišných životů, nám ve skutečnosti poskytovaly největší radost v první době našeho manželského soužití. Abych mluvil otevřeně – a já rád hovořil otevřeně aspoň sám k sobě, protože to byl jediný způsob, jak se vyrovnat se svým novým způsobem života – musím přiznat, že chudí opravdu nemají představu o životě bohatých, a bohatí zas netuší, jak žijí chudí...

Vzájemné poznání je překvapivě vzrušující pro obě strany.

„Poslyš, Ellie,“ prohodil jsem jednou rozpačitě, „bude z toho velký poprask – myslím z našeho manželství?“

Ellie chvíli přemýšlela. Neušlo mně, že celkem lhostejně.

„Ach ano,“ přikývla, „asi budou hrozit... Doufám, že si z toho mnoho dělat nebudeš,“ dodala.

„To ne – proč bych také měl? Ale ty – na tebe se sesypou jako sršni...“

„S tím počítám,“ neodporovala Ellie, „ale nemusím je poslouchat. Nemohou nic dělat – a to je důležité.“

„Ani to nezkusí?“

„Ale ano – zkusit to budou...“ A pak zamýšleně řekla: „Pravděpodobně se tě pokusí vyplatit.“

„Vyplatit – mne?“

„Nedívej se tak vyjeveně,“ vyhrkla Ellie se smíchem malého děvčátka. „Formuluje se to jinak... Vyplatili tak prvního manžela Minnie Thompsonové,“ dodala na vysvětlenou.

„Minnie Thompsonová... Je to ta, které říkají naftová dědička?“

„Ano – správně. Utekla s jedním plavčíkem z pláže a provdala se za něho.“

„Poslyš, Ellie...“ řekl jsem rozpačitě, „já také byl jednou, v Littlehamptonu plážovým plavčíkem.“

„Ach, opravdu? No to je legrace! A dlouho?“

„Ale ne – samozřejmě – dlouho ne. Jen přes léto – a to je vše.“

„Byla bych ráda, kdyby sis nedělal pořád nějaké starosti.“

„A jak to bylo s tou Minnií Thompsonovou?“ zajímalo mne.

„Myslím, že museli jít až na dvě stě tisíc dolarů,“ řekla Ellie. „Nebyl ochoten přistoupit na méně. Minnie na mužské přímo letěla... Byla vůbec tak trochu střelená.“

„Přímo mi vyrazíš dech, Ellie!“ zvolal jsem. „Získal jsem tedy nejen manželku, ale mám dokonce i něco, co kdykoliv mohu prodat za hezkou sumu!“

„Máš pravdu,“ souhlasila Ellie. „Pošli pro vlivného advokáta, a řekni mu, že jsi ochoten kápnout božskou. On už pak celý rozvod zařídí a stanoví výšku příslušné sumy,“ poučovala mne Ellie. „Moje macecha byla tak vdaná čtyřikrát, a také dost na tom vydělala.“

A pak náhle vyhrkla: „Ale Miku, netvař se tak pohoršeně!“

Směšné na tom bylo, že doslova šokován jsem byl právě já...! Pocítil jsem totiž přímo mravokárný odpor ke korupci bohatých kruhů moderní společnosti. Ellie se dosud vždy chovala jako malé děvčátko – prostě a – až dojmavě jednoduše. Nyní mne udivovalo poznání, jak dobře se vyzná ve světských rozmařilostech, a navíc, s jakou je bere samozřejmostí. A přece jsem byl přesvědčen, že jsem se v jejím pravém charakteru nezmýlil. Dobře jsem si uvědomoval, jaká ona je ve skutečnosti přirozená, prostá, rozkošná i milá. Zřejmě to ovšem neznamenal, že sama osobně je světa neznalá. Co však znala a pokládala za přirozené, bylo jen částí lidských vlastností. Nevěděla zato toho zase tolik o mém světě – o světě drobných podvodníků – dostihových gangů, obchodu s drogami, a všech nelítostně surových nebezpečích života. Nevěděla nic o ostrých hoších v křiklavé barevných košilích, které jsem tak dobře znal, protože jsem mezi nimi prožil kus svého dosavadního života... A stejně tak nic nevěděla o tom, jaké je to být vychován ve slušné, úctyhodné rodině – stále však s prázdnou kapsou... Být vychován matkou, která si do krve seděla ruce ve jménu maloměstské konvence a pevné víře, že její syn musí v životě prospívat! Nepoznala, co to je desetkrát obrátit, a pak uskrblit každé penny... Nepoznala nic z hořké zatrpklosti, když pak veselý synáček bezstarostně rozhazuje plnými rukama! A když pak také odmítá jednu dobrou příležitost za druhou, a nanejvýš dovede riskantně vsadit všechny peníze na dobrý tip. Ráda však naslouchala vyprávění o mém životě, stejně tak jako já o jejím. Oba jsme vzájemně objevovali cizí, neznámé světy.

Při pohledu do minulosti vidím, jak v těch prvních dnech byl život s Ellíí úžasně šťastný. Tehdy jsem ho bral jako něco samozřejmého, stejně tak jako ona. Oddali nás na matričním úřadě v Plymouthu.

Gutemanová je opravdu zcela běžné jméno – a tak naprosto nikdo – ani novináři nebo někdo jiný, netušil, že dědička Gutemanova jmění je v Anglii. V novinách se příležitostně objevovaly neurčité zprávy o jejím pobytu v Itálii nebo na něčí soukromé jachtě. Jak už jsem se tedy zmínil, svatba se konala na matričním úřadě a za svědky jsme si vzali tamějšího úředníka a písarčku středního věku. Oddávající měl k nám

krátký, slavnostní projev o vážnosti a zodpovědnosti manželského života, a popřál nám hodně štěstí. Vyšli jsme ven – sezdaní a volní... Pán a paní Rogersovi! Týden jsme strávili v přímořském hotelu, a pak jsme odcestovali do zahraničí. Prožili jsme tři nádherné týdny. Jezdili jsme si sem a tam, jak nás napadlo, a rozhazovali peníze plnými rukama.

Navštívili jsme Řecko – také Florencii a Benátky, opalovali se na Lidu, a hned zase odjeli na francouzskou Riviéru – a odtud opět do Dolomit... Dnes už jsem polovinu těch míst zapomněl. Cestovali jsme letadlem, najímali si jachty nebo krásná, velká auta. A zatímco jsme si takto dobře užívali, Gréta – jak jsem od Ellie vyrozuměl – stále ostražitě hlídkovala na domácí frontě a plnila své povinnosti.

Cestovala si podle libosti a pečlivě odesílala všechny ty dopisy a pohlednice, kterými ji Ellie zásobila.

„Samozřejmě, že přijde den zúčtování“ poznamenala jednou s úsměvem. „Vrhnou se na nás jako hejno supů. Ale než k tomu dojde, můžeme si spokojeně užívat.“

„A co bude s Grétou?“ zeptal jsem se. „Až na všechno přijdou, budou na ni jistě pořádně rozzuřeni...“

„Ach – o tom nepochybuj,“ přisvědčila Ellie. „Ale jí to vadit nebude – dovede být tvrdá.“

„Ale mohli by jí znemožnit přijetí na nové místo, že?“

„A proč by měla přijímat jiné místo?“ podivila se Ellie. „Přijde k nám a bude bydlet s námi.“

„Ne!“ vyhrkl jsem prudce.

„Jak to myslíš, Miku?“

„Nechci, aby s námi někdo žil,“ prohlásil jsem rázně.

„Gréta nám překážet nebude,“ ujišťovala mne Ellie. „A pak, je velmi užitečná – opravdu nevím, co bych si bez ní počala. Chápeš – dovede všechno obstarat a zařídit.“

Zamračil jsem se.

„To by se mi rozhodně nelíbilo,“ stál jsem na svém. „Chceme přece náš vlastní dům – náš vysněný dům!“

A chceme ho snad, Ellie, pro sebe...“

„Ano,“ přikývla Ellie, „vím, jak to myslíš, ale stejně –“ zaváhala. „Víš, bylo by to pro Grétu velmi kruté, kdyby se neměla kam uchýlit. Vždyť konečně se mnou žila čtyři roky a udělala pro mne vše... A uvaž, jak mi pomohla, jak to všechno dovedla zařídit, abych se vůbec mohla vdát!“

„Nechci, aby se mezi nás stále pletla.“

„Ale ona vůbec není taková, Miku! Vždyť jsi ji dosud ani nepoznal.“

„Ne – to vím, že ne... Ale to nemá nic společného s tím, jestli mi bude sympatická nebo ne. Chceme být přece sami, Ellie!“

„Miláčku Miku!“ řekla něžně.

Přestali jsme o tom mluvit.

Na našich cestách jsme se také setkali se Santonixem. Bylo to v Řecku. Bydlel v malé rybářské chatě u moře a zarazilo mne, jak špatně vypadá. Mnohem hůř, než když jsem ho viděl před rokem. Velmi vřele nás oba přivítal.

„Tak vy dva jste to přece provedli?“

„Ano,“ usmála se Ellie, „a teď si dáme postavit náš dům.“

„Mám tu už pro vás nějaké náčrty a plány,“ řekl a obrátil se ke mně. „Přiznala se ti, jak mne vyslídila a přišla za mnou, aby mně udělila své příkazy?“ řekl s úsměvem, pečlivě vybíraje vhodná slova.

„Ach ne – to nebyly příkazy,“ ohradila se Ellie. „Jen jsem vás prosila.“

„Ty už víš, že jsme koupili pozemek?“ divil jsem se.

„Ellie mně poslala telegram – a také ještě kopu fotografií.“

„Nejprve tam samozřejmě musíte sám přijít a vidět to – třeba se vám to ani nebude líbit,“ zapochybovala Ellie.

„Líbí se mi to,“ prohlásil stroze.

„Opravdu to nemůžete vědět, dokud to neuvidíte.“

„Ale vždyť já už to viděl, dítě...! Před pěti dny jsem přiletěl z Anglie. Setkal jsem se tam s jedním vaším přísným advokátem –tím Angličanem.“

„S panem Crawfordem?“

„Ano – s tím. Už se tam vlastně začalo pracovat. Čistí se pozemek a vyklízují trosky starého domu. Začalo se už také s výkopem pro základy a kanalizaci... Až se vrátíte do Anglie, ihned si tam dáme schůzku.“

Nato vytáhl svoje plány, a tak jsme seděli, povídali si a dívali se na náš budoucí dům. Kromě rysů a plánů měl dokonce už i jeho akvarelovou kresbu.

„Líbí se ti, Miku?“ obrátil se na mne s dotazem.

Zalupal jsem po dechu.

„Ano,“ vydechl jsem. „To je ono... To je přesně ono.“

„Namluvil ses o tom dost, Miku! Když mívám ty své podivné nálady, nemohu se ubránit myšlence, že ti ten kousek půdy nějak učaroval. Vždy jsi býval člověkem zamilovaným do domu, o kterém jsi předpokládal, že bys ho mohl někdy vlastnit nebo vůbec spatřit... A který dokonce nebude ani možná nikdy postaven.“

„Ale tento bude postaven,“ přerušila ho Ellie. „Tento bude přece určitě postaven, vidíte?“

„Dá-li bůh či ďábel,“ odpověděl Santonix. „To už na mně nezáleží...“

„Není ti – ani trochu lépe?“ zeptal jsem se nesměle.

„Už si to jednou zapiš do té své tupé hlavy, že mně nikdy lépe nebude! Nemám to v kartách...“

„Nesmysl,“ namítl jsem. „Lidé stále objevují nové léky na všechny možné nemoci. Doktoři jsou jen zlomyslní surovci, kteří udělají nad člověkem kříž, když si s ním nevědí rady... Nu, a dotyčný se jim pak s dlouhým nosem vysmívá ještě dalších padesát let.“

„Obdivuji se tvému optimismu, Miku! Ale moje nemoc je jiného druhu – uvědom si to! Představ si – vezmou tě do nemocnice – vymění ti trochu krve – a o něco ti tím prodlouží život, rozumíš? Získáš tím však zas jen malý kousíček času! A tak to pokračuje, ale pokaždé ti trochu sil ubude...“

„Jste velmi statečný,“ řekla tiše Ellie.

„Ach nevěřte – nejsem statečný! Když už to stejně nemůžete zdolat – a je to tak jisté – nu, jakápak statečnost! Všechno, co vám zbude – je jen hledání útěchy...“

„Ve výstavbě krásných domů?“

„Ne –“ zavrtěl hlavou, „v tom určitě ne... Víte, člověku postupně ubývá vitality, a proto se i stavba domů stává těžší a namáhavější... Bohužel – není to naopak! Ne – nemyslete si... Ale opravdu existuje určitý druh útěchy, někdy velmi podivné...“

„Nerozumím ti,“ řekl jsem.

„Ne – ani nemůžeš, Miku! Rád bych věděl, jestli mi rozumí Ellie – ona by mohla.“ Mluvil dál – ale spíše jako pro sebe než k nám. „Dvě věci běží bok po boku – slabost a síla. Slabost uhasínající vitality a síla nevyčerpaných schopností. Jak vidíte, nezáleží už na tom, co takový člověk udělá – stejně zemře. A tak může dělat všechno, co chce. Nic ho neodstraší – nic ho nemůže zadržet. Já bych třeba klidně mohl chodit po aténských ulicích a střílet po každém muži či ženě, jejichž tvář mně bude nesympatická... Domyslete to!“

„Ale policie by tě stejně mohla chytit a zatknout,“ namítl jsem.

„Jisté – mohla... Ale co by mi také mohli udělat? Naněvýš mně vzít život. Nu – můj život si vezme ve velmi krátké době vyšší moc než zákon. Co jiného by mi mohli udělat? Poslat mne do vězení na dvacet – nebo snad třicet let? K smíchu! To by byla velká ironie, vidíte? Mně už přece nezbyvá dvacet či třicet let života! Šest měsíců – jeden rok – v nejlepším případě rok a půl... Ne – nikdo mně nemůže nic udělat. A tak v tom krátkém čase, který mně ještě zbývá – jsem králem. Mohu si dělat, co chci. Tato opojná myšlenka mne někdy přímo přepadá. Jen –“ usmál se trpce, „rozumíte – nemám zas tak velké pokušení. Neexistuje pro mne nic tak mimořádně přitažlivého a vzrušujícího, po čem bych toužil – a co bych si přál udělat.“

Když jsme se pak rozloučili a vraceli se do Atén, řekla mi Ellie:

„Podivný člověk. Víš – někdy jde z něho na mne přímo strach.“

„A proč? Proč máš strach z Rudolfa Santonixe?“

„Protože je jiný než ostatní – protože má v sobě něco – nevím jak bych to řekla – něco bezohledného až surového... Myslím, že ve skutečnosti se nám pokusil naznačit, že s vědomím jeho blížící se smrti roste i jeho bezohledná surovost... Dejme tomu,“ pokračovala Ellie zamyšleně a pohlédla na mne se zvláštním, vzrušeným výrazem, „dejme tomu, že nám postaví krásný dům – nádherný palác na vrcholku útesu mezi borovicemi. A my poprvé přijdeme – celí šťastní, že už tam budeme bydlet. On na nás počká na prahu domu – přivítá nás – a pak...“

„Nu, co dál, Ellie!“ vyzval jsem ji.

„Představ si, že vstoupí do domu po nás a zavře za námi dveře... A pak nás obětuje na prahu domu – rozumíš? Zabije nás...! Podřeže nám krk nebo něco takového –“

„Jde na mne z tebe hrůza, Ellie! Co ty si nedovedeš vymyslet!“

„To je ten náš problém, Miku,“ řekla veseleji. „My totiž nežijeme ve skutečném světě. Stále sníme o něčem fantastickém, co se snad ani nemůže splnit.“

„Aspoň rozhodně pusť z hlavy nějaké oběti v souvislosti s Cikánským revírem!“

„Snad je to tím názvem – nebo tou kletbou...“

„Žádná kletba tam není, rozumíš?“ vykřikl jsem drsně. „Je to nesmysl...! Zapomeň na to!“

To se odehrálo v Řecku.

Myslím, že se to stalo hned den poté v Aténách. Na schodech Akropole se Ellie nečekaně setkala se známými. Byli zde na výletě parníkem plujícím kolem Řecka. Asi pětatřicetiletá žena se náhle oddělila od skupiny turistů a běžela k Ellii.

„Ne – to není možné!“ křičela. „Jste to opravdu vy – Ellie Gutemanová? Copak tu děláte? Neměla jsem ani ponětí, že jste zde. Také jste tu na výletě parníkem?“

„Ne,“ odpověděla Ellie. „Jsem tu ubytovaná.“

„Bože to jsem ráda, že vás vidím! Jak se vede Coře? Je tu také?“

„Ne – není... Cora je asi teď v Salcburku.“

„Ach tak,“ zadívala se žena na mne.

„Dovolte, abych vás představila –“ řekla Ellie klidně. „Pan Rogers – paní Benningtonová.“

„Těší mě... A na jak dlouho jste tu?“

„Zítra odjíždím,“ odpověděla Ellie.

„Ach, má milá – jaká škoda! Probůh, nenajdu svou skupinu, jestli hned nepůjdu... Nerada bych si nechala něco ujít z průvodcova výkladu. Oni člověka totiž stále popohánějí a večer jsem z toho vždy k smrti utahaná. Nemohli bychom se ještě dnes někde sejít na drink?“

„Dnes už to bohužel nepůjde,“ prohlásila Ellie. „Jedeme na výlet.“

Paní Benningtonová se ve spěchu rozloučila a opět se připojila ke své společnosti. Ellie, která předtím se mnou stoupala po schodech k Akropoli, se teď obrátila a začala scházet opět dolů.

„To tedy o všem rozhodlo, vid’?“ řekla s povzdechem.

„O čem to rozhodlo?“ nechápal jsem.

Ellie chvíli váhala s odpovědí a pak posmutněle prohlásila:

„Dnes večer musím napsat.“

„Komu musíš napsat?“

„Nu – Coře, strýci Frankovi – a myslím také strýci Andrewovi.“

„Kdo je strýc Andrew? O tom jsem dosud nic neslyšel...“

„Andrew Lippincott. Není vlastně mým strýcem – je však mým hlavním poručníkem nebo opatrovníkem, či jak to teď chceš nazvat. A je také právníkem – a to velmi uznávaným.“

„Co jim chceš napsat?“

„Chci jim oznámit, že jsem se provdala. Noře Benningtonové jsem přece nemohla z ničeho nic jen tak říci:

„Dovolte, abych vám představila svého manžela...“ Začala by strašně ječet a vykřikovat: „Vůbec jsem nevěděla, že jste vdaná! Vyprávějte mi o tom, zlatíčko...!“ – a tak by mlela do nekonečna, je snad správné, aby se o tom jako první dozvěděla moje rodina – nevlastní matka, strýc Frank a strýc Andrew. Nu dobrá –“ povzdechla, „do dnešního dne jsme aspoň prožívali zlaté časy.“

„Co myslíš, že řeknou nebo udělají?“ zeptal jsem se s obavou.

„Podle všeho udělají kravál,“ odpověděla Ellie svým klidným způsobem. „To však na věci vůbec nic nezmění, a oni jistě budou mít natolik rozum, aby si to uvědomili. Myslím však, že se s nimi budeme muset setkat. Mohli bychom jet do New Yorku... Chtělo by se ti?“ zahleděla se na mne tázavě.

„Ne,“ zavrtěl jsem hlavou. „Tam se mi vůbec nechce.“

„Ale pak pravděpodobně přijedou oni do Londýna – určitě aspoň někdo z nich. Nevím, zda to takto bude pro tebe přijatelnější.“

„Nelíbí se mi ani jedno, ani druhé,“ prohlašoval jsem. „Chci být jen s tebou... A až tam bude Santonix, chci také vidět, jak náš dům roste od cihly k cihle.“

„Ale v tom nám nic nebrání,“ ujistila mne Ellie. „Vždyť konečně to setkání s rodinou nezabere tolik času. Myslím, že jeden pořádný randál bude docela stačit. Pro jednu to zas sneseme, ne? Bud’ tedy poletíme za nimi, nebo oni přiletí sem.“

„Ale jak si vzpomínám, řekla jsi, že tvá macecha je v Salcburku?“

„Ach – to jsem řekla jen tak... Vypadalo by divně, kdybych přiznala, že nemám tušení, kde se asi zdržuje. Nu – nedá se nic dělat. Pojedeme domů a se všemi se setkáme. Miku – doufám, že si z toho nebudeš nic dělat...?“

„Z čeho? Z tvé rodiny?“

„Ano... Nesmíš si nic dělat z toho, když budou k tobě oškliví.“

„Nu – podle všeho je to cena, kterou musím zaplatit za to, že jsem se s tebou oženil,“ odpověděl jsem.

„Vydržím to.“

„A pak je tu ještě tvoje matka,“ pokračovala zamyšleně Ellie.

„Proboha Ellie! Snad tě nenapadlo pokusit se o setkání našich matek – tvé nevlastní v hermelínu a

sobolině s mou – ze zapadlé ulice? Co si myslíš, že by si tak ty dvě měly povídat?“

„Kdyby Cora byla mou vlastní matkou – nepochybuji, že by toho bylo dost, o čem by si rády popovídaly,“ ujišťovala mne Ellie. „A vůbec, Miku, byla bych ráda, kdybys přestal být posedlý sociálními rozdíly!“

„Já!“ vykřikl jsem nevěře svým uším. „To je ta vaše americká fráze...! Já jsem však při tom pro vaše společenské kruhy nežádoucí, nemyslíš?“

„Nechceš si to snad napsat na plakát a vyvěsit rovnou na záda?“ řekla s mírným úsměvem.

„Vždyť ani nevím, jaké šaty se kdy oblékají,“ pokračoval jsem hořce. „Neumím správně o ničem hovořit – nevyznám se v obrazech, v umění – v hudbě... Dokonce jsem ještě ani nepochopil, kdy – komu – a kolik mám dát spropitného!“

„A nemyslíš, Miku, že právě tím je to pro tebe o to víc zajímavější? Já si to aspoň myslím.“

„Ať je to, jak je to! Ale v žádném případě nebudeš zatahovat mou matku do vaší rodinné společnosti,“ řekl jsem tvrdě.

„Nemínila jsem nikdy nikoho nikam zatahovat. Domnívám se však, Miku, že bych měla navštívit tvou matku, až se vrátíme do Anglie.“

„Ne!“ vybuchl jsem.

Zaraženě se na mne podívala.

„Ale proč nechceš, Miku? Udělala bych to nezávisle na všech ostatních...! Bylo by to ode mne velmi neslušné, kdybys ji nenavštívila. Oznámil jsi jí už, že ses oženil?“

„Ještě ne.“

„A proč ne?“

Neodpovídal jsem.

„Nebylo by jednodušší,“ pokračovala, „kdybys jí oznámil, že ses oženil, a až se vrátíme do Anglie, vzal mne k ní na návštěvu?“

„Ne,“ stál jsem na svém. Tentokrát to už neznělo tak vztekle, ale bylo to řečeno velmi důrazně.

„Tak ty nechceš, abych se s ní setkala...“ vrtěla Ellie zamyšleně hlavou.

Pochopitelně – nechtěl jsem! Bylo to naprosto jasné. Ale za nic na světě jsem nějaké vysvětlování nemohl připustit. Také jsem nevěděl, jak bych jí to mohl vysvětlit.

„Nebylo by správné, kdybys to udělala,“ začal jsem rozvážně. „Musíš to uznat! Jsem přesvědčený, že by to k ničemu dobrému nevedlo.“

„Myslíš, že bych se jí nelíbila?“ zeptala se dychtivě.

„Tebe si přece musí každý oblíbit hned na první pohled,“ ujišťoval jsem ji, „ale nebylo by to – ach, nevím, jak bych se vyjádřil... Prostě by ji to mohlo rozčilit a znepokojit. Ostatně jistě chápeš – oženil jsem se přece nad své společenské postavení. Tak tomu říkaly naše babičky – a proto by s tím také určitě nebyla spokojená.“

Ellie opět potřásla hlavou.

„Je možné, že by ještě dnes někdo uvažoval tímto způsobem?“

„Ale pochopitelně!“ snažil jsem se jí vyvést z omylu. „Vždyť u vás v Americe také tak uvažují, ne?“

„Ano,“ uznávala, „do určité míry máš pravdu – ale jestli zas si někdo u nás dobře vede –“

„Chceš snad říci, jestli si někdo u vás nahrabe kopu peněz...“ přerušil jsem ji.

„Nu – nejsou to jen peníze.“

„Ale ano,“ vedl jsem svou, „jsou to jen peníze, jestli si tedy někdo dovede vydělat hromady peněz – pak je jistě obdivován a uctíván. Pak už opravdu nezáleží, kde se narodil.“

„Nu – to je snad stejné všude,“ poznamenala Ellie.

„Prosím tě, Ellie,“ vrátil jsem se k původnímu hovoru, „prosím tě – nechod na návštěvu k mé matce.“

„Stejně si však myslím, že to bude neslušné.“

„Ne – nebude... Nemohla bys mne laskavě nechat rozhodovat, co je pro mou matku lepší? Rozčililo by ji to – rozumíš! Už jsem řekl!“ Mírněji jsem pak dodal: „A věř mi, že je to pravda.“

„Ale musíš jí aspoň oznámit, že ses oženil.“

„Dobrá,“ souhlasil jsem, „to udělám.“

Napadlo mne, že bude pro mne snadnější napsat matce ještě z ciziny, A tak ten večer – kdy Ellie psala strýci Andrewovi, strýci Frankovi a nevlastní matce Coře van Stuyvesantové – psal jsem svůj dopis i já. Byl zcela stručný.

„Drahá maminko,“ začal jsem, „měl jsem ti to už oznámit dříve, ale trochu jsem byl na rozpacích. Před třemi týdny jsem se oženil. Stalo se to dost náhle. Je to velmi hezká a milá dívka. Má spoustu peněz, a to je pro mne někdy dost trapné. Budeme bydlet na venkově, kde si postavíme dům. V současné době cestujeme po Evropě. Zdraví Tě Tvůj Mike.“

Výsledky naší večerní korespondence byly dost odlišné. Moje matka nechala uplynout týden, než poslala pro ni pozoruhodně charakteristický dopis.

„Drahý Miku, jsem ráda, že jsi mi napsal. Doufám, že budeš velmi šťastný. Tvá milující matka.“

Jak už Ellie předvídala, bylo více povyku na její straně. Jako kdybychom píchli přímo do hnízda sršňů. Všichni se na nás sesypali. Nejprve nás obklíčili reportéři, kteří chtěli novinky o našem tajném sňatku. V denním tisku se objevovaly články o Gutemanově dědičce a jejím romantickém úniku, a pak přicházely různé dopisy včetně korespondence od právníků a advokátů. Nakonec to všechno bylo korunováno dohodou o oficiálním setkání. V té době jsme měli také ještě schůzku se Santonixem na Cikánském revíru, abychom si prohlédli konečné plány a všechno podrobně dohovořili. Když jsme se na vlastní oči přesvědčili, že stavba se začíná úspěšně rozbíhat, přijeli jsme do Londýna a najali si apartmá u Claridge. A tak – jak se píše ve starých knihách – konečně jsme byli připraveni k přijetí dvořanů.

Mezi prvními nás poctil svou návštěvou pan Andrew Lippincott. Byl to suchý, starší muž, puntičkářského vzezření. Měl vysokou štíhlou postavu a choval se velmi uhlazeně a jemně. Pocházel z Bostonu a podle výslovnosti bych nikdy nebyl poznal, že je Američan. Jeho návštěva byla dohodnuta telefonicky na dvanáctou hodinu v našem apartmá. Neušlo mně, že Ellie byla trochu nervózní, ač se to snažila velmi dobře zakrývat. Když přišel, políbil jí ruku, a mně ji podal s velmi příjemným a milým úsměvem.

„Nu tak, děvče! Vypadáš znamenitě. Dalo by se říci, že přímo kveteš.“

„Jak se ti daří, strýčku Andrew? Jakou jsi měl cestu? Přiletěl jsi?“ zahrnula ho otázkami.

„Ne – cestoval jsem velmi příjemně přes oceán na parníku Queen Mary. Tak to je tvůj manžel?“

„Ano – to je Mike.“

Nato jsem se ujal své role – aspoň jsem si to myslel. „Jak se vám daří, pane?“ zeptal jsem se a nabídl mu drink. Roztomilým způsobem však odmítl. Usedl do vysokého křesla s pozlacenými opěradly a stále ještě s úsměvem klouzal pohledem s Ellie na mne.

Tak tedy mládeži,“ začal, „způsobili jste nám pořádný otřes! Všechno však bylo velmi romantické, že?“

To mne mrzí,“ řekla Ellie, „opravdu mne to mrzí.“

„Skutečně?“ opáčil pan Lippincott poněkud suše.

„Myslela jsem, že je to ten nejlepší způsob, jakým to můžeme udělat,“ začala vysvětlovat Ellie.

„Já však tvoje mínění vůbec nesdílím, má drahá!“

„Strýčku Andrew,“ postavila se mu statečně Ellie, „sám dobře víš, že kdybych se to pokusila udělat jakýmkoliv jiným způsobem, byl by z toho strašný rámus...“

„A proč si myslíš, že by z toho byl zas tak strašný rámus?“

„Dobře je znáš. Víš – jací jsou,“ řekla Ellie. „I ty,“ dodala vyčítavě. „Dostala jsem zas dva dopisy od Cory – jeden včera a další dnes.“

„Musíš se smířit s určitým stupněm pobouření, má drahá. Za těchto okolností je to snad docela přirozené, nemyslíš?“

„Je přece čistě mou záležitostí za koho – kdy – a kde se provdám,“ prohlásila umíněně.

„To je třeba tvůj názor, ale přesvědčila by ses, že ženy z kterékoliv rodiny by sotva v tomto s tebou souhlasily.“

„Vlastně jsem tím všem ušetřila spoustu starostí,“ hájila se Ellie.

„Můžeš si to tímto způsobem vykládat.“

„Ale vždyť je to pravda, ne?“

„Dopustila ses však při tom dost velkého podvodu, nebo snad také ne? A to pomocí někoho, kdo měl znát lépe své povinnosti, než aby se propůjčil k tomu, co provedl.“

Ellie se začervenala.

„Mluvíš o Grétě...? Děkala jen to, co jsem jí řekla. Jsou na ni všichni hodně rozzlobeni?“

„Pochopitelně – jsou. Ani ona, ani ty jste nemohly očekávat něco jiného – nemyslíš? Nezapomínej, že byla vázána povinnostmi a požívala naší plné důvěry.“

„Já však jsem plnoletá a mohu si dělat, co chci.“

„Mluvíš o období, kdy jsi plnoletá nebyla,“ prohlásil suše. „A podvody začaly už tehdy, není-liž pravda?“

„Nesmíte kárat Elli, pane,“ vložil jsem se do hovoru. „Já sám jsem předně nevěděl, o co jde, a protože všichni její příbuzní žijí na jiném kontinentě, nebylo pro mne tak snadné přijít s nimi do styku.“

„Toho jsem si vědom,“ přikývl pan Lippincott, „ale také vím, že Gréta odesílala jistě dopisy a podávala určité informace paní van Stuyvesantové i mně podle Elliina přání. Mohu k tomu říci, že to vykonávala velmi svědomitě. Setkal jste se už s Grétou Andersonovou, Michaeli? Mohu vám tak snad říkat, když už jste Elliiným manželem?“

„Samozřejmě,“ přisvědčil jsem, „říkejte mi Mike. Ne – dosud jsem se se slečnou Andersonovou nesetkal –

“

„Opravdu? To mne překvapuje,“ a podíval se na mne dlouhým, pátravým pohledem. „Byl bych se domníval, že jste se seznámili na vaší svatbě.“

„Ne – Gréta tam nebyla,“ vysvětlovala Ellie a vyčítavě se na mne podívala. Nebylo mně to příjemné. Oči pana Lippincotta stále na mne pátravě hleděly, až jsem z toho byl celý nesvůj. Podle všeho chtěl ještě něco říci, ale jako by si to rozmyslel.

„Obávám se,“ pokračoval po chvíli, „že vy dva – Michaeli, se budete muset vyrovnat s určitou dávkou výčitek a kritiky od členů Elliiny rodiny.“

„Počítám s tím, že se na mne všichni hromadně vrhnou,“ usmála se Ellie.

„V tom se asi nemýlíš,“ přisvědčil pan Lippincott. „Pokusil jsem se však připravit trochu půdu.“

„Jsi tedy na naší straně, strýčku Andrew?“ zvolala radostně Ellie.

„Sotva můžeš očekávat od zkušeného právníka, aby zas šel až tak daleko. Ve svém životě jsem se naučil, že je moudré přijímat to, co je ‚fait accompli‘. Vy dva jste se do sebe zamilovali a vzali se. Jak jsem od tebe, Ellie, vyrozuměl, koupili jste si majetek na jihu Anglie, kde jste si začali stavět dům. Máte tedy v úmyslu se usadit v této zemi?“

„Ano – chceme si zde založit svůj domov. Máte snad proti tomu námitky?“ zeptal jsem se náhle a v mém hlase se ozval hněvivý tón. „Ellie se za mne provdala a je teď proto britskou příslušnicí. Proč by tedy neměla žít v Anglii?“

„Nenamítám vůbec nic. Opravdu není důvod, proč by Fenella nemohla žít v kterémkoliv státě, který si zvolí, nebo aby nemohla mít majetek ve více zemích. Nezapomeň, Ellie, že ti patří také dům v Nassau.“

„Vždy jsem se domnívala, že patří Coře. Aspoň se vždy chovala tak, jako by jí patřil.“

„Ale vlastnické právo je převedeno na tebe. Patří ti také dům v Long Islandě a můžeš jej podle libosti navštěvovat. Dále jsi také majitelkou rozsáhlých pozemků s naftou na Západě.“

Mluvil přátelským a milým hlasem, ale já jsem měl pocit, že jeho slova jsou zvláštním způsobem určena jen pro mne. Nepokoušel se snad vrazit klín mezi mne a Ellii? Ne – nebyl jsem si jistý. Nepřipadalo mně však zrovna vhodné stále někomu předhazovat, že jeho manželka má majetek na celém světě i s pohádkovým jménem. Byl bych od něho čekal více taktu a snahy nezdůrazňovat příliš Elliina vlastnická práva, stejně jako velikost majetku, peníze a všechno, co s tím souvisí. Jestli jsem se opravdu hnal za bohatstvím – což si zřejmě myslel – pak tohle by teprve byla voda na můj mlýn! Současně jsem si však dobře uvědomoval, že na to je pan Lippincott až příliš mazaný. Z jeho řeči člověk stěží poznal, kam míří – co si myslí a skrývá za svým příjemným a milým vystupováním. Snad se snažil jemu vlastním způsobem vzbudit ve mně nepříjemný pocit, a tím mi dát i najevo, že budu vlastně veřejně postaven na společenský pranýř jako lovec věna.

„Přivezl jsem jistě právní materiály,“ obrátil se znovu na Ellii, „které budeš muset se mnou probrat. Řadu věcí musíš podepsat.“

„Ano – jistě, strýčku Andrew – kdykoliv.“

„Tak dobře – až se ti to bude hodit. Není naspěch. Mám v Londýně vyřizovat také jiné záležitosti a zdržím se tu ještě asi deset dní.“

Deset dní – pomyslel jsem si – to je dost dlouhá doba! Spíše jsem si přál, aby pan Lippincott neměl v úmyslu zůstat tak dlouho. Dalo by se říci, že jeho chování ke mně působilo rozhodně přátelským dojmem. Přesto však dal jasně najevo, že v určitém směru si ponechal svůj vlastní názor. A to mne právě přivedlo k nejistotě, zda opravdu i on je mým nepřítelem. Jestli jím byl, pak rozhodně nepatřil k lomu typu lidí, kteří by ukázali své karty.

„Nu,“ pokračoval, „když jsme se tak o všem – mohu-li to tak nazvat – dohodli, rád bych si tak trochu pohovořil tady s tvým manželem.“

„Můžeš mluvit rovnou s námi oběma,“ postavila se bojovně Ellie.

Položil jsem jí ruku na rameno.

„Hned se nerozčiluj, má milá... Nejsi přece kvočna, která chrání svoje kuřata,“ ohradil jsem se a mírně ji zatlačoval ke dveřím ložnice. „Strýc Andrew si chce udělat o mně úsudek. Nu – má na to plné právo.“

Strčil jsem ji jemně za dvojitě dveře a pečlivě je zavřel. Pak jsem se vrátil na druhou stranu velmi prostorného, přepychově zařízeného pokoje, a usedl do křesla tváří v tvář panu Lippincottovi.

„Tak dobrá,“ vyzval jsem ho, „spustte!“

„Děkuji vám, Michaeli,“ řekl s uznáním. „Tak nejdříve bych vás rád ujistil, že ani v nejmenším nejsem vaším nepřítelem, jak jste si snad myslel.“

„Nu – jsem rád, že mi to říkáte,“ odpověděl jsem poněkud nepřesvědčivým hlasem.

„Budu mluvit otevřeně,“ pokračoval pan Lippincott, „otevřeněji, než jsem mohl před tím drahým dítětem.“

Jak víte – jsem jejím poručníkem a mám ji nesmírně rád. Možná, že vy ji ještě neumíte plně docenit, Michaeli, ale Ellie je mimořádně líbezná a lásky hodná dívka.“

„Buďte klidný – jsem do ní opravdu zamilován.“

„To není jedno a totéž,“ prohlásil suše. „Doufám však, že stejně jako jste do ní zamilován, budete umět i ocenit její vzácnou povahu. Uvědomte si, že je velmi citlivá a bylo by hříchem jí ublížit.“

„Vynasnažím se,“ řekl jsem mu. „Myslím, že mně to nedá ani mnoho námahy... Ellie je opravdu senzační děvče,“ dodával jsem.

„Mohu tedy pokračovat a říci vám všechno. Vyložím karty na stůl s maximální upřímností. Vy nejste typem mladého muže, kterého bych si představoval pro Ellii za manžela. Byl bych rád – stejně tak jako její rodina – kdyby se byla provdala za někoho ze svého prostředí – z její vrstvy...“

„Stručně řečeno za ‚nóbl pána‘,“ doplnil jsem ho.

„Ne – to není jen to, ačkoliv stejný původ je uznávaným základem pro dobré manželství. Nechci se však dovolávat snobských názorů. Vždyť konečně její dědeček Herman Guteman začal jako dělník v docích a skončil jako nejbohatší muž Ameriky.“

„Vy mne neznáte – jsem toho schopen také,“ prohlásil jsem. „Mohu skončit jako nejbohatší muž v Anglii.“

„Možné je všechno,“ přikývl pan Lippincott. „Vy máte takovou ctižádostivost?“

„Nejde mi jen o peníze,“ vysvětloval jsem. „Rád bych – rád bych to však někam dotáhl – něco vykonal a –“ zaváhal jsem a zmlkl.

„Dejme tomu, že jste ctižádostivý... Nu, dobrá, to je jistě výborná vlastnost – o tom není pochyb...“

„Začínám s malou šancí na výhru,“ hovořil jsem dál, „začínám od píky. Dosud jsem však nula a ani vám nic předstírat nebudu.“

Přikývl na souhlas.

„Velmi hezky a upřímně řečeno – toho si cením. Poslyšte, Michaeli, já nejsem sice Elliiným příbuzným, byl jsem však po celou dobu nejen jejím poručníkem, ale i správcem celého majetku, jak mne už vším pověřil její dědeček. Mám na starosti také všechny její finanční i investiční záležitosti. Nesu za ně určitou zodpovědnost – rozumíte – a z těchto důvodů chci také vědět pokud možno vše o manželovi, kterého si zvolila.“

„Jistě není pro vás problémem podrobně se o mně informovat a dozvědět se všechno, co si přejete,“ řekl jsem mu rovnou.

„Právě tak,“ přikývl pan Lippincott. „To by byl jeden způsob, jak to udělat. Jsem dokonce přesvědčený, že by to bylo prozíravé i moudré. Já však bych přece jen rád něco jiného, Michaeli! Rád bych se totiž všechno, co mohu, dozvěděl od vás – z vašich úst, chápete? Chtěl bych si poslechnout vaši vlastní výpověď o způsobu života, který jste dosud vedl.“

To se mi pochopitelně příliš nezamlouvalo. Podle všeho dobře věděl, že mi to není příliš po chuti. Stavět sebe sama do světla co nejlepšího je druhou lidskou přirozeností. Tahle vlastnost mi nebyla cizí – pěstoval jsem ji od školních let. Trochu jsem se vychloubal, sem tam něco pravdivě přiznal, ale pokaždé pravdu poněkud překroutil. Nestyděl jsem se za to. Naopak! Pokládal jsem to za docela normální. Jestli to člověk chce někam přivést, musí to tak dělat. Musí prostě umět postavit sám sebe do příznivého světla, protože lidé vás hodnotí podle vašich vlastních slov. Ne – nechtěl jsem se podobat tomu chlapíkovi z televizní hry podle Dickense, kterou onehdy vysílali, ač jinak se mi onen příběh upřímně řečeno líbil. Uriáš – tak, nějak se ten člověk jmenoval... Stále se před každým poníženě klaněl a za maskou pokory osnoval tajně své plány a pikle. Opravdu jsem nechtěl být jako on.

Neměl jsem nikdy daleko k vychloubání ve společnosti, s kterou jsem se stýkal... A stejně tak jsem se nikdy nerozpakoval podat o sobě dobrý posudek případnému, zaměstnavateli. Vždyť konečně každý má své dobré i špatné vlastnosti. Nepokládám zrovna za moudré stále poukazovat na ty horší a věčně ses z nich zpovídat. Vždy jsem dovedl svou dosavadní činnost vylíčit v nejlepší světlo, ale nedovedl jsem si dost dobře představit, že bych něco takového mohl předvést i panu Lippincottovi. Zavrhl sice myšlenku informovat se na mne soukromě, ale nebyl jsem si zas tak naprosto jistý, že to stejně neprovede. A tak – jak se říká – nalil jsem mu čistého vína.

Nezapřel jsem mu svůj chudý původ, ani opíjejícího se otce. Vyprávěl jsem mu o své dobré matce, která se dřela do padnutí, aby mi mohla poskytnout lepší vzdělání. Přiznal jsem se, že jsem nestálým, roztěkaným člověkem, který střídal jedno zaměstnání za druhým. Byl dobrým posluchačem. Rozumíte – dovedl totiž ve vyprávění povzbuzovat. Sice jen tu a tam – ale tím jsem si právě plně uvědomil, že mu neujde ani slovo. Občas se mi totiž vložil do vyprávění kratičkou poznámkou nebo otázkou, ale vždy takovou, na kterou bych se mohl v nestřežené chvíli ať už souhlasnou nebo zápornou odpovědí nachytat. Ano – měl jsem takový podvědomý pocit, že musím být velmi opatrný a ostražitý. Zcela jsem si oddechl,

až když se asi po dvaceti minutách zase pohodlně opřel o opěradlo svého křesla. Výslech byl podle všeho u konce – pokud by se tento rozhovor dal výsledkem vůbec nazvat. Opravdu se mu ani v nejmenším nepodobal.

„Máte dobrodružný vztah k životu, pane Rogersi... Michaeli,“ opravil se. „To není ovšem nic špatného. Ještě však byste mi mohl říci něco podrobnějšího o domě, který si s Ellíí stavíte.“

„Je to v blízkosti městečka Market Chadwellu,“ začal jsem.

„Ano – vím, kde to je,“ přerušil mne. „Už jsem se tam byl na to podívat. Přesněji řečeno – včera.“

To mne trochu zarazilo. Svědčilo to o tom, že pan Lippincott je nevšedně zvědavým chlapíkem, který stihne více věcí, než by člověk předpokládal.

„Je to přece krásný pozemek,“ řekl jsem skoro jako na obranu, „a dům, který tam stavíme, bude přímo jedinečný. Architektem je jistý Santonix – Rudolf Santonix. Nevím, jestli jste už o něm někdy slyšel, ale...“

„Ach ano,“ přisvědčil pan Lippincott, „je to mezi architekty velmi známé a uznávané jméno.“

„Myslím, že také pracoval ve Státech...“

„Jistě... Je tam znám jako velmi talentovaný a slibný architekt. Bohužel to s jeho zdravotním stavem příliš dobře nevypadá.“

„On sám si myslí, že brzy zemře,“ vysvětloval jsem, „ale já tomu nevěřím... Já jsem naopak přesvědčen, že se uzdraví a bude mu dobře. Copak doktoři – ti toho napovídají...!“

„Doufám, že váš optimismus je opodstatněný. Vy jste optimista.“

„Pokud se týká Santonixe – opravdu jsem.“

„Byl bych rád, kdyby se vám všechna vaše přání splnila. Musím přiznat, že jste s tím kouskem majetku udělali mimořádně výhodnou koupi. Aspoň podle mého názoru.“

Pomyslel jsem si, že to je od starého pána hezké. Mluvil teď o nás společně a nepředhazoval, že Ellie provedla tu koupi na vlastní pěst.

„Měl jsem poradu s panem Crawfordem –“ pokračoval.

„Crawford...“ vzpomínal jsem a trochu se zamračil.

„S panem Crawfordem od firmy Reece a Crawford. Je to známá firma anglických advokátů a pan Crawford jako její spolumajitel měl koupi přímo na starosti. Opravdu – velmi dobrá firma – a jak jsem vyrozuměl, získali ten majetek skutečně levně. Musím se přiznat, že jsem se tomu až divil. Znam přece ceny pozemků v té krajině a opravdu jsem si to nedovedl vysvětlit. Myslím dokonce, že i pan Crawford byl překvapen nízkou cenou, za kterou se jim podařilo majetek získat. Přemýšlel jsem, jestli náhodou nevíte, proč ten objekt byl tak levný. Pan Crawford se k tomu nevyjádřil. Abych byl upřímný, upadl přímo do rozpaků, když jsem mu tuhle otázku položil.“

„Nu víte,“ začal jsem váhavě, „leží prý na něm kletba.“

„Nerozuměl jsem vám, Michaeli... Co jste to řekl?“

„Kletba – pane,“ opakoval jsem. „Cikáni to místo prokleli – nebo něco takového... Místně se tomu říká Cikánský revír.“

„Ách tak – nějaká pověst, že?“

„Ano – a podle všeho trochu zmatená. Nevím, co je na tom pravdy, a co si lidé vymysleli. Kdysi dávno se prý tam stala vražda... Muž se ženou – a ještě snad jeden muž. Říká se, že to byl manžel, který nejprve zastřelil ty dva, a pak teprve sám sebe. Aspoň takový výrok prý tehdy vynesla porota. Ale kolují o tom ještě jiné pověsti... Pochopitelně dnes jistě nikdo pořádně neví, k čemu tam opravdu došlo... Už je to hezká řádka let. Od těch dob se tam čtyřikrát nebo dokonce pětkrát vyměnili majitelé, ale žádný z nich tam dlouho nežůstal...“

„Ach tak!“ zvolal pan Lippincott uznae. „Překrásná ukázka anglického folklóru!“ Pak se na mne zvědavě podíval. „A vy dva s Ellíí se té kletby nebojíte?“ zeptal se s úsměvem.

„Samozřejmě, že ne,“ ujistil jsem ho. „Ani já, ani Ellie nevěříme v podobné nesmysly... A pro nás to bylo vlastně štěstí, že jsme to tak levně dostali.“ Jakmile jsem to vyslovil, napadla mne myšlenka. Měli jsme s tou koupí štěstí jen v určitém smyslu... Uvědomil jsem si totiž, kolik má Ellie peněz, a jak má se vším všudy velký majetek. V tom okamžiku mi bylo naprosto jasné, že nemohlo záležet na tom, jestli se koupil kousek půdy lacino nebo za nejvyšší cenu. Začal jsem se však hned v duchu uklidňovat, že se třeba mýlím. Vždyť konečně měla dědečka, který to z dělníka v docích dotáhl na milionáře – a lidé toho druhu rádi lacino kupují a draho prodávají...“

„Nu – nejsem pověřčivý,“ prohlásil pan Lippincott. „Výhled z vašeho pozemku je přímo velkolepý.“ Na chvíli zaváhal. „Až se do domu trvale nastěhujete, doufám, že Ellie už nebude slyšet příliš mnoho o těch povídačkách, které o tom místě kolují.“

„Pokud bude v mých silách, vynasnažím se ji od toho uchránit,“ uklidňoval jsem ho. „Myslím však, že jí

přímo už nikdo nic neřekne.“

„Avšak lidé na vesnici rádi na podobné historky vzpomínají,“ pokračoval starostlivě pan Lippincott. „A nezapomínejte, Michaeli, že Ellie není tak tvrdá jako vy. Lehce se dá ovlivnit – ovšem – jen v něčem. A to mne přivádí...“ zmlkl a nedořekl, co chtěl. Vytrvale klepal prstem do stolu.

„Rád bych si s vámi pohovořil o jisté choulostivé záležitosti,“ začal znovu. „Před chvílí jste mi řekl, že jste se dosud nesetkal s Grétou Andersonovou.“

„Ne – dosud ji neznám.“

„Divné... Velmi divné.“

„Nu a?“ pokrčil jsem rameny a tázavě na něho pohlédl.

„Byl bych si myslel, že jste se s ní už zcela určitě setkal,“ odpověděl zamyšleně. „Kolik toho o ní víte?“

„Vím jen, že žila nějakou dobu s Ellií.“

„Byla s Ellií od jejích sedmnácti let. Zaujímal ji velmi odpovědné a důvěrné místo. Nejprve přijela do Států ve funkci její sekretářky a společnice. Byla pro Ellií jakousi gardedámou v době nepřítomnosti její nevlastní matky paní Stuyvesantové – a to nebylo ničím neobvyklým,“ dodal velmi suše. „Dozvěděli jsme se o ní, že pochází z dobré rodiny – napůl švédské a napůl německé, a také měla odevšad vynikající doporučení. Ellie k ní pochopitelně nesmírně přilnula.“

„To už jsem poznal,“ přikývl jsem.

„Podle mého názoru jí byla Ellie v jistém směru až příliš mnoho oddána... Nehněvate se snad, že to říkám?“

„Ne – proč bych se hněval? Abych byl upřímný, i mne to už několikrát napadlo... Gréta to – Gréta zas ono... A tak to jde stále. Mám toho – uznávám, že mi po tom dosud nic nebylo – ale někdy toho mám už po krk.“

„A přesto neprojevila přání, abyste se s Grétou setkal?“

„Nu tedy,“ odpověděl jsem váhavě, „to je pro mne poněkud obtížné vysvětlování. Myslím – ano – vím, že to několikrát velmi jemně navrhla, ale – nu, byli jsme příliš zaujati sami sebou... A kromě toho, abych byl upřímný – já se nechtěl s Grétou setkat! Nechtěl jsem se s nikým o Ellií dělit.“

„Rozumím vám – ano, to chápu. A Ellie ani nenavrhl, aby přišla na svatbu?“

„Ano – to navrhla,“ doznal jsem.

„Ale – ale vy jste nechtěl, aby přišla. Proč?“

„Nevím... Opravdu nevím. Měl jsem jen pocit, že Gréta – ta dívka nebo žena, kterou neznám, se do všeho příliš plete. Jak sám víte, vedla Elliin život za ni. Posílala její pohlednice i dopisy, přihlašovala se v různých místech jejím jménem, sestavovala prostě pro ni program a informovala o něm rodinu. Nabyl jsem dojem, že Ellie je na Grétě zvláštním způsobem závislá... Gréta ji snad ovlivňovala natolik, že chtěla dělat právě to, co si přála Gréta. Já – ach, mrzí mne to, pane Lippincotte – snad bych to vše neměl ani říkat! Mohlo by to vypadat, že jsem prostě žárlivý. Ať už je to jak chce – ale tehdy jsem prudce vybuchl a prohlásil, že Grétu na svatbě nechci. Důrazně jsem jí vysvětlil, že svatba je naše – čistě jen naše záležitost, po které nikomu jinému nic není. A tak jsme jen zašli na matriční úřad, kde nám byli za svědky tamější úředník s písáčkou. Omlouvám se... Nebylo ode mne zrovna slušné, že jsem odmítl Grétu pozvat na svatbu, ale chtěl jsem mít Ellií jen pro sebe.“

„Rozumím vám – úplně vám rozumím, Michaeli! A mohu vám také přiznat, že jste jednal moudře, hochu!“

„Vy také nemáte Grétu rád?“ zeptal jsem se obezřele.

„Sotva můžete použít slova ‚také‘, když jste se s ní ještě nesetkal.“

„Ne... To si uvědomuji. Chtěl bych vám však vysvětlit, že když stále o někom slyšíte vyprávět, dovedete si pak o něm také udělat nějakou představu – úsudek... Nu dobrá, u mne byste to třeba mohl nazvat žárlivostí – proč však vy nemáte Grétu rád?“

„Chtěl bych zůstat nezaujatý,“ prohlásil pan Lippincott, „ale vy jste Elliin manžel, Michaeli! A mně příliš záleží na jejím štěstí... A proto se také domnívám, že vliv, který na ni Gréta má, není právě žádoucí – rozumíte? Dovede jej také hodně uplatňovat.“

„Domníváte se, že by se mohla pokusit záměrně vyvolat mezi námi roztržku?“ zeptal jsem se přímo.

„Domnívám se, že nemám právo něco podobného tvrdit,“ odpověděl pan Lippincott.

Zkoumavě na mne z křesla pohlédl, a pak šelmovsky zamrkal očima jako stará, vrásčitá želva.

Nevěděl jsem, co bych dále řekl. Ozval se však sám a opatrně volil slova.

„Nepadl ještě návrh, aby Gréta Andersonová s vámi bydlela?“

„To nepřipustím pokud je v mých silách...!“ prohlásil jsem s veškerou rozhodností.

„Ach tak! Už vám to tedy také vrtá hlavou? Zřejmě se dokonce o tom návrhu i hovořilo?“

„Ellie se o něčem takovém zmínila... Ale jsme novomanželé, pane Lippincotte! Chceme svůj dům pro

sebe. Nemám pochopitelně nic proti tomu, když někdy přijede na návštěvu a nějaký den u nás pobude – to by bylo zcela přirozené.“

„Ano – to by bylo jistě zcela přirozené...“ opakoval zamyšleně. „Snad si však uvědomujete, že Gréta se octla v poněkud nepříjemném postavení vzhledem k dalšímu zaměstnání. Rozumíte – to není jen otázka toho, jak o ní smýšlí Ellie, ale předně lidé, kteří ji zaměstnávali a plně jí dali svou důvěru.“

„Chcete tím říci, že vy nebo paní van – jak se jmenuje – nemůžete jí už dát doporučení na podobné místo?“

„Těžko by to mohl někdo od nás očekávat. Nanejvýš jí můžeme dát jen něco čistě formálního.“

„A vy se domníváte, že ona sama by měla zájem přijet do Anglie a nastěhovat se k Ellii?“

„Nerad bych vás proti ní příliš popichoval... Třeba se toho obávám jen já sám. Ellie však s tou svou jemnocitnou povahou by se mohla trápit, že všestranně poškodila další Grétiny vyhlídky. A proto by mne také nepřekvapilo, kdyby začala všemožně naléhat, aby se k vám přistěhovala.“

„Jsem si jistý, že Ellie na to naléhat nebude,“ prohlásil jsem rozhodně, ale znepokojení v mém hlase panu Lippincottovi neušlo. „A nemohli bychom jí,“ dodal jsem zamyšleně, „myslím totiž Ellie... Nemohla by jí poskytnout penzi?“

„Nemůžeme to takto formulovat,“ odpověděl pan Lippincott, „Penzionování někoho souvisí vždy i s určitým věkem – a Gréta je velmi mladá žena. Možno říci, že dokonce velmi hezká mladá žena... Vlastně krásná,“ dodal způsobem, jako by to nerad připouštěl. „A také je pro muže velmi přitažlivá.“

„Nu – pak se asi snadno provdá,“ usoudil jsem. „A jestli je taková, jak říkáte, proč se vlastně dosud nevdala?“

„Zřejmě má spoustu nápadníků, ale nějak s nimi nepočítá, ani je nebere v úvahu. Přesto si myslím, že ten váš návrh by se dal realizovat. Mohl by být proveden tak, aby se nikoho nedotkl. Vypadalo by to docela přirozeně v souvislosti s dosažením Elliiny plnoletosti a uzavřením jejího manželství, k němuž Gréta svými dobrými službami přispěla. Mohla by se pro ni uložit určitá část peněz jako z nesmírné vděčnosti.“

Poslední dvě slova vyslovil však pan Lippincott tak kysele, jako by měl citrón na jazyku.

„Pak to tedy bude úplně v pořádku,“ zvolal jsem radostně.

„Opět vidím, že jste optimista. Doufejme, že Gréta přijme vaši nabídku.“

„A proč by ji nepřijala? To by byla opravdu blázní!“

„Nevím,“ odpověděl pan Lippincott, „kdyby ji nepřijala, bylo by to jistě něco mimořádného... V tom případě by ovšem nadále trvaly jejich přátelské vztahy.“

„Myslíte si – co si vlastně myslíte?“ zeptal jsem se zhrta.

„Rád bych viděl, aby její vliv na Ellii skončil,“ prohlásil pan Lippincott a zvedl se. „Doufám, že mně budete pomáhat a všestranně mne v tom podpoříte.“

„Na to můžete vzít jed,“ ujisti! jsem ho. „Sám nemám ani nejmenší zájem, aby Gréta byla u nás stále pečená vařená.“

„Mohl byste však svůj názor změnit, až ji uvidíte,“ namítl pan Lippincott.

„To sotva,“ odpověděl jsem. „Nemám rád panovačné ženské, i kdyby byly sebehezčí a sebeschopnější.“

„Děkuji vám, Michaeli, že jste měl pro mne takové porozumění. Doufám, že mně neodepřete radost pozvat vás oba na večeři. Co tak příští úterý večer? Cora van Stuyvesantová i Frank Barton budou v té době pravděpodobně v Londýně.“

„Zřejmě se tedy musím s nimi setkat?“

„Ach ano, pokládám to za zcela nevyhnutelné.“

Usmál se na mne a tentokrát mně připadal jeho úsměv naprosto upřímný. „Nic si z toho však nedělejte,“ utěšoval mne. „Předpokládám, že Cora se k vám bude chovat hrubě, Frank jen netaktně a Reuben tentokrát ani nepřijde.“

Dosud jsem toto jméno neslyšel, a tak jsem usoudil, že je to asi další příbuzný.

Přistoupil jsem pak ke dveřím ložnice a dokořán je otevřel.

„Tak pojd, Ellie,“ volal jsem, „natahování na skřípec skončilo.“

Vešla do obývacího pokoje a rychle sklouzla pohledem z Lippincotta na mne. Nato k němu přistoupila a políbila ho.

„Drahý strýčku Andrew,“ řekla radostně, „vidím, že jsi byl na Michaela hodný.“

„Nu, má drahá, kdybych nebyl hodný na tvého manžela, třeba bys mne v budoucnosti příliš nezaměstnávala, že? A já si chci vyhradit právo občas nějakým tím slovem poradit. Vy oba jste totiž ještě příliš mladí.“

„Správně strýčku,“ smála se Ellie, „my tě budeme trpělivě poslouchat.“

„A teď, má milá, bych si zas rád promluvil pár slov s tebou.“

„Takže jsem teď přebytečný zase já,“ řekl jsem s pochopením a odešel do ložnice.

S významnou hlučností jsem zavřel za sebou oboje dveře, ale jakmile jsem se octl v ložnici, ihned jsem ty vnitřní trochu pootevřel. Nebyl jsem předně tak dobře vychovaný jako Ellie, a pak jsem měl také trochu strach, zda se z pana Lippincotta nevyklube muž dvojí tváře. Opravdu však nepadlo slovo, které bych nemohl slyšet. Dal jen Ellii několik moudrých rad do života a řekl jí, aby si uvědomila mé obtížné postavení jako muže, který si vzal tak bohatou manželku. Potom jí ještě radil, jak uspořádat záležitost s Grétou. Ve všem s ním horlivě souhlasila a prohlašovala, že právě na něco takového myslela – dokonce ho chtěla sama o to požádat. Dále jí ještě navrhl, aby učinila dodatečnou dotaci ve prospěch Cory van Stuyvesantové.

„Není naprosto nutné, abys to dělala,“ vysvětloval jí. „Po finanční stránce se už o ni postaralo několik manželů, a také dostává z fondu po tvém dědečkovi rentu, i když nijak zvlášť velkou.“

„A přesto se ještě, strýčku, domníváš, že bych jí měla přidat?“ divila se.

„Vím, že to není právně ani morálně nutné, ale na druhé straně si zas myslím, že bude méně prskat a otravovat tě, když to uděláš. Přiznal bych jí to formou zvýšení jejího dosavadního příjmu, které bys mohla kdykoliv zrušit, kdybys zjistila, že o tobě nebo Michaelovi či o vašem manželství rozšiřuje zlomyslné pomluvy. Vědomí, že ji můžeš postihnout, udrží aspoň částečně její zlý jazyk na uzdě – rozumíš, a tak zabrániš těm nejedovatějším klepům, ve kterých je přímo mistrem.“

„Cora mne vždy nenáviděla,“ povzdychla si Ellie. „Věděla jsem to...“ A pak se trochu rozpačitě zeptala: „A tobě se Mike líbí, vidíš, strýčku Andrew?“

„Myslím si, že je to mimořádně přitažlivý mladý muž,“ odpověděl pan Lippincott. „Plně chápu, že ses za něho provdala.“

Domnívám se, že to bylo vůbec to nejlepší, co jsem od něho mohl očekávat. Věděl jsem, že nejsem jeho typ. Tiše jsem zavřel vnitřní dveře a čekal, až Ellie pro mne přijde.

Když jsme se o chvíli později oba s panem Lippincottem loučili, ozvalo se zaklepání na dveře a vstoupil poslíček s telegramem. Ellie přijala telegram a po přečtení s radostným překvapením vykřikla:

„Je od Gréty! Dnes večer přijede do Londýna a zítra k nám přijde na návštěvu. Není to báječné?“ Pak se na nás podívala.

Mohla však spatřit jen dva kyselé obličaje a slyšet dva zdvořilé hlasy:

„Ach opravdu, drahoušku!“

„Ach – samozřejmě!“

/11

Příštího dne ráno jsem byl nakupovat a vrátil jsem se do hotelu později, než jsem měl v úmyslu. Ellii jsem našel v hotelové hale a naproti ní seděla vysoká, mladá, plavovlasá žena – zřejmě Gréta. Obě byly zabrány do rozhovoru a povídaly jedna přes druhou.

Nikdy jsem nedovedl popisovat lidi, ale snad se mi podaří popsat Grétu. Musím začít tím, co se nedalo popřít. Byla opravdu krásná. Právě tak jak tvrdila Ellie, a jak také neochotně připustil pan Lippincott slovy, že je ‚velmi hezká‘. To ovšem není jedno a totéž. Když totiž řeknete o ženě, že je hezká, neznamená to ještě, že ji i vy obdivujete. Z toho usuzuji, že tedy pan Lippincott Grétu neobdivoval. Stejně však, když Gréta procházela halou hotelu nebo restaurace, všechny mužské hlavy se za ní otáčely. Byla nordickým typem blondýny s barvou vlasů zlatého klasu. Nesplývaly jí po obou stranách tváře podle stylu Chelsea, ale nosila je podle poslední módy vysoko vyčesané. Vypadala na to, čím byla – na Švédku nebo Němku. Opravdu jí stačilo jen připnout si pár křídel a mohla jít klidně na maškarní bál za Valkýru. Musí se uznat – Gréta byla kus!

Zamířil jsem k místu, kde seděly. Přistoupil jsem k nim a obě je pozdravil. Doufal jsem, že můj pozdrav vypadal přirozeně a přátelsky, ačkoliv já sám se nemohl zbavit určitého pocitu rozpačitosti. Někdy se mi zrovna příliš nedaří hrát určitou roli.

„Konečně, Miku!“ zvolala Ellie. „Tak tohle je Gréta.“

Prohlásil jsem, že jsem ihned uhodl, že to nemůže být nikdo jiný. Mělo to znít vtipně, ale příliš se mi mé zavtipkování nepodařilo.

„Těší mne, že vás poznávám, Gréto,“ oslovil jsem ji pak konvenčně.

Ellie mne však ihned ušetřila dalších slov a řekla:

„Jak sám dobře víš, nikdy bychom se nemohli vzít, kdyby nebylo Gréty.“

„Nu, stejně bychom si to nějak zařídili,“ neodpustil jsem si poznámku.

„A nezařídili – protože by se na nás sesypala celá rodina jako vagón uhlí! Nějak by to už překazili,“

odporovala Ellie. „Řekni mi, Gréto,“ obrátila se k ní, „byli na tebe hodně oškliví? Dosud jsi mi o tom nic neřekla ani nenapsala.“

„Mám přece natolik rozum,“ odpověděla Gréta, „že něco takového nebudu psát šťastnému párečku novomanželů na svatební cestě.“

„Byli však na tebe hodně rozzuřeni, že?“

„Pochopitelně! Co jiného jsi myslela? Ale mohu tě ubezpečit, že jsem na to byla připravena.“

„Co říkali? Co dělali?“ vyptávala se dychtivě Ellie.

„Všechno, co mohli,“ odpověděla vesele Gréta. „Začali přirozeně tím, že mne vyhodili.“

„Ano –“ přikývla Ellie, „myslím, že to bylo nevyhnutelné... Ale co jsi dělala ty? Přece ti nemohou odmítnout dát doporučení?“

„Ale mohou, o tom nepochybuj! Vždyť konečně uvaž, že z jejich hlediska jsem zastávala důvěryhodné postavení, které jsem hanebně zneužila... A zneužívala jsem je s radostí, to mi věř,“ dodala ještě.

„Co teď děláš?“

„Ach, mám už místo. Mohu tam ihned nastoupit.“

„V New Yorku?“

„Ne – zde v Londýně... Jako sekretářka.“

„A jak jsi na tom finančně? Vede se ti dobře?“

„Drahoušku Ellie,“ usmála se shovívavě Gréta, „jak by se mi nevedlo dobře s tím nádherným šekem, který jsi mi poslala v předtuše té mely, až to všechno praskne.“

Mluvila velmi dobrou angličtinou, v které by sotva někdo rozpoznal cizí přízvuk. Používala však hodně hovorových výrazů, které někdy nebyly tak docela na svém místě.

„Viděla jsem kus světa – usadila se v Londýně – a koupila jsem si ještě spoustu hezkých věcí.“

„My jsme si s Mikem nakoupili také plno věcí,“ vzpomněla si Ellie.

Měla pravdu. Nakupovali jsme po celé Evropě přímo znamenitě. Bylo opravdu nádherné, jak jsme mohli stále rozhazovat dolary, které jsme měli všude k dispozici, a nemuseli mít ohledy na omezování státní pokladny. V Itálii jsme pro náš dům koupili brokáty a dekorační látky, a potom také obrazy; ty jsme nakupovali též v Paříži a platili za ně pohádkové sumy. Prostě se přede mnou otevřel svět, o kterém se mi v životě ani nesnilo.

„Oba nápadně překypujete štěstím,“ poznamenala Gréta.

„Ještě jsi neviděla náš dům,“ zvolala náhle Ellie. „Bude překrásný! Bude právě takový, jak jsme si ho představovali ve svých snech, vid, Miku?“

„Viděla jsem ho,“ překvapila nás Gréta. „Hned první den po příjezdu do Anglie jsem si najala vůz a jela se tam podívat.“

„No a?“ vyhrkla Ellie.

„No a?“ uniklo i mně.

„No,“ váhala Gréta s odpovědí a začala vrtět hlavou.

Ellie náhle posmutněla a vypadala velmi zaraženě. Já jí však nenaletěl. Hned jsem poznal, že si z nás Gréta utahuje. I když mne na okamžik napadlo, že tento její způsob legrace je trochu nemístný, neměla ta myšlenka ani čas zahrnout se v mé hlavě, protože náhle Gréta vybuchla v smích. Její zvonivý, melodický smích přinutil lidi, aby otáčeli hlavy a dívali se na nás.

„Kdybyste jen mohli vidět své obličej,“ smála se, „zvláště ten. tvůj, Ellie! Musela jsem vás přece trochu potrápít. Je to nádherný dům – překrásný! Ten člověk je génius.“

„Ano,“ přikývl jsem, „má v sobě něco neobyčejného... Počkejte, až ho poznáte.“

„Už jsem ho poznala,“ udivila mne znovu Gréta. „Byl tam ten den, když jsem tam přijela. Ano – je to zvláštní člověk. Trochu jde z něho strach, nemyslíte?“

„Strach?“ vyhrkl jsem překvapením. „Ale proč?“

„Ach – ani nevím... Člověk má před ním takový pocit, jako kdyby přímo do něho viděl.“ Rozumíte – jako kdyby vás skrz naskrz prohlížel. A to je vždy nepříjemné.“ Zamyslela se a dodala: „Vypadá dost nemocně.“

„Je nemocný... Je těžce nemocný,“ přikývl jsem.

„Jaká škoda! Co je mu? Má snad tuberkulózu nebo něco podobného?“

„Ne,“ zavrtěl jsem hlavou. „Podle všeho to není tuberkulóza. Myslím, že má – nu, něco s krví.“

„To je zlé,“ přikývla. „Víte, doktoři dnes umějí sice léčit všechno, pokud ovšem člověk neumře dřív, než skončí s léčením.“ Ach, myslíme na něco jiného! Myslíme na dům! Kdy bude dokončen?“

„Zřejmě brzy – aspoň podle toho, jak už teď vypadá. Nikdy bych byl nevěřil, že se dá tak rychle postavit dům,“ odpověděl jsem.

„Není divu – to dělají peníze,“ prohodila nedbale Gréta. „Dvojnásobné sazby a prémie,“ pokračovala, „a vůbec všechno ostatní... Ty ani nevíš, Ellie, jak je úžasné mít tolik peněz, jako máš ty.“

Ale já to věděl. Učil jsem se – a hodně jsem se za několik posledních týdnů naučil. Svým manželstvím jsem totiž vkročil do docela jiného světa. Nebyl to svět takový, jaký jsem si ho z druhé strany představoval. V mém dosavadním životě byla nejvyšším poznáním blahobytu moje dvojité vítězství. Jakmile jsem dostal svůj podíl peněz, rozházel jsem je velmi rychle; většinou na největší flámu, jaký jsem byl vůbec schopen podniknout. Bylo to pochopitelně surové – ale byla to surovost vlastní mé společnosti. Eliin svět – byl však světem docela jiným. Nebyl takový, jak jsem ho viděl ve svých představách... Jen hodně a ještě více superluxusu! Nespočíval jen ve větších koupelnách, větších domech a dokonalejším elektrickém zařízení – ve větším množství jídla a rychlejších vozech... Nebylo to jen utrácení peněz pro utrácení a vystavování každému na obdiv! Zajímavé – byl to svět docela jednoduchý. Měl však v sobě ten druh jednoduchosti, ke které člověk dospěje, když překoná určitý bod a přestane se za něčím hnát pro blaho samotného shonu. Nepotřebujete přece tři jachty nebo čtyři auta a nemůžete jíst víc než třikrát či čtyřikrát denně. A když si už opravdu koupíte obraz za závratnou cenu, nepotřebujete v pokoji takových obrazů víc než jeden. Ano – až tak je to jednoduché. Máte-li něco, bývá to obvykle to nejlepší svého druhu. Navíc opravdu není důvod, proč byste nemohli mít cokoli, po čem právě zatoužíte, a co se vám líbí. Prostě neexistuje okamžik, ve kterém byste si museli říkat: „To si asi nebudu moci dovolit...“ A to právě někdy vede určitým způsobem až k tak zvláštní jednoduchosti, kterou jsem zpočátku nedovedl pochopit. Jednou jsme totiž uvažovali o koupi nějakého francouzského impresionistického obrazu – myslím, že to byl Cézanne. Velmi pečlivě jsem se musel s tím jménem seznámit, abych nekomolil jeho výslovnost podobnou názvu jedné cikánské kapely. Také někdy v té době jsme se procházeli ulicemi Benátek a Ellie se zastavila u nějakých pouličních umělců. Pro turisty vystavovali pár příšerných obrázků, které vypadaly všechny stejně. Většinou portréty s dvěma řadami bělostných zubů a plavými vlasy splývajícími na krk.

Tehdy si vybrala jeden docela malý, nenápadný obrázek, na kterém byl zachycen pohled přes kanál. Muž, který jej namaloval, nás ocenil podle vzhledu, a tak za něj zaplatila šest anglických liber. Podivné na tom bylo, že jsem plně chápal, proč Ellie naprosto stejně zatoužila po tom malém obrázku za šest liber, jako toužila po Cézannovi.

Něco podobného se stalo také jednou v Paříži.

„Víš, na co mám chuť?“ řekla mně náhle. „Dejme si teď krajíc francouzského křupavého chleba a k tomu ten balený plátkový sýr!“

Tak jsme si dali – a myslím, že Ellie si pochutnala víc než den předtím na večeři, která stála kolem dvaceti anglických liber. Zpočátku jsem to nedovedl pochopit, ale postupně jsem tomu začínal rozumět. Trapné bylo to, co jsem tehdy teprve poznával, že manželství s Elií neznamena jen zábavu a hru. Člověk se musel naučit určitému domácímu řádu jejích vrstev. Musel jsem se naučit, jak vcházet do restaurace, jak si objednávat jídla a dávat spropitné, kdy a za co se má dát víc než obvykle. Musel jsem si zapamatovat, jaké nápoje se pijí k určitým jídlům. Většinu z toho jsem se naučil pozorováním, protože jsem se nemohl stále ptát Ellie. To byla totiž jedna z mála věcí, kterou nedovedla pochopit.

„Ale, drahý Miku, můžeš si přece dát, co chceš,“ říkala. „Co záleží na názoru číšníka, které víno k čemu patří?“

Ne – jí na tom nezáleželo, protože ona se v tom narodila a věděla to. Ale mně to vadilo, protože já jsem se nemohl chovat podle libosti! Neměl jsem tu jednoduchost dosud vžitou. A podobně tomu bylo i s oblékáním. V tom mi však byla více nápomocná, protože to dovedla spíše pochopit. Zavedla mne na patřičná místa a poradila, abych vše nechal na nich.

Samozřejmě za nějaký čas, ač jsem ještě nevypadal tak, jak bych měl, a ani ještě neuměl přiměřeně hovořit, přestalo mně to vadit a dělat potíže. Dostal jsem se už věci natolik na kloub, že jsem mohl podstoupit přehlídku před takovými lidmi, jako byl starý pan Lippincott, a předpokládal jsem, že to zvládnou i před Eliinou nevlasní matkou a strýčkou, až se setkáme. V budoucnosti už na tom vlastně ani záležet nebude. Až se dům postaví a my se tam nastěhujeme, budeme od každého na míle vzdáleni. Tam může být naše království. Podíval jsem se na Grétu, která seděla naproti mně. Uvažoval jsem, co si asi opravdu o našem domě myslela. Ať už si myslela, co chtěla, dům byl každopádně podle mého přání a vypadal, jak jsem chtěl já. Vrcholně mne ta myšlenka uspokojovala. Chtělo se mně tam zajet a projít se úzkým chodníčkem mezi stromy, který vedl k malé zátoce, kde budeme mít svou soukromou pláž, kam nikdo nebude smět vstoupit. Napadlo mne, že koupání v moři tam bude tisíckrát lepší – ano, tisíckrát lepší než třeba na Lidu se stovkami opalujících se lidských těl. Nechtěl jsem všechny ty nesmyslně drahé věci... Chtěl jsem... Opět jsem nenacházel výraz – nedovedl jsem se ani v duchu vyjádřit. Já chci... Ano, chci... V tom jsem si uvědomil každým kouskem svého těla probouzející se přívál citů... Chtěl jsem nádhernou

ženu a nádherný dům, jaký nikdo jiný nemá. A také jsem chtěl, aby v mém nádherném domě bylo plno nádherných věcí... Věcí, které budou jen moje... Všechno bude patřit mně!

„Myslíš na nás dům,“ poznamenala Ellie.

Zřejmě mne už nejméně dvakrát vybízela, abychom šli do jídelny. Zamilovaně jsem se na ni podíval.

Později toho dne – bylo už skoro tma a převlékali jsme se k večeři – se mne Ellie trochu zkoumavě zeptala:

„Miku, jak se – líbí se ti Gréta, vid’?“

„Samozřejmě se mně líbí,“ odpověděl jsem.

„Opravdu by mne mrzelo, kdyby se ti nelíbila.“

„Ale mně se přece líbí,“ durdil jsem se. „Proč si myslíš něco jiného?“

„Víš – nejsem si tím tak jistá. Usuzuji z toho, že se na ni sotva podíváš – dokonce i když s ní mluvíš.“

„Asi je to proto – nu, prostě jsem trochu nervózní.“

„Ty a nervózní z Gréty?“

„Ano – abys rozuměla, trochu ve mně vzbuzuje posvátnou hrůzu.“

A pak jsem jí řekl, že podle mého názoru vypadá Gréta jako Valkýra.

„Ale není tak tlustá jako ty v opeře,“ namítna Ellie se smíchem.

Oba nás to rozesmálo.

„Pro tebe je to velmi snadné, protože ji znáš už několik let,“ pokračoval jsem. „Ale víš, ona je trochu – nu, chci říci až příliš podnikavá – jistě schopná a znalá světa – já však...“ V duchu jsem se opět potýkal s řadou výrazů a neohl najít ten pravý. Najednou jsem rázně prohlásil: „Mám pocit, že jsem proti ní ve velké nevýhodě.“

„Ach, Miku!“ zvolala lítostivě Ellie, a zřejmě ji začalo hryzat svědomí. „Já vím – ale my si toho měly spolu tolik co povídat. Společné, staré bláznivé příhody a vůbec všechno... Myslím – ach ano – určitě jsi měl pocit, že stojíš trochu stranou. Brzy se však jistě spřátelíte – ona tě má ráda – velmi se jí líbíš. Řekla mně to.“

„Nebud’ naivní, Ellie! Pravděpodobně by ti to řekla, i kdyby si myslela něco jiného.“

„Ach ne – kdepak! To by neřekla! Gréta je velmi otevřená. Vždyť jsi slyšel všechno, co dnes říkala.“

Opravdu – během oběda si Gréta vhodné výrazy příliš nevybírala.

„Jistě vám to připadalo divné, že jsem tak podporovala Ellii, i když jsem vás ani neznala,“ obrátila se na mne. „Ale měla jsem vztek – opravdový vztek na způsob života, který jí vnucovali. Připadala mně jako zavřená v kukle s penězi a konvenčními přežitky. Nikdy neměla příležitost trochu upřímně se pobavit – někam jít a dělat, co se jí líbí. Měla chuť se vzbouřit, ale nevěděla jak... A tak – ano, to je pravda – já jsem ji k tomu navedla. Navrhla jsem jí, aby se podívala po nějakém majetku v Anglii, a až jí bude jedenadvacet let, aby si tam něco pro sebe koupila a dala sbohem celé té newyorské sebrance.“

„Gréta opravdu mívala někdy ohromné nápady,“ přidala se Ellie. „Vždy si dovedla vymyslet věci, které by mne nikdy ani nenapadly.“

Jak jen mně to řekl pan Lippincott? Měla opravdu na Ellii tak velký vliv?

Uvažoval jsem, zdali je to pravda. Dost divné na tom bylo, že já si to ve skutečnosti nemyslel. Měl jsem spíše pocit, že v nitru Elliiny bytosti je něco, co ani Gréta nikdy plně nedocenila, ač Ellii velmi dobře znala. Byl jsem si však naprosto jistý tím, že Ellie vždy přijme za své jediné takové myšlenky a nápady, které se plně shodují s jejími názory. Gréta sice naváděla Ellii ke vzpouře, ale Ellie sama se vzbouřit chtěla, jen nevěděla jak! Já si však dobře uvědomoval, čím lépe jsem ji znal, že je jedna z těch prostých lidí, kteří v sobě mají překvapivou vnitřní sílu. A stejně tak jsem byl přesvědčený, že kdykoliv Ellie uzná za vhodné, je naprosto schopná pevně zaujmout své vlastní stanovisko. Jen když bude chtít! Problém je jedině v tom, že ona příliš často chtít nebude. Napadlo mně, jak těžké je vůbec člověku porozumět. Dokonce i Ellii... A stejně tak i Grétě. A dokonce snad také – i své vlastní matce – zvláště tomu podivnému způsobu, jakým se na mne dívala s očima plnými strachu.

O panu Lippincottovi jsem se zmínil, když jsme olupovali velké broskve.

„Zřejmě přijal pan Lippincott naše manželství velmi dobře,“ poznamenal jsem. „Byl jsem opravdu mile překvapen.“

„Pan Lippincott je starý lišák,“ prohlásila Gréta.

„Proč tak o něm mluvíš, Gréto?“ vyčítala jí Ellie. „Já si naopak myslím, že je to velmi hodný člověk. Přísný a přesný – jak má být.“

„Nu, tak si to mysli o něm dál,“ řekla Gréta. „Já bych mu nevěřila ani co se za nehet vejde.“

„Jemu a nevěřit!“ rozhořčila se Ellie.

Gréta potřásla hlavou.

„Chápu... Pro tebe je pilířem ctihodnosti a důvěry. Má prostě všechny vlastnosti, které má mít právník a správce svěřeného majetku, vid’?“

Ellie se zasmála.

„Chceš mně snad naznačit, že by mohl zpronevěřit můj majetek?“ zeptala se. „Nebud’ hloupá, Gréto!

Vždyť mám na tisíce revizorů, kontrolních komisí, bank a podobných institucí.“

„Ach, opravdu si myslím, že s ním je všechno v pořádku,“ uznávala Gréta. „Ale stejně – právě takoví se obvykle dopouštějí zpronevěry. Prostě ti důvěryhodní, má drahá! A pak ovšem každý řekne: ‚Nikdy bych to do pana A nebo B neřekl...! Ne – to je ten poslední na světě...‘ Ano – všichni pak zpívají stejně – známe to. ‚To je ten poslední na světě, o kom by mne to napadlo...‘“

Ellie chvíli přemýšlela, a pak prohlásila, že podle jejího názoru by se spíše do něčeho mohl zamotat strýc Frank, ale nijak ji ta myšlenka nevzrušovala, ani zřejmě nepřekvapovala.

„Ten podle mého názoru vypadá jako lump,“ usoudila Gréta. „V tom je jeho velká nevýhoda hned při prvním dojmu. A už ta jeho příliš nápadná bodrá srdečnost! Nu, aspoň nikdy nebude mít příležitost lumpačit ve velkém.“

„To je bratr tvé matky?“ zeptal jsem se, protože v Elliiných příbuzných jsem měl stále zmatek.

„Je to manžel otcovy sestry,“ odpověděla Ellie. „Ona ho opustila a provdala se za někoho jiného. Zemřela před šesti nebo sedmi léty. Strýček Frank se však stále drží naší rodiny.“

„A takoví jsou celkem tři,“ přispěchala jí ochotně na pomoc Gréta. „Mohlo by se o nich říci, že jsou to tři přísáté pijavice rodiny. Elliini praví strýčkové už zahynuli – jeden v Koreji a druhý při autohavárii, takže jí zbyla jen velmi pošramocená macecha, a také roztomilí příživníci u domácího krbu – strýc Frank i s milým bratránkem Reubenem. Samozřejmě, že mu také říká strýčku, i když je to jen bratranec. A pak je tu ještě Andrew Lippincott a Stanford Lloyd.“

„Kdo je zas ten Stanford Lloyd?“ zeptal jsem se ohromeně.

„Ach, to je jen jeden z dalších majetkových pověřenců, vid’ Ellie? Stará se o investice a podobné záležitosti. Nemyslete si však, že to je nějaká těžká práce. Když má totiž někdo tolik peněz jako Ellie, pak se peníze dělají samy, a nikdo se o to zas tak příliš starat nemusí. Nu, a to jsou ti hlavní členové její osobní družiny,“ dodala Gréta, „a nemám nejmenších pochyb, že je všechny zatraceně brzy poznáte. Všichni se sem určitě sjedou, aby si vás hezky prohlédli.“

Zasténal jsem a podíval se na Elli.

„Nic si z toho nedělej, Miku...! Oni zase odjedou,“ řekla jemně a mile.

/12

A tak tedy přišli. Nikdo z nich se příliš dlouho nezdržel. Aspoň ne tehdy, hned na té první návštěvě. Přišli si mne jen prohlédnout. Pochopitelně jsem zjistil, že jim stěží rozumím, protože všichni byli Američané, a navíc to také byli lidé toho typu, s kterým jsem nepřicházel dřív do styku. Někteří z nich však byli docela příjemní. Například zrovna strýc Frank, o kterém jsem nabyt stejného názoru jako Gréta, a nedůvěřoval bych mu ani za mák. S někým jemu podobným jsem se přece jen už v Anglii setkal. Byl to velký člověk s pořádným panděrem a váčky pod očima, které mu dodávaly vzhled prostopášníka, což zřejmě nebylo daleko od pravdy. Myslím, že se hodně točil za děvčaty, ale ještě více se staral o své hmotné potřeby. Jednou nebo dvakrát si ode mne půjčil peníze – docela malé částky – jen tolik, aby si vypomohl na jeden či dva dny. Napadlo mne, že peníze snad ani tolik nepotřeboval, spíše si mne chtěl vyzkoušet a přesvědčit se, zda je snadno půjčuji. Byl jsem z toho dost otrávený, protože jsem nevěděl, jak se mám v takovém případě nejlépe zachovat. Bylo lepší ho bez okolků odmítnout a dát mu jasně najevo, že jsem držgrešle, nebo jsem měl raději zaujmout postoj, nedbalé velkorysosti, kterou jsem zdaleka nepociťoval? K čertu se strýčkem Frankem – řekl jsem si v duchu.

Elliina nevlastní matka Cora patřila k těm, kteří mne nejvíce zajímali. Byla to žena asi čtyřicetiletá, dobře udržovaná, s odbarvenými vlasy a poněkud hlučných způsobů. K Elli se chovala s medovou sladkostí.

„Nesmíš si brát mé dopisy tolik k srdci, Ellie,“ chlácholila ji. „Musíš uznat, že tvoje svatba znamenala pro nás hrozný šok. A ještě v takové tajnosti! Pochopitelně vím, že to byla Gréta, která tě k tomu navedla.“

„Prosím tě, neobviňuj stále Grétu!“ protestovala Ellie. „Nechtěla jsem vás všechny rozčilovat. Myslela jsem si jen – nu – čím méně zbytečného křiku...“

„Samozřejmě, má drahá,“ přerušila ji, „jistě na tom něco pravdy je, ale tvoji finančníci z toho měli málem smrt. Hlavně Stanford Lloyd a Andrew Lippincott. Podle všeho se domnívali, že každý je bude obviňovat, jak špatně tě hlídali. A také pochopitelně nemohli mít ani ponětí, jaký je Mike. Nepředpokládali, že to bude tak okouzující mladý muž. Ani já jsem to nečekala.“

Při posledních slovech mne obdařila kouzelně sladkým úsměvem, ale byl to nejfalešnější úsměv, jaký

jsem v životě viděl. Napadlo mne, jestli kdy žena vůbec dovedla nenávidět některého muže, pak to byla zcela jistě Cora, která nenáviděla mne. Dobře jsem si uvědomoval, že její přesládlé projevy k Ellii jsou celkem pochopitelné, neboť Andrew Lippincott ji už bezpochyby varoval. Ellie prodávala část svého majetku ve Spojených státech, protože se definitivně rozhodla žít v Anglii. Současně se chystala udělit Coře velký důchod, aby i ona mohla žít, kde se jí zalíbí. Nikdo příliš nevzpomínal na jejího posledního manžela. Podle toho, co jsem zaslechl, odebral se do některého jiného koutu světa a zřejmě tam nejel sám. A tak jsem usoudil, že další rozvod je s největší pravděpodobností na obzoru. Na tomto manželství Cora zřejmě příliš nevydělala. Uzavřela je totiž s mužem o hodně let mladším, který měl fyzickou přitažlivost větší než bankovní konto.

Cora tedy měla na zvýšení svých příjmů zájem, protože byla ženou mimořádně náročnou. Starý Andrew Lippincott bezpochyby dost jasně naznačil, že Ellie by mohla kdykoliv opět její příjmy omezit, kdyby se Cora natolik zapomněla a příliš jedovatě kritizovala Elliina manžela.

Bratranec Reuben – nebo takzvaný strýček Reuben – cestu do Evropy nepodnikl. Místo toho napsal Ellii velmi hezký, zcela nezávazný dopis, ve kterém vyslovil naději, že bude velmi šťastná, ale současně zapochovoval, zda se jí bude líbit život v Anglii.

„Jestli se ti tam nebude líbit, má milá Ellie, vrať se do Spojených států,“ napsal jí. „Myslíš-li si, že by Tě tu nikdo nepřivítal, tak se velmi mílíš. Určitě vždy a s radostí Tě přijme Tvůj strýc Reuben.“

„Celkem milý dopis,“ poznamenal jsem.

„Ano,“ přikývla zamyšleně Ellie. Patrně si tím nebyla zcela tak jistá.

„Máš vůbec někoho z nich ráda, Ellie?“ zajímal jsem se, „nebo bych se tě snad na to neměl ptát?“

„Můžeš se mne přece ptát na vše,“ ujistila mne, ale pak stejně chvíli neodpovídala, až konečně s jakýmsi podivným odhodláním řekla: „Ne – myslím, že nemám... Vypadá to sice divně, ale asi to bude tím, že vlastně ke mně nikdo z nich nepatří – nejsou příbuzní. Patří ke mně jen životními podmínkami a prostředím, ale nikdo z nich opravdu nemá se mnou pokrevně nic společného, rozumíš? Pokud si pamatuji, milovala jsem svého otce. Myslím, že nepatřil k silnému typu lidí, a patrně se v něm dědeček velmi zklamal. Neměl totiž vlohy k podnikání, a také se ani podnikatelem nechtěl stát. Rád jezdíval na Floridu, rybařil a podobně se zabavoval. Později se pak oženil s Corou, ale já o ni nikdy příliš nestála, stejně jako ona nestála o mne... O tom není pochyb! Na vlastní matku se samozřejmě nepamatuji, ale měla jsem velmi ráda své strýčky – Henryho a Joea. Byla s nimi ohromná legrace – rozhodně větší než s mým tatínkem, který byl, pokud si pamatuji, zasmušilý, a tak trochu uzavřený člověk. Zato strýčkové – ti si dovedli užívat života! Hlavně strýc Joe! Ten snad tu divokost až přeháněl... Patřil totiž k takovému typu lidí, kteří žijí bouřlivým životem, protože mají spoustu peněz – a tak se nakonec zabil v autě. Brzy nato druhý strýc – jak už jsi slyšel – zahynul ve válce, a to dalo dědečkovi, hroznou ránu. Sám už se v té době necítil zdráv, a poslední z jeho tří synů byl mrtev. Coru rád neměl a o žádného ze svých vzdálených příbuzných příliš nestál, ani například o strýce Reubena. Říkal, že člověk nikdy neví, co má Reuben za lubem.“

A tak nakonec své finanční záležitosti uspořádal tak, aby peníze přišly do trustu. Velkou částkou z nich přispěl na muzea a nemocnice, a pak také dobře zaopatřil Coru a manžela své dcery – strýce Franka.“

„Ale nejvíce z jeho jmění připadlo tobě, vid’?“

„Ano... A nepochybuji, že s tím měl velké starosti. Udělal všechna možná opatření, aby se mi o vše dobře starali.“

„A to strýc Andrew a pan Stanford Lloyd – právník a bankéř,“ doplnil jsem ji.

„Přesně tak,“ přikývla zamyšleně. „Jistě pochovoval, zda se o to vše budu umět sama postarat – třeba tomu ani příliš nevěřil... Zajímavé na tom však je, že mne přesto nechal převzít dědictví v jedenadvacátém roce a neponechal je v trustu do mých pětadvacátých narozenin, jak to bývá zvykem. Asi proto, že jsem děvče.“

„To je divné,“ vrtěl jsem hlavou, „podle mého názoru by tomu právě u děvčat mělo být naopak.“

„Ale kdepak!“ odporovala Eliie. „Dědeček zřejmě nabyl přesvědčení, že mladí muži jsou vždy divoši a vyhazují si z kopytka tak dlouho, až sednou na lep nějaké prostopášné blondýně. Patrně si myslel, že jim nikdy neuškodí, když mají nějaký ten čas na vybouření. Vždyť je to stejné i u vás v Anglii, nebo snad ne? Vzpomínám si, jak mi jednou řekl: Jestli žena dostane vůbec nějaký, rozum, pak ho dostane už v jedenadvaceti. Není v tom žádný rozdíl, dá-li se jí ještě čtyři roky čas. Jestli však z ní má být bláznivá ženská, pak už se nezmění ani v pětadvaceti. A také mi ještě řekl,“ usmála se na mne Ellie, „že si o mně nemyslí, že bych byla jednou bláznivá. Utkvěla mi přesně jeho slova: I když toho příliš o životě nevíš, Ellie, máš rozumu dost už teď. Vyznáš se v lidech a věřím, že ti to zůstane.“

„Mám pocit, že bych se mu asi nelíbil,“ podotkl jsem zamyšleně.

Ellie byla příliš poctivá a nepokoušela se mne ujistit o něčem, co by bezpochyby nebylo pravda.

„Ne,“ doznala upřímně, „myslím, že by byl naopak zděšený – aspoň zpočátku... Musel by si na tebe zvyknout.“

„Ubohá Ellie!“ zvolal jsem náhle.

„Proč to tak říkáš?“

„Řekl jsem ti to už jednou, vzpomínáš si?“

„Ano. Řekl jsi – ubohé, malé, bohaté děvčátko... A měl jsi také pravdu.“

„Ale tentokrát jsem to myslel jinak,“ vysvětloval jsem. „Nemínil jsem tím, že jsi ubohá, protože jsi bohatá. Měl jsem teď na mysli něco jiného –“ zaváhal jsem. „Víš – máš kolem sebe plno lidí – všichni jsou na tebe nalepeni. Všude – kam se podíváš... Všichni po tobě stále něco chtějí, ale nikdo z nich opravdu o tebe nestojí. A v tom mám pravdu, nebo snad ne?“

„Mám pocit, že strýc Andrew o mne opravdu stojí,“ odporovala trochu nejistě Ellie. „Byl ke mně vždy milý – rozuměl mi. Ale ti ostatní – nu, máš plnou pravdu. Ti po mně jen něco chtějí.“

„Chodí k tobě jedině žebrat, vid’? Půjčují si peníze a vyžadují všelijaké laskavosti, že? Abys je pořád vytahovala z nějaké bryndy a jiných nešvarů! A jen se na tebe lepí a lepí a lepí...!“

„Myslím, že to je v mé situaci docela přirozené,“ odpověděla klidně. „Ale teď už jsem s nimi skoncovala. Budu bydlet v Anglii a nemusím se s nimi setkávat.“

V tom se však mylila, ale to si tehdy ještě neuvědomovala. O něco později přijel Stanford Lloyd osobně. Přivezl s sebou hromadu dokumentů a papírů, které musela Ellie podepsat, protože na všechno potřeboval její souhlas. Hovořil s ní o investicích a podílech; o jejím majetku a výsledku jednání s pověřeneckými fondy. Pro mne to všechno bylo španělskou vesnicí. Nemohl jsem jí pomoci ani radou, a ani bych nedovedl zabránit Stanfordu. Lloydovi v podvodu, kdyby ho chtěl provést. Doufám však, že to neměl také ani v úmyslu, ale jak si tím takový ignorant, jakým jsem byl já, mohl být zrovna tak jistý? Stanford Lloyd měl v sobě totiž něco, co mně připadalo až příliš výborné na to, aby to bylo pravdivé. Byl nejen bankéřem – a opravdu také na bankéře vypadal, ale byl to i mimořádně hezký muž, i když už ne v nejmladších letech. Choval se ke mně velmi zdvořile, a ačkoliv se mnou nepochybně pohrdal, pečlivě se snažil nedávat to najevo.

„Nu,“ oddechl jsem si, když konečně odjel, „tak to byl ten poslední z celé tlupy.“

„Ani o jednom z nich nemáš zřejmě dobré mínění, vid’?“ zeptala se Ellie.

„Ne...!“ přiznal jsem. „A také si myslím, že ta tvoje nevlastní matka Cora je taková falešná a prohnaná děvka, jakou jsem ještě neviděl. Promiň, Ellie – snad jsem ti to neměl tak říkat.“

„A proč ne, když je to tvůj názor... Ostatně mám dojem, že nejsi daleko od pravdy.“

„Musela jsi být velmi osamocená, Ellie.“

„Ano – byla jsem osamocená... Zнала jsem se sice s děvčaty stejného věku a chodila do moderní školy, ale nikdy jsem nebyla ani tam opravdu volná. Když jsem se s někým spřátelila, vždy se jim podařilo nějakým způsobem nás odtrhnout a místo opravdové přítelkyně mi pověsili jinou dívku na krk, rozumíš? Všechno ovládal společenský žebříček. Kdyby mi aspoň někdy na někom natolik záleželo, abych se vzepřela a ztropila rámus! Ale tak daleko jsem se vlastně nikdy nedostala, protože jsem neměla nikoho, o koho bych zase tolik stála... Dokud ovšem nepřišla Gréta – a pak už to bylo hned všechno jiné. – Tehdy, poprvé v životě, mne někdo měl opravdu rád. Bylo to nádherné!“

Při posledních slovech její tvář zjihla.

„Přál bych si...“ začal jsem a obrátil se k oknu.

„Co by sis přál?“

„Ach nevím... Ale přál bych si, abys nebyla – abys prostě nebyla tak příliš závislá na Grétě. Víš, je to zlé, když je člověk na někom právě tímto způsobem tak závislý.“

„Ty ji nemáš rád, Miku!“ zvolala Ellie.

„Ale mám,“ ujišťoval jsem ji. „Opravdu mám... Musíš si však uvědomit, Ellie, že ona je – nu, že je mně celkem cizí. A také mám pocit – buďme tedy k sobě upřímní – že na ni tak trochu žárlím. Ano – žárlím, protože ona a ty – nu, neuvědomil jsem si dříve, jak hodně k sobě lnete.“

„Přece nebudeš žárlit na ni! Vždyť ona byla jediným člověkem, který byl ke mně hodný, který o mne stál – pokud jsem nepoznala tebe!“

„Ale mne jsi poznala,“ prohlásil jsem, „a provdala ses za mne, a tak tedy se mnou budeš šťastně a spokojeně žít až do smrti.“

Snažím se, jak mohu nejlépe – což ovšem ještě nic neznamená – ale opravdu se snažím podat dokonalý obraz lidí, kteří vstoupili do našeho, života, nebo ještě lépe řečeno – do mého života. Je to zcela přirozené, protože v Elliině životě už byli. Mylně jsme se oba domnívali, že se z Elliina života také vytratí. Něvytratili se. Ani je to nenapadlo. To jsme ovšem tehdy ještě nevěděli.

Následující událost se týkala čistě našeho života v Anglii. Dostali jsme telegram od Santonixe. Náš dům byl hotov. Původně nás požádal, abychom tam nejméně ještě týden nejezdili. Pak přišel náhle telegram: „Přijedte zítra!“

Jeli jsme tam vozem a přijeli v době, kdy slunce se chýlilo k západu. Santonix slyšel zvuk motoru a vyšel nás přivítat před dům. Když jsem náš dům spatřil – tak zbrusu nový a dokončený – něco se v mém nitru pohnulo. Vzdmulo se to prudce a divoce, jako by mi to chtělo prorazit kůži. Byl to – můj dům! Konečně ho mám! Svíral jsem pevně Elliinu paži.

„Líbí se ti?“ zeptal se Santonix.:

„To je vrchol,“ vydechl jsem. Byla to hloupá odpověď, ale On mi rozuměl.

„Ano,“ přikývl, „je to to nejlepší, co jsem dosud vytvořil... Stálo vás to také hromadu peněz, ale každé penny má v něm svou hodnotu. Předběžně stanovené rozpočty jsem ve všech položkách překročil.“ Usmál se a vyzval mne: „Tak pojď, Miku! Vezmi ji do náruče a přenes přes práh! Tak se to dělá, když vcházíš do svého domova s nevěstou!“

Začervenal jsem se a zdvihl Ellii. Byla lehká jako pírko. Podle Santonixova návrhu jsem ji přenášel přes práh domu, ale nepatrně při tom klopýtl. Viděl jsem, že se Santonix zamračil.

„Tak jste zde,“ řekl, „buď na ni hodný, Miku! Dávej na ni pozor a nedopusť, aby se jí něco stalo. Neumí se postarat sama o sebe, pouze se domnívá, že to umí.“

„A proč by se mi mělo něco stát?“ zeptala se Ellie.

„Protože svět je zlý a žijí v něm zlí lidé,“ vysvětloval Santonix, „a několik zlých lidí je kolem vás, mé dítě. Já to vím. Viděl jsem některé z nich. Viděl jsem je přímo zde – pobíhali a čenichali jako hladové krysy. Jsem Francouz, promiňte, že vám to zrovna já říkám, ale někdo vám to musel říci.“

„Ach, ti nás už obtěžovat nebudou,“ odpověděla Ellie, „všichni odjeli do Států.“

„Snad,“ přikývl Santonix, „ale nezapomeňte, že letadlem je to jen pár hodin cesty.“

A pak jí položil obě ruce na ramena. Byly vyhublé, bledé a průsvitné. Uvědomil jsem si, jak zřetelně z něho už vyzáruje jeho nemoc. Dal bych na vás pozor sám, mé dítě, kdybych ovšem mohl,“ řekl jí smutně, „ale já nemohu... Teď už to nebude dlouho trvat – budete se muset umět bránit sama...“

„Nebud’ jako ta stará cikánka, Santonixi!“ přerušil jsem ho. „Proveď nás raději po domě – rádi bychom všechno viděli.“

A tak jsme začali s prohlídkou domu. Některé pokoje zely ještě prázdnotou, ale většina věcí, které jsme nakoupili – obrazy, nábytek, záclony – byly už na svém místě.

„Ještě jsme to tu nepojmenovali,“ napadlo náhle Ellii. „Přece tomu nebudeme říkat U věží! To by bylo směšné. Jaký byl ten druhý název, o kterém jsi mluvil, Miku? Cikánský revír, vid’?“

„Tak se to jmenovat nebude,“ prohlásil jsem rázně. „Ten název se mi nelíbí.“

„Tady v okolí však tomu tak stejně budou říkat dál,“ namítl Santonix.

„Tady jsou také jen samí pověřiví hlupáci,“ odsekl jsem mu na to.

Po chvíli jsme si všichni sedli na terasu, pozorovali západ slunce a vymýšleli jméno pro dům. Zvrhlo se to v jakýsi druh hry. Zpočátku jsme to brali docela vážně, ale pak jsme si začali vymýšlet ty nejloupější názvy, jaké nás napadly. ‚Konec cesty‘ – ‚Radost srdce‘, nebo jsme si vzpomínali na jména penzionů jako ‚Mořský výhled‘ – ‚Kouzelný vrch‘ – ‚V piniích‘ a podobně. Najednou se setmělo a ochladilo, a tak jsme se odebrali dovnitř. Nezatáhli jsme však záclony, jen jsme zavřeli dveře vedoucí na terasu. Malou zásobu jídla jsme si přinesli s sebou, protože teprve druhého dne mělo přijít domácí služebnictvo, které jsme najali za velkých potíží.

„Možná, že se jim to tu nebude líbit,“ obávala se Ellie. „Budou si stěžovat na samotu a všichni nám odejdou.“

„Pak jim můžete dvojnásobně zvednout platy a vsadte se, že zůstanou,“ uklidňoval ji Santonix.

„I vy si myslíte, že se dá každý koupit!“ zvolala se smíchem Ellie.

Měli jsme s sebou francouzskou paštiku, chléb a velké červené kraby. Seděli jsme kolem stolu, smáli se, jedli a povídali. Dokonce i Santonix vypadal zdravěji – jako by celý ožil... Jeho oči planuly nějakým zvláštním, divokým vzrušením.

A vtom se to náhle stalo. Kámen prorazil okno a dopadl na stůl. Rozbil jeden vínový pohár a střepina zranila Ellii na tváři. Chvilí jsme seděli jako zkamenělí, pak jsem vyskočil a běžel ke skleněným dveřím, rychle je otevřel a vrazil na terasu. Nikoho jsem však neviděl, a tak jsem se zase vrátil dovnitř.

Vzal jsem papírový ubrousek a naklonil se k Ellii, abych setřel proužek krve, který jí stékal po tváři. „Poranilo tě to... Neboj se, drahá, to nic není – jen malé škrábnutí střepeinou skla.“

Můj pohled se střetl s pohledem Santonixe.

„Proč to udělali?“ vyhrkla Ellie a vypadala vyděšeně.

„Asi nějakí kluci,“ usuzoval jsem. „Rozumíš – chuligáni! Zřejmě se dozvěděli, že jsme se nastěhovali. Podle mého názoru jsi měla ještě štěstí, že to udělali jen kamenem. Mohli mít také vzduchovku...!“

„Ale proč? Proč nám to museli udělat?“

„Nevím,“ vrtěl jsem hlavou. „Asi z lumpárny.“

Ellie prudce vstala.

„Jsem vyděšená... Mám strach!“ prohlásila.

„Zítra tomu musíme přijít na kloub,“ ujišťoval jsem ji. „Nevíme dosud nic o lidech v našem okolí.“

„Je to snad proto, že my jsme bohatí a oni chudí?“ dožadovala se vysvětlení. Říkala to však tak, jako by se netázala mne, ale Santonixe. Jako by on jí mohl dát uspokojivější odpověď než já.

„Ne,“ odpověděl zamýšleně Santonix, „myslím, že to není tím...“

„Vím – je to proto, že nás nenávidí...“ pokračovala Ellie. „Nenávidí Mika – nenávidí mne. Proč...? Protože jsme šťastní?“

Santonix opět zavrtěl hlavou.

„Ne,“ odpovídala za něho Ellie sama, jako by s ním souhlasila. „Ne – je v tom něco jiného. Něco – co dobře neznáme... Cikánský revír...! A každý, kdo tu bude bydlet – bude také nenáviděn – bude pronásledován... Snad se jim nakonec podaří nás odtud vyhnat.“

Naplnil jsem pohár vína a podal jí ho.

„Přestaň, Ellie,“ prosil jsem ji, „něco takového ani neříkej... Byla to ošklivá příhoda – ale byla to jen hloupost – sprostý, hrubý žert.“

„Nevím,“ vrtěla Ellie stále hlavou, „nevím.“ Tu se na mne náhle tvrdě podívala. „Někdo se pokouší nás odtud vyhnat, Miku! Vyhnat nás z domu, který jsme si postavili, z domu – který milujeme.“

„Nenecháme se odtud vyhnat,“ ujišťoval jsem ji. „Dám na tebe pozor. Tobě se nesmí nic stát,“ dodal jsem odhodlaně.

Opět pohlédla na Santonixe.

„Ale vy byste to mohli vědět,“ řekla mu, „vy jste byl zde, když se dům stavěl... Nikdy vám nikdo nic neříkal? Nikdo sem neházel kameny –, nebo jinak nerušil stavbu domu?“

„Člověk si teď může ledacos domýšlet...“ odpověděl váhavě Santonix.

„Tedy se zde opravdu něco přihodilo?“

„Při stavbě takového domu se vždy něco stane. Ale nic vážného – nic tragického. Někdo třeba spadne z žebříku nebo si upustí cihlu na nohu, jiný si zas zadře třísku do palce a dostane otravu...“

„A nic víc než jen to? Nic – co by mohlo být úmyslné?“

„Ne,“ prohlásil Santonix, „ne! Na to přísahám.“

Ellie se obrátila ke mně.

„Vzpomínáš si na tu starou cikánku, Miku? Jak se tehdy podivně chovala a varovala mne, abych sem nikdy nechodila?“

„Vždyť to byl blázen! Určitě to neměla v hlavě v pořádku!“

„A my jsme přesto stavěli v Cikánském revíru,“ pokračovala Ellie, jako by mne neslyšela. „Udělali jsme právě to, před čím nás varovala.“ Pak náhle dupla nohou. „Nenecháme se od nich vyhodit. Od nikoho se nenecháme vyhnat!“

„Nikdo nás také odtud nevyžene,“ prohlásil jsem i já. „Naopak – budeme zde velmi šťastní.“

Připadalo mně to jako výzva osudu.

/14

Tak začal náš život na Cikánském revíru. Nehledali jsme už jiného jména. Hned první večer zakotvil tento název pevně v našich myšlenkách.

„Budeme tomu zde říkat Cikánský revír,“ prohlásila Ellie. „Ať jim ukážeme! Bude to jakási naše výzva, nemyslíš? Je to přece náš revír a všechny ty cikánské kletby ať jdou k čertu!“

Druhého dne byla opět veselá jako obvykle a brzy jsme byli plně zaneprázdněni konečným stěhováním a seznamováním se s okolím a sousedy. Jednou jsme si zašli s Ellii dolů k domku, kde bydlela cikánka. Měl jsem pocit, že by bylo dobré, kdybychom ji zastihli při práci na zahrádce. Předtím ji totiž Ellie viděla jen jedenkrát – při té neblahé věštbě. Domníval jsem se, kdyby si uvědomila, že je to jen obyčejná, stará ženská, a viděla ji při práci – při vykopávání brambor... Ale bohužel jsme ji neviděli. Chalupa byla

zavřená. A tak jsme se ptali, zda už stařena nezemřela. Její sousedka však na naši otázku zavrtěla hlavou.

„Určitě zase odešla,“ řekla nám, „Čas od času chodívá pryč, jasné, ne? Je to přece pravá cikánka...! Nemůže vydržet v domě. Nějakou dobu se vždy někde toulá, a pak se zase vrátí.“ Poklepala si na čelo. „Nemá zde všech pět pohromadě.“

Po chvíli se opět ozvala, ale snažila se zakrýt svou zvědavost.

„Vy jste sem přišli z toho nového domu na kopci, vidíte? Z toho – co právě dostavěli?“

„Ano,“ odpověděl jsem, „právě jsme se přistěhovali.“

„Je to tam překrásné,“ řekla uznale. „Všichni jsme se tam chodili dívat, když se to ještě stavělo. Ach, to je teď docela něco jiného než dříve! Člověk se raději podívá na takový dům než na ty staré ponuré stromy.“ Nato se ostýchavě obrátila k Ellii. „Vy jste Američanka, paní, vidíte? Aspoň jsem tak slyšela.“

„Ano,“ přikývla Ellie, „jsem Američanka – nebo vlastně byla jsem – ale teď jsem provdána za Angličana, a tak jsem už Angličanka.“

„A přišli jste sem natrvalo a zůstanete zde, že ano?“

Oba jsme přisvědčili.

„Nu, doufám, že se vám tu bude líbit... Ale ano – určitě bude...“ Neznělo to však příliš přesvědčivě.

„A proč by se nám tu také nelíbilo?“

„No tak – tam nahoře je to trochu osamělé, rozumíte. Lidé obvykle neradi bydlí na opuštěných místech mezi samými stromy.“

„Cikánský revír...“ řekla Ellie zamyšleně.

„Ach, vy tedy znáte místní název, že? Ten starý dům se však jmenoval U věží. Ani nevím proč... Nikdy žádnou věž neměl – aspoň pokud si pamatuji.“

„Myslím, že U věží je hloupé jméno,“ prohlásila Ellie. „Asi zůstaneme u názvu Cikánský revír.“

Nato jsme se rozloučili.

„Budeme to muset oznámit na poště,“ poznamenal jsem, „jinak nedostaneme ani dopis.“

„Ne – to by nám tam asi nic nedošlo.“

„Ačkoliv – když na to tak myslím,“ uvažoval jsem nahlas, „záleželo by na tom, Ellie? Nebylo by snad mnohem hezčí, kdybychom opravdu nedostali ani dopis?“

„Asi by to způsobilo řadu jiných komplikací,“ namítla Ellie. „Nedostávali bychom ani účty.“

„To by bylo přímo báječné,“ poznamenal jsem.

„Ne – nebylo,“ odporovala Ellie, „protože by se asi kolem nás v lese utábořili lidé od soudu... A stejně,“ dodala, „vůbec by se mi nelíbilo, kdybych nedostávala nějaké dopisy. Přímou se těším na zprávy od Gréty.“

„Dej pokoj s Grétou!“ okřikl jsem ji. „Pojď – budeme raději pokračovat v našich místních průzkumech.“

A tak jsme prozkoumali Kingston Bishop. Byla to docela pěkná vesnice s milými lidmi v obchodech.

Rozhodně na ní nebylo nic pochmurného, ale naše nové domáčí sloužebnictvo jí zrovna nadšeno nebylo. A tak jsme to brzy museli zařídit tak, aby je v jejich volné dny vozily taxíky do nejbližšího přímořského města nebo do Market Chadwellu. Dokonce stejně tak nebyli nadšeni ani umístěním domu, ale vůbec to nebylo kvůli pověrám. Také jsem Elii důrazně vymluvil, že by se někdo mohl ohánět nějakým strašením v domě. Vždyť byl nový – a právě dostavěn!

„To vím,“ souhlasila Ellie, „vím, že to není kvůli domu – s domem je jistě všechno v pořádku... Ale je to tím okolím – hlavně tou cestou, rozumíš? A to právě místem, kde se tak prudce zatáčí mezi stromy do temného, pochmurného lesa. Tam – kde stála ta ženská, která mne tehdy tak vyděsila.“

„Dobrá – máš asi pravdu,“ souhlasil jsem. „Příští rok dáme ten les vykácet a vysázíme tam rhododendrony nebo něco podobného.“

A tak jsme opět plánovali dál.

Gréta přijela a zůstala u nás na víkend. Domem byla velmi nadšena a gratulovala nám k výběru nábytku, obrazům a kombinaci barev. Chovala se velmi taktně a po víkendu prohlásila, že nebude rušit naše líbáčky, a že se stejně musí vrátit do práce.

Ellie měla velkou radost, že jí mohla ukázat dům. Teď teprve jsem poznal, jak opravdově ji má ráda.

Snažil jsem se také chovat velmi příjemně a ohleduplně, ale byl jsem rád, když Gréta zase odjela do Londýna, protože její pobyt ve mně vzbuzoval pocit stálého napětí.

Po několika týdnech, když už nás ve vesnici začínali pokládat za domácí, seznámili jsme se také s místním „bohem“. Přišel nás prostě jednoho dne odpoledne navštívit. Právě jsme se s Ellii dohadovali, kde bude další květinový záhon, když k nám z domu zamířil náš korektní – podle mého názoru trochu podezřele vypadající – lokaj a oznámil nám, že v salóně čeká major Phillipot. Tehdy jsem zašeptal Elii do

ucha – „bůh!“, a ona se zeptala, co tím myslím.

„Nu, tady s ním tak jednají,“ vysvětloval jsem jí a vešli jsme společně do domu přivítat majora Phillpota. Byl to celkem dosti příjemný člověk asi kolem šedesátky. Nedovedl jsem ho blíže zařadit k žádnému typu. Měl na sobě poněkud obnošený oblek venkovského střihu, šedivé, na temeni už trochu prořídle vlasy a krátký štětinatý knír. Omluvil nemocí nepřítomnost své prý už skoro invalidní manželky, usedl do křesla a dal se s námi do hovoru. Ale nic z toho, co říkal, nebylo pozoruhodné, ani zvlášť zajímavé, zato však měl onu zvláštní schopnost, že se v jeho společnosti každý cítil příjemně. Zběžně dovedl hovořit o všem. Přímo se nás na nic neptal, ale brzy poznal, jaké zájmy každý máme. Se mnou se bavil o dostizích a s Ellí o zakládání zahrady, a kterému druhu rostlin se v tomto druhu půdy daří. Zmínil se, že několikrát byl také ve Spojených státech. Když pak zjistil, že Ellie ráda jezdí na koni, ačkoliv se o dostihy příliš nezajímá, hned se ptal, zda si hodlá držet koně. Radil jí, že by si mohla vyjíždět zvláštní stezkou přes borový háj, kudy by se dostala k rozsáhlému vřesovišti, a tam pak mohla jezdit tryskem. Nato jsme v hovoru přešli k našemu domu a historkám o Cikánském revíru.

„Jak vidím, znáte zdejší název,“ řekl, „a podle všeho i všechny klepy.“

„Ano – i s hromadou cikánských výstrah,“ dodal jsem. „Víme toho snad víc než dost... Většinou od staré paní Leeové.“

„Ale neříkejte!“ podivil se major Phillpot. „Chudák stará Esther! Jistě se vás hodně naotravovala, že?“

„Není tak trochu praštěná?“ zeptal jsem se.

„Ani ne tolik, jak se dělá,“ odpověděl. „Cítím se totiž za ni více méně zodpovědný – sám jsem ji ubytoval do té chalupy... A nemyslete, že by mi za to byla příliš vděčná,“ dodával. „Ale já mám tu starou babku rád, i když dovede být někdy znamenitě protivná.“

„S tím svým věštěním?“

„Ne – tím ani ne... Proč? Věřila vám snad?“

„Ani nevím, jestli se to dá věštbou vůbec nazvat,“ poznamenala Ellie. „Bylo to spíše vyhrožování – jakási výstraha, abychom sem nikdy nechodili.“

„Tím mne ovšem úplně udivujete,“ řekl zamyšleně major Phillpot a pozvedl své huňaté obočí. „Obyčejně když věští,“ vysvětloval, „má jazyk sladký jako med... Samý krásný cizinec – svatební zvony – šest dětí nebo – krásná dáma – hojnost štěstí a peněz – a tak dál...“ Zcela bezděčně začal napodobovat cikánčin skuhravý hlas. „Víte, když jsem byl ještě klukem,“ pokračoval, „cikáni tu hodně často tábořili. Myslím, že jsem je měl docela rád, ačkoliv přitom to byla zatraceně zlodějská banda. Jako školák jsem se kolikrát s chutí s nimi najedl z jejich kotlíku. Naše rodina se totiž cítila paní Leeové velmi zavázána, protože zachránila jednou život mého malého bratra. Vytáhla ho z rybníku, když se pod ním prolomil led.“ Vtom jsem udělal nějaký nemotorný pohyb a shodil se stolu skleněný popelník. Rozbil se na kusy. Začal jsem rychle sbírat střeby a major Phillpot mně ochotně pomáhal.

„Zřejmě je paní Leeová zcela neškodná osoba,“ usuzovala Ellie, „byla jsem blázen, že jsem se dala tak vylekat.“

„Ona vás vylekala?“ zvedlo se opět obočí majora Phillpota. „Opravdu to bylo tak zlé?“

„Já se nedivím, že se vydělala,“ prohlásil jsem. „To byla velmi ostrá výstraha – spíše hrozba!“

„Hrozba?“ zvolal překvapeně a zřejmě tomu nemohl nějak uvěřit.

„Nu, podle mého názoru to tak vypadalo. A pak hned ten první večer,“ vysvětloval jsem, „hned – jak jsme se sem nastěhovali, stalo se ještě něco jiného.“

A začal jsem mu vyprávět, jak nám sem někdo hodil kámen a rozbil okno.

„Obávám se, že dnes máme všude příliš mnoho chuligánů,“ řekl zamyšleně, „ačkoliv ve zdejších kraji jich zrovna moc není... Aspoň ne tolik jako všude jinde. Nu – může se to stát i zde. Mrzí mne to,“ a podíval se na Ellii. „Je mi to opravdu velmi líto. Že jste se tak vylekala. A nejhorší je, že se to stalo hned ten první večer, co jste se sem nastěhovali.“

„Ach, z toho jsem se už dostala,“ ujišťovala ho Ellie. „Představte si však, že nezůstalo jen při první příhodě. Ještě – nu, zkrátka brzy nato se stalo něco jiného.“

A tak jsem mu o tom začal vyprávět... Jednou ráno jsme šli spolu dolů do vsi a po cestě našli mrtvého ptáka probodnutého nožem, kterým byl na něm připíchnut i cár papíru. Nějakou kostrbatou čmáranicí stálo tam doslova: „Táhněte odtud, jestli je vám život milý.“

To už Phillpota doopravdy rozhněvalo.

„Měli jste to oznámit policii,“ vyhrkl zlostně.

„To jsme právě nechťeli,“ vysvětloval jsem mu, „protože ať už to dělá kdokoliv, ještě víc bychom ho proti sobě pošťvali.“

„Nu dobře – ale stejně se něco takového musí zarazit,“ prohlásil Phillpot. Najednou z něho mluvil starosta.

„Jinak v tom budou takoví darebáci pokračovat, rozumíte? Podle všeho si myslí, že je to velká legrace. Jenomže, tohle je trochu silné i na mne! Zde přestává všechna legrace! Odporné – zlomyslné... Není to tím,“ dodal zamyšleně spíše pro sebe než k nám, „není to snad tím – že by k vám někdo z okolí choval nějakou zášť – nebo někoho z vás osobně nenáviděl? Chápete, co tím myslím?“

„Ne,“ odpověděl jsem rozhodně, „to není v žádném případě možné. Oba jsme zde cizí.“

„Na to se tedy musím podívat,“ sliboval Phillpot.

Zvedl se k odchodu a rozhlížel se kolem sebe.

„Víte – ten váš dům se mi líbí,“ prohlásil najednou. „A nemyslel jsem si, že se mi bude líbit. Jsem totiž tak trochu staromódní. rozumíte? Něco jako starý mrzout. Nelíbí se mi baráky, co vypadají jako krabičky od zápalek a připomínají fabriky. Rostou všude jako houby po dešti – samá bedna a nic víc... Nebo také mi připomínají včelí úly. Víte, já mám rád domy s ornamenty a v určitém stylu. Ale tenhle dům se mi opravdu líbí. Je jednoduchý, velmi moderní, a přesto má i osobitý tvar a hodně světla. Když se tak člověk dívá odsud z okna – vidí náhle všechno jinak, než jak to byl zvyklý vidět dřív... A to je na tom to zajímavé – velmi zajímavé. Kdo vám ho navrhoval? Anglický architekt nebo cizí?“

Řekl jsem mu o Santonixóvi.

„Hm,“ zabručel, „myslím, že jsem o něm někde něco četl... Bylo to snad v časopise Dům a zahrada?“

„Je to velmi známé jméno,“ přikývl jsem.

„Rád bych se s ním jednou seznámil, ačkoliv bych mu toho asi mnoho nepověděl. Nerozumím umění. Jsem zvědav, jak vám se bude líbit můj dům,“ dodal s úsměvem.

„Pochází jistě ze starých dob, vidíte?“ usuzoval jsem.

„Ano – postavili ho už v roce 1720... Pěkná doba, co říkáte? Původní dům byl alžbětinský, ale v posledním roce sedmnáctého století vyhořel a nový byl pak postaven na přesně stejném místě.“

„A vy tu od těch dob žijete?“ zajímal jsem se. Jeho osobu jsem pochopitelně neměl na mysli – rozuměl mi však.

„Ano, bydlíme tu od doby královny Alžběty. Byly časy, ve kterých se nám dařilo dobře, a v jiných zase mizerně. Když to s námi bylo příliš špatné, začali jsme prodávat půdu, a jakmile se to zase zlepšilo, hned jsme ji kupovali zpět. To vše bych vám rád oběma ukázal,“ usmál se na Ellii. „Vím, že Američané mají staré domy rádi... Vy si toho asi o něm mnoho myslet nebudete,“ obrátil se ke mně.

„Nerad bych předstíral, že starým věcem nebo domům rozumím,“ odpověděl jsem upřímně.

Vyprovodil jsem ho k autu, kde na něho čekal jeho křepelák. Měl starý, opotřebovaný vůz s odřeným lakem. V té době jsem se však už pomalu učil rozeznávat určité hodnoty. Uvědomoval jsem si, že v této části světa je jediným ‚bodem‘ on, který s konečnou platností může zpečetit souhlas místních lidí s naším pobytem v tomto kraji. Ano – dobře jsem si toho všiml. Ellie se mu rozhodně líbila a byl jsem dokonce nakloněn uvěřit, že se mu líbím i já, ačkoliv mně neušly zkoumavé pohledy, kterými mne čas od času změřil. Připadalo mi to. jako kdyby si chtěl udělat rychlý úsudek o něčem, s čím se dosud nesetkal.

Když jsem se vrátil do salónu, Ellie opatrně kladla kousky rozbitého skla do odpadkového koše.

„Mrzí mne, že se to rozbilo,“ řekla lítostivě. „Líbil se mi.“

„Můžeme si koupit jiný podobný,“ těšil jsem ji. „je to přece moderní věc.“

„Vím,“ přikývla a pohlédla na mne. „Co tě tak rozrušilo, Miku?“ zeptala se.

Chvilí jsem uvažoval.

„Phillpot mi něco připomněl,“ řekl jsem, „Vzpomněl jsem si na jednu příhodu z dětství. Ještě jako malý kluk jsem se jednou ulil se svým kamarádem ze školy – byl to můj spolužák. Šli jsme si zabruslit na místní rybník a nenapadlo nás, že led je ještě slabý a nemusí nás unést. Inu – jako hloupí kluci... Pod ním se také led prolomil a utopil se dřív, než mohla přijít pomoc.“

„To je strašné, Miku!“

„Ano – už jsem na tu příhodu dávno zapomněl, ale Phillpot mně ji vybavil v paměti podobnou událostí s jeho malým bratrem.“

„Mně se Phillpot líbí – a tobě, Miku?“

„Ano – velmi. Jsem jen zvědavý, jakou má manželku.“

Poznal jsem ji hned začátkem příštího týdne, když jsme šli k Phillpotovým na oběd. Bydleli v bílém krásném domě georgiánského slohu velmi vkusné architektury, ale přesto mne nijak zvlášť nenadchl. Vnitřní zařízení bylo sice pohodlné, ale staré. Po stěnách dlouhé jídelny visely obrazy, a jak jsem správně usoudil, představovaly podobizny předků celé rodiny. Podle mého názoru to byly obrazy většinou už velmi špatné, ačkoliv mohly vypadat lépe, kdyby je dali opravit a vyčistit. Všiml jsem si jedné podobizny plavovlasé dívky v růžovém saténu, která mne dost zaujala.

„Vybral jste si ten nejlepší obraz,“ usmál se major Phillpot. „Je to Gainsborough – a to velmi dobrý.“

Samotná modelka způsobila ve své době trochu nepříjemností. Upadla totiž do těžkého podezření, že otráвила svého manžela. Byla však cizinkou a mohl to být jen předsudek. Gervase Phillpot ho získal někde na svých cestách.“

K obědu bylo pozváno také ještě několik sousedů, aby se s námi seznámili. Poznali jsme se tak i s místním lékařem doktorem Shawem, sice starším, ale velmi příjemným mužem. Jeho chování neslo stopy značné únavy, a také musel narychlo odejít dřív, než jsme mohli v klidu doobědvat. Mezi hosty byl nový místní vikář, mladý a vážný muž, a také nějaká žena středního věku s velmi hlučným hlasem, která se podle řeči zabývala chovem psů. Oba nás však zaujala vysoká, hezká tmavovláská jménem Claudia Hardcastlová. Zřejmě vášnivě milovala koně a žila jen pro ně, ačkoliv byla na ně alergická a dostávala prudkou rýmu.

S Ellií se dost spřátelily. Ellie stejně tak zbožňovala koně, a také ji sužovala alergie.

„Ve Státech jsem ji obvykle dostávala od ambrózie,“ svěřovala se, „ale někdy také od koní. Teď už mne to však tolik nezlobí, protože doktoři přišli na výborné léky proti všem druhům. Mohu vám dát několik svých kapsulí. Jsou světle oranžové, a jestli si vezmete jednu před jízdou, ručím vám, že ani jednou nekýchnete.“

Na to Claudia Hardcastlová prohlásila, že by to bylo úžasné.

„Největší záchvat jsem však dostala, když jsem přišla do styku s velbloudy. To jsem zkusila víc než v koňské stáji,“ pokračovala Claudie. „Zrovna minulý rok v Egyptě... Celou cestu kolem pyramid jsem na velbloudu nepřestala slzet a kýchat.“

Ellie si vzpomněla, že někteří lidé mohou být alergičtí na kočky.

„A také na podušky,“ doplnila ji Claudie, a tak se dál bavily na téma – alergie.

Já jsem seděl vedle paní Phillpotové – vysoké štíhlé ženy. svižné jako vrbový prut. V přestávkách mezi bohatými chody jídel hovořila výhradně o svém zdravotním stavu. Podala mi velmi obsažný přehled všech svých chorob a vylíčila, jak problematický je její případ pro mnohé vynikající členy lékařské komory. Příležitostně se zajímala o můj sociální původ a vyptávala se, co dělám. Tomuto náporu jsem se celkem snadno ubránil, ač se opět snažila vyzvídat, s kým se znám. Nevytvořila však velký nátlak a měl jsem chuť jí upřímně odpovědět, že s nikým, ale včas jsem se zarazil. Hlavně totiž proto, že jednak nebyla opravdový snob, a také proto, že ji to ve skutečnosti ani nezajímalo. Nějak mně uniklo jméno paní, která chovala psy, rozhodně však byla ve svých dotazech mnohem důkladnější. Obratně jsem však odvedl její pozornost na všeobecné nedostatky a neschopnost veterinářů. A tak zábava plynula příjemně, klidně – ale nudně.

Později, když jsme si dost povrchně prohlíželi zahradu, připojila se ke mně Claudia Hardcastlová.

„Slyšela jsem už o vás –“ oslovila mne nečekaně, „od svého bratra.“

Překvapeně jsem na ni pohlédl. Nedovedl jsem si představit, jak bych se mohl znát s bratrem Claudie Hardcastlové.

„Nemýlíte se?“ zeptal jsem se.

Zřejmě ji ta otázka pobavila.

„Abych tedy řekla pravdu – stavěl vám dům.“

„Chcete tím říci, že Santonix je váš bratr?“

„Nevlastní bratr. Příliš se nestýkáme – setkáváme se málokdy.“

„Je úžasný,“ poznamenal jsem.

„Vím, že si to o něm někteří lidé myslí.“

„Vy snad ne?“

„Někdy si tím nejsem tak moc jistá... Víte, připadá mne, jako kdyby měl v sobě dva protichůdné charaktery. Kdysi to s ním šlo velice prudce s kopce – lidé se mu už skoro vyhýbali. A pak – najednou jako by se neuvěřitelně změnil. Začal mít nečekané a mimořádné úspěchy ve svém povolání. Bylo to jako by...“ zarazila se a hledala vhodná slova, „jako by ho něco přímo – osvítilo.“

„Ano – myslím, že je to tak,“ přisvědčoval jsem horlivě, „právě tak.“

A pak jsem se jí otázel, jestli už viděla náš dům.

„Ne – neviděla jsem ho ještě dokončený.“

Pozval jsem ji, aby se přišla podívat.

„Určitě se mi nebude líbit – upozorňuji vás na to. Nemám ráda moderní domy. Doba královny Anny – ano, ta odpovídá mému vkusu.“

Slíbila také, že uvede Ellií do golfového klubu, a budou prý spolu jezdit i na koni. Tak jsem se také dozvěděl, že moje manželka si chce koupit koně a možná i více koní. Podle všeho se spolu opravdu spřátelily.

Když mi pak Phillpot ukazoval své stáje, utrousil několik slov o Claudii.

„Výborně jezdí na honech,“ poznamenal. „Škoda, že si tak zpackala život!“

„Tak?“

„Provádala se za bohatého muže, mnohem staršího, než je sama. Nějakého Lloyda – Američana. Inu, nevydařilo se to, a velmi brzy se rozešli. Vzala si pak znovu své dívčí jméno a myslím, že podruhé už se vdávat nebude. Podle všeho zanevřela na všechny muže... Škoda!“

„Nudní – ale milí,“ prohlásila Ellie. když jsme se vraceli domů. „Příjemní lidé... Budeme tu velmi šťastní, vid', Miku?“

„Ano – budeme,“ přikývl jsem.

Přidržel jsem volant jen jednou rukou a druhou jsem položil na její.

Po příjezdu domů jsem vysadil Ellii před vchodem a zajel s vozem do garáže.

Když jsem se vracel k domu, zaslechl jsem jemné tóny její kytary. Měla překrásný, starý španělský nástroj, který jistě stál hodně peněz.

Hrála a jako obvykle se doprovázela tichým, melodickým hlasem. Byl to velmi kouzelný poslech, ale většinu těch melodií jsem neznal. Myslím, že některé z nich byly americké spirituály, jiné zas staré irské nebo skotské balady – něžné a dost smutné. Nebyly to šlágry nebo něco podobného – spíše samé lidové písně.

Vystoupil jsem na terasu, a než jsem vešel dovnitř, zůstal jsem stát u skleněných dveří.

Ellie zpívala jednu z mých nejoblíbenějších písní. Nevím, jak se jmenovala... S hlavou skloněnou nad kytaru se jemně dotýkala strun a tlumeně – jakoby jen pro sebe – si prozpěvovala slova písně, která měla sladkobolnou až do srdce se vrývající melodii.

Člověk je zrozen pro radost i žal a když ten osud je mu pak už znám bez obav si kráčí širým světem sám...

Každou noc a každý den někdo je pro bídu narozen každou noc a každý den někomu láska je osudem někdo se rodí pro lásky sladkou moč jiným je určena nekonečná noc...

Zvedla hlavu a spatřila mne.

„Proč se tak na mne díváš, Miku?“

„Jak se na tebe dívám?“

„Díváš se na mne tak, jako bys mne miloval...“

„Já tě přece miluji. Mohl bych se na tebe dívat jinak?“

„A na co jsi právě v tom okamžiku myslel?“

Pomalů, ale pravdivě jsem odpovídal.

„Myslel jsem na tu chvíli, kdy jsem tě poprvé uviděl... Stála jsi pod tmavou vysokou jedlí.“

Ano – opravdu jsem vzpomínal na první okamžik, kdy jsem spatřil Ellii – na to překvapení a vzrušení...!

Ellie se na mne usmála a něžně zpívala dál:

Každou noc a každý den někdo je pro lásku předurčen někdo se rodí pro lásky sladkou moc jiný se zrodí pro nekonečnou noc.

Člověk nedovede v životě rozpoznat ty nejdůležitější chvíle – až potom – zpětně, když už je příliš pozdě...

„Zapívej tu píseň o mušce,“ požádal jsem ji.

Přešla na veselou taneční melodii a zpívala:

Malá muška si hrála ruka má se ohnala.

Copak muškou já nejsem zrovna jak ty člověkem?

Můj byl tanec víno zpěv přišel někdo ruku zved.

Když myšlení je žití chuť a bez myšlení přijde smrt.

Pak šťastná jsem jak muška malá ráda bych žila i umírala.

Och, Ellie – Ellie...

/15

Na tomto světě je přímo zarážející, že všechno dopadne vždy jinak, než jak si to člověk představuje.

Nastěhovali jsme se do našeho nového domu a zabydleli se v něm. Domníval jsem se, že jsme se zbavili každého přesně tak, jak jsem chtěl a plánoval. Bohužel jsme se jich nezbavili docela, to je samozřejmé. I přes oceán na nás znovu doléhali nejrozmanitějšími způsoby.

První ze všech začala Elliina zatracená macecha. Posílala dopisy i telegramy, a chtěla po Elli, aby se jí informovala u agentů s nemovitostmi. Byla prý tak okouzlena naším domem, že zatoužila mít také v Anglii svůj vlastní, aby y něm mohla každý rok strávit několik měsíců. A hned po posledním telegramu přijela a museli jsme ji vozit po okolí, aby viděla, co se dalo. Nakonec se víceméně pro jednu nemovitost rozhodla. Dům byl pouhých patnáct mil od nás a my ji tam pochopitelně nechtěli. Přímou jsme to pomyšlení nenáviděli, ale nemohli jsme jí to říci. Ostatně však upřímně řečeno – i kdybychom jí to bývali řekli, stejně jsme nemohli dost dobře zabránit, aby dům koupila, když ho koupit chtěla. Nemohli jsme jí přece přikázat, aby tam vůbec nechodila a dala nám pokoj. Její blízká přítomnost bylo to poslední, co si Ellie přála, a já to dobře věděl. A tak v době, kdy čekala na zprávu nějakého odhadce, přišly další jiné telegramy.

Podle všeho se strýc Frank opět dostal do nějaké kaše. Vyrozuměl jsem, že snad šlo o jisté podvodné machinace, které praskly, a mělo stát hromadu peněz, aby se z toho dostal. A tak zase litaly telegramy mezi panem Lippincottem a Ellií. Dále došlo k nepřijemnostem mezi Stanfordem Lloydem a Lippincottem – prý ohledně nějakých Elliiných investic. Ve své prostomyslné nevědomosti jsem si myslíval, že Amerika je příliš daleko. Neuvědomil jsem si však, že pro Elliiny příbuzné a obchodní partnery je pouhou maličkostí překlenout za čtyřicet hodin letadlem oceán do Anglie a zase zpět. První se tak objevil Stanford Lloyd a zase hned odletěl, a za ním stejným způsobem Andrew Lippincott.

Ellie musela narychlo do Londýna, aby se s nimi setkala. Já sám se však těm finančním záležitostem nedostal na kloub. Myslím, že každý si dával zatraceně dobrý pozor, co přede mnou říká. Mělo to však něco společného s převáděním finančních trustů na Elli a bylo zlomyslně naznačováno, že buď pan Lippincott celou záležitost protahoval, nebo pan Stanford Lloyd zdržoval průčtování.

V krátkém intervalu klidu mezi těmito starostmi jsme s Ellií objevili naše místočko. Vlastně jsme ještě do té doby pořádně neprozkoumali celý náš tamější majetek, kromě části v okolí domu. Chodívali jsme lesními pěšinami a zjišťovali, kam vedou. Jednou jsme se také vydali po takové cestičce, která byla natolik zarostlá, že jsme stěží rozpoznávali, kudy vede. Ale přece jen se nám podařilo ji konečně vystopovat, a tak jsme došli na zmíněné místočko, které Ellie nazvala Kapličkou. Byl to směšně malý roztomilý domeček s věžičkou a kupodivu ve velmi dobrém stavu. Sami jsme ho vyčistili a podle našeho vkusu rozmístili těch několik kousků nábytku, který tam už byl, a to stůl, několik židlí, pohovka a rohový příborník, do kterého jsme postupně přinesli porcelán, skleničky a pár lahví. Velmi jsme se tím bavili. Ellie prohlásila, že necháme tu cestičku upravit, aby tam byl snadnější přístup, ale já odporoval, že to tak bude mnohem hezčí, když nikdo o tom kromě nás nebude vědět. Ellie to pochopitelně pokládala za velmi romantický nápad.

„Určitě sem nezavedeme Coru,“ prohlásil jsem a Ellie přirozeně souhlasila.

Stalo se to jednoho dne, když jsme se odtamtud vraceli. Bylo to brzy po odjezdu Cory, a my doufali, že zase budeme mít nějakou dobu klid.

Ellie, která si přede mnou radostně poskakovala po cestě, najednou zakopla o kořen stromu, upadla a podvrtila si kotník.

Přišel doktor Shaw a prohlásil, že má pořádný výron, ale prý bude zase brzy v pořádku – snad do dvou až tří týdnů... A tehdy poslala Ellie pro Grétu. Nemohl jsem nic namítat. Neměli jsme nikoho, kdo by se o ni pořádně staral – myslím totiž nějakou vhodnou ženu. Naše služebnictvo nestálo za nic a Ellie stejně toužila po Grétě. A tak Gréta přijela.

Přišla a byla přirozeně pro Elli pravým požehnáním. Všechno vyřizovala a udržovala naši domácnost ve správném chodu. Přibližně v té době nám dalo naše služebnictvo výpověď s výmluvou na přílišnou samotu. Já si však myslím, že ve skutečnosti je vyvedla z míry Cora při jedné ze svých četných návštěv. Gréta však podala ihned do novin inzerát a téměř bezprostředně získala jiný manželský pár. Ošetřovala Elliin kotník, zabavovala ji, přinášela jí různé věci, o kterých věděla, že je má Ellie ráda – knihy, květiny, ovoce – prostě všechno, co jsem já znát nemohl. Zřejmě také byly spolu nesmírně šťastné – Ellie přímo zářila radostí, že má opět Grétu.

A Gréta se tak nějak neměla k odchodu... Zůstávala.

„Nebude ti vadit, když Gréta u nás nějakou dobu pobude?“ otázala se jednou Ellie.

„Ach ne – samozřejmě, že ne...“ odpověděl jsem.

„Je to teď pro mne taková úleva, že je u nás“ vysvětlovala Ellie. „Víš – je tolik čistě ženských záležitostí, které s ní mohu vyřizovat. A pak – žena se vždy cítí tak trochu osamocena, když nemá kolem sebe jinou ženskou bytost.“

Den ze dne jsem pozoroval, jak se Gréta stále více ujímá vlády, uděluje rozkazy a o všem rozhoduje. Nejprve jsem předstíral, že jsem rád. Jednou však, když Ellie odpočívala se svým zraněným kotníkem v salóne, a já zůstal s Grétou na terase, došlo mezi námi k hádce. Otrávil mne něco, co mi Gréta řekla, a ostře jsem jí odsekl. Nato to mezi námi propuklo v plné síle a začaly bezohledně lítat hromy a blesky. Oba jsme pořádně zvýšili hlas. Pustila se do mne jako saň a vykřikovala všechny ty jedovaté zlomyslnosti, jaké ji jen mohly napadnout. Pochopitelně jsem jí nezůstával nic dlužen. Křičel jsem, že je panovačná ženská, která se do všeho jen plete, i když jí do toho nic není... A pak také, že má na Ellii špatný vliv. Hulákal jsem, že nebudu dále trpět, jak ji pořád a pořád diriguje. Doslova jsme na sebe řvali, když vtom – poskakujíc na jedné noze – objevila se ve dveřích terasy Ellie, a dívala se z jednoho na druhého.

„Miláčku – to mne mrzí! Strašně mne to mrzí.“

Vrátil jsem se s ní do pokoje a uložil ji zpět na pohovku.

„Neuvědomila jsem si to,“ řekla mi. „Tak nějak jsem si neuvědomila, věř mi, že ty opravdu nesnášíš Grétinu přítomnost.“

Konejšil jsem ji a uklidňoval, aby si toho nevšímal, že mi prostě ujely nervy, a že bývám někdy takový podrážděný. Vysvětloval jsem jí, že celý problém je podle mého názoru v přílišné Grétině panovačnosti. Zřejmě si to ani ona neuvědomuje, protože si na takové jednání zvykla. Dále pak jsem ji ujistil, že mám Grétu docela rád a nervy jsem ztratil jen proto, že jsem předrážděný starostmi o její zdraví. Prakticky to skončilo tím, že jsem nakonec já prosil Grétu, aby u nás zůstala.

Ta hádka však byla pořádná a myslím, že ji všichni v domě slyšeli. Zcela určitě náš nový lokaj s manželkou. Když se totiž rozzlobím, tak hrozně křičím a zřejmě jsem to tentokrát trochu přehnal. Jsem už takový.

Gréta se pak podle všeho zaměřila na Elliino zdraví. Stále upozorňovala, co má nebo nemá dělat.

„Není dost silná,“ říkala mi.

„Ellii nic není,“ odporoval jsem, „má naopak velmi pevné zdraví.“

„Tomu bych nevěřila, Miku... Je příliš křehká.“

Když se tedy příště přišel doktor Shaw podívat na Elliin kotník a prohlásil, že je už v naprostém pořádku, jen aby si ho ještě pevně ovazovala při chůzi na nerovném terénu, typicky mužsky hloupým způsobem jsem se ho zeptal:

„Není příliš křehká, co říkáte, pane doktore?“

„Kdo vám napovídal, že je křehká?“ podivil se doktor Shaw.

Patřil totiž k tomu druhu praktických lékařů, kterých je dnes už opravdu málo. Místní občané ho posměšně nazývali doktor „Ať už si tělo samo pomůže“.

„Pokud vím, nic jí není,“ prohlásil. „Kotník si přece může podvrtnout každý.“

A pak na mne pohlédl přes obruubu svých brýlí.

„Nezačínejte si něco namlouvat, mladý muži! Co vám to vlezlo do hlavy? Myslím, že vy zrovna nepatříte k tomu typu mužů, kteří se stále starají o ženské neduhy.“

„Ach, to jen slečna Andersonová říkala něco takového.“

„Tak – slečna Andersonová... Copak ona o tom ví? Má snad lékařskou fakultu?“

„Ne – to ne,“ odpověděl jsem rozpačitě.

„Vaše manželka je velmi bohatá žena,“ řekl mi, „aspoň podle místních klepů. Ovšem – někteří lidé si představují, že všichni Američané jsou bohatí.“

„Ona však je bohatá,“ přikývl jsem.

„Nu, pak na to nesmíte zapomínat. Bohaté ženy to často mívají velmi špatné. Vždy se najde lékař, který jim bude ochotně dávat nějaké pilulky a prášky – ať už na povzbuzení či osvěžení – nebo na uklidnění a podobně. Zkrátka jim bude pořád dávat něco, bez čeho by se jim podstatně lépe dařilo... A proto také jsou venkovské ženy. mnohem zdravější, protože – jak jistě pochopíte – tímto způsobem se nikdo o jejich zdraví nestará.“

„Ona však bere nějaké léky,“ řekl jsem.

„Když si přejeté, vyšetřím ji tedy. Přijdu aspoň na to, jaké zvířectvo jí dává. Mohu vás však ujistit, že už jsem často lidem řekl: Hodte to všechno do koše!“

Než odešel, promluvil si ještě s Grétou.

„Pan Rogers mne požádal, abych paní Rogersovou důkladně prohlédl. Nemohu na ní žádnou nemoc najít.“

Myslím, že by jí prospělo více pohybu na čerstvém vzduchu. Jaké užívá léky?“

„Má nějaké tabletky, které bere při únavě, a jiné, když nemůže spát.“

Oba se šli společně podívat na Elliinu zásobu léků a receptů. Ellie se trochu usmívala.

„Já to všechno neberu, pane doktore,“ tvrdila. „Až na ty kapsule proti alergii.“

Lékař se podíval na lék, přečetl si recept, a pak prohlásil, že v tom není nic škodlivého. Více se zajímal o předpis prášků na spaní.

„Vy máte nějaké potíže se spánkem?“

„Co teď bydlíme na venkově, nemám – spím dobře. Myslím, že jsem zde nevzala ještě ani jeden prášek.“

„Nu dobrá – v pořádku.“ Poklepal jí na rameno. „Nic vám není, má drahá. Podle všeho máte sklon dělat si někdy zbytečné starosti – a to je vše. Ty kapsule jsou celkem mírné – dnes je užívá spousta lidí a neškodí jim. Můžete je klidně brát dál, ale prášky na spaní nechte na pokoji.“

„Nevím, jak mne to najednou mohlo napadnout,“ vysvětloval jsem na omluvu Ellii, „to zavinila Gréta.“

„Ach, nadělá kolem mne vždy rozruch,“ smála se Ellie, „ale sama nevezme nikdy ani pilulku... Nu, udělám v tom pořádek, Miku,“ dodala, „skoro všechno to vyházím.“

Ellie navázala s většinou našich sousedů velmi přátelské styky. Claudia Hardcastlová k nám chodila dost často a občas si s Ellii vyjely na koni. Já na koni nejezdil. Celý svůj život jsem pracoval jen s auty a motory, a o koních jsem nevěděl, ani co by se za nehet vešlo, i když jsem, jednou asi dva týdny čistil stáje v Irsku. Napadlo mne však, že jednou, až budu v Londýně, začnu navštěvovat pořádnou jízďárnu a naučím se správně jezdit. Zrovna zde se mi s učením začínat nechtělo a lidé by se pravděpodobně mým začátkům smáli. Domníval jsem se však, že Ellii jízda na koni velmi prospěje, a zřejmě ji měla tuze ráda. Gréta ji v tom pochopitelně podporovala, ačkoliv sama také o koních nic nevěděla.

A tak si jednou vyšla Ellie s Claudií na koňský trh a Ellie si koupila podle její rady koně. Byl to hnědák a jmenoval se Vítěz. Napomínal jsem Ellii, aby byla opatrná, hlavně když jezdí sama. ale jen se mi smála.

„Jezdím na koni už od tří let,“ uklidňovala mne.

A tak obvykle chodila jezdit dvakrát až třikrát týdně a Gréta zase dojížděla autem do Market Chadwellu nakupovat.

„Vy s těmi vašimi prokletými cikány!“ vyhrkla jednou Gréta při obědě. „Dnes ráno jsem potkala strašně vypadající stařenu. Stála přímo uprostřed vozovky a málem bych ji přejela. Zčistajasna se objevila před vozem, takže jsem musela dupnout na brzdu. Pak odbelhala někam sem nahoru.“

„Proč? Co chtěla?“

Ellie nás poslouchala, ale neřekla ani slovo. Napadlo mne, že vypadá nějak ustaraně.

„A ta drzost,“ pokračovala Gréta, „ještě mi vyhrožovala.“

„Vyhrožovala?“ vyhrkl jsem.

„Nu, řekla mi, abych odsud vypadla. ‚To je zem cikánů‘ křičela.

‚Jděte pryč, jestli je vám život milý!‘ pak zvedla ruku a hrozila mi pěstí. ‚Jestli vás prokleju, už nikdy vás nic dobrého nepotká. Kupujete naši půdu a stavíte na ní domy! Nechceme domy tam, kde mají být stany našich lidí!‘

Gréta toho o tom ještě hodně napovídala.

„Všechno to znělo nějak nepravděpodobně, nemyslíš, Miku?“ zeptala se mne později zamračeně Ellie.

„Nu – možná, že Gréta jako obvykle přeháněla.“

„Hm, mně to vůbec připadalo nepravdivé od začátku,“ vysvětlovala Ellie. „Zajímalo by mne, zda si to celé nevymyslela.“

Chvilí jsem přemýšlel.

„A proč by si měla něco takového vymýšlet?“ divil jsem se, a pak jsem se rázně zeptal: „A ty – ty jsi v poslední době nepotkala naši Esther? Ani když jezdíš křížem krážem na koni?“

„Tu cikánku? – Ne,“ zavrtěla hlavou.

„Nu – neříkáš to zrovna jistě, Ellie,“ poznamenal jsem.

„Možná, že jsem ji zahlédla,“ připustila Ellie. „Možná, že stála mezi stromy a vykukovala, rozumíš, ale nikdy nebyla natolik blízko, abych si tím byla zas tak jistá.“

Jednoho dne se však přece jen Ellie vrátila z vyjížďky celá bledá a roztřesená. Cikánka tentokrát vystoupila ze své skrýše mezi stromy, Ellie hned přitáhla uzdu a zastavila, aby si s ní pohovořila, ale stařena jí jen hrozila pěstí a něco si mumlala pod nosem.

„Tohle mne dopálilo,“ pokračovala Ellie, „a hezky zhurta jsem jí řekla: Co tu chcete? Tento pozemek vám nepatří. Je to náš pozemek a náš dům.“

„Ten pozemek není váš a nikdy vám patřit nebude,“ promluvila konečně stařena. „Varovala jsem vás poprvé a varovala jsem vás podruhé. Víckrát už varovat nebudu. Jedno vám však mohu říci... Už to

nebude dlouho trvat! Vidím smrt...! Vidím ji za vaším levým ramenem... Smrt stojí za vámi a smrt vás dostane. Ten kůň, na kterém jezdíte, má jednu nohu bílou. Copak nevíte, nešťastnice, že jedna bílá koňská noha přináší neštěstí? Vidím smrt a vidím váš vznešený dům v troskách!“

„To přestává všechno!“ vykřikl jsem vztekle. „To se musí zarazit!“

Tentokrát se Ellie nesmála. Ona i Gréta vypadaly velmi rozrušeně. Rozběhl jsem se dolů do vesnice a nejprve zamířil k chalupě paní Leeové. Chvilí jsem váhal, ale protože byla tma a zavřeno, vydal jsem se na policejní stanici. Znal jsem službu konajícího seržanta. Byl to seržant Keene – poctivý a rozumný člověk, který mne velmi pozorně vyslechl.

„Mrzí mne, že máte takové potíže,“ řekl zachmuřeně, „je to velmi stará žena a dovede být opravdu protivná. Dosud jsme s ní však nic vážnějšího neměli... Promluvím s ní a řeknu jí, aby dala pokoj a přestala.“

„Buďte tak laskav,“ vyzval jsem ho.

Chvilí jako by váhal a přemýšlel.

„Víte, nerad bych vám vnucoval nějakou myšlenku –“ řekl konečně, „ale pokud je vám známo, pane Rogersi, není zde v okolí někdo, kdo by mohl – třeba pro nějakou malichernou příčinu – nenávidět vaši paní?“

„To mně připadá velmi nepravděpodobné... Proč?“

„Stará Leeová je totiž v poslední době nějak při penězích – nevím, odkud je bere –“

„Co tím chcete říci?“

„Možná, že ji někdo podplácí – někdo, kdo vás chce odtud dostat. Měli jsme tu jeden takový případ – už je to pár let. Vzala od někoho z vesnice peníze, aby od něčeho odstrašila nějakého souseda. Prováděla to podobným způsobem – hrozby – varování – kletby... Venkovští lidé jsou pověřiví, rozumíte? Byl byste překvapen, jaký počet anglických vesnic má takzvaně svou místní čarodějnici. Tehdy však dostala napomenutí a od té doby – pokud vím – víckrát se o nic podobného nepokusila, ale mohlo by to tak být. Má ráda peníze – za peníze se hodně udělá...“

Tu myšlenku jsem nemohl připustit. Znovu jsem důrazně vysvětlil Keeneovi, že my oba jsme zde úplně cizí.

„Dosud jsme neměli ani čas nějaké nepřátele si nadělat,“ dodal jsem.

Vracel jsem se domů ustaraný a znepokojený. Když jsem zahrnul za roh terasy, zaslechl jsem jemný zvuk Elliiny kytary a spatřil ve tmě vysokou postavu stojící u okna a nahlízející dovnitř. Vtom se postava náhle otočila a zamířila rovnou ke mně. V prvním okamžiku jsem myslel, že je to naše cikánka. Ulevilo se mi, když jsem poznal Santonixe.

„Ach,“ oddechl jsem si. „To jsi ty? Kde ses tu vzal? Neslyšel jsem o tobě celou věčnost?“

Neodpověděl na moji otázku. Chytil mne za rameno a táhl pryč od okna.

„Tak ona je tu!“ vybuchl tlumeně. „To mne ani nepřekvapuje. Věděl jsem, že dříve nebo později přijde.“

Proč jsi to dovolil? Je nebezpečná! Měl bys to ksakru vědět.“

„Myslíš Elli?“ zeptal jsem se jako duchem nepřítomný.

„Prosím tě, vzpamatuj se! Proč Elli? Přece tu druhou! Jak se jmenuje? Gréta?“

Užasle jsem se na něho podíval.

„Víš snad, co je Gréta zač? Nebo ne?“ pokračoval. „Přišla, že? Převzala moc! Teď už se jí nezbavíš... Přišla natrvalo.“

„Ellie si podvrtna kotník,“ vysvětloval jsem. „Gréta ji přišla jen opatrovat. Myslím – myslím, že brzy odejde.“

„Nic takového si nemyslíš... Vždy měla v úmyslu vetřít, se k vám...“

Věděl jsem to. Prokoukl jsem ji hned, jak sem přišla, když se dům ještě stavěl.“

„Zřejmě ji Ellie potřebuje,“ zavrčel jsem.

„Nu pochopitelně – vždyť s Ellií už nějaký ten pátek žila, že? Dobře ví, jak to má na ni zahrát.“

„Ano – totéž tvrdil i pan Lippincott, a já sám se v poslední době přesvědčil, kolik bylo na tom pravdy.“

„Ty ji tady chceš, Miku?“

„Nemohu ji vyhodit z domu,“ odpověděl jsem podrážděně. „Je to Elliina stará přítelkyně – její nejlepší přítelkyně! Co ksakru mám dělat?“

„Nic,“ zavrtněl hlavou Santonix. „Myslím, že ty nemůžeš dělat nic, vid’?“

A podíval se na mne velmi zvláštním, podivným pohledem... Santonix byl také sám velmi zvláštní člověk. Nikdy jsem nevěděl, co ve skutečnosti jeho slova znamenají.

„Víš vůbec, kam jdeš, Miku? K čemu směřuješ?“ zeptal se mne. „Máš o tom představu? Někdy si myslím, že to ani snad nevíš.“

„Jistě – jistě...! Víím to velmi dobře,“ ohradil jsem se rázně. „Dělám to, co jsem chtěl dělat. A také jdu tam, kam jsem chtěl jít.“

„Myslíš? Pochybuji – pochybuji... Nejsem přesvědčen, že opravdu víš, co chceš. Mám o tebe strach – kvůli Grétě. Je silnější než ty – dobře to víš.“

„Nevím, jak jsi na to přišel... To přece není otázka síly.“

„Že ne? Já si myslím – že ano. Patří mezi typy silných lidí a takoví vždy dosáhnou svého. Ale ty – ty jsi ji zde mít nechtěl – aspoň jsi to tvrdil... Ona však zde je! Pozoroval jsem je obě – ji i Ellii. Hezky si spolu doma hověly a velmi příjemně se bavily. Co jsi však ty, Miku? Outsider? Nebo nejsi snad outsider? Co myslíš?“

„Zbláznil ses! Co to povídáš? Jak to myslíš? Já že jsem outsider? Jsem přece Elliin manžel, nebo ne?“

„Ty jsi Elliin manžel nebo ona je tvoje paní?“

„Nemluv hloupě!“ okřikl jsem ho. „Jaký je v tom rozdíl?“

Povzdechl si – a náhle mu poklesla ramena, jako by z něj síla vyprchala.

„Nedovedu se ti přiblížit,“ zanařikal Santonix. „Nedovedu tě přinutit, abys mne poslouchal. Nedovedu tě přinutit, abys mi rozuměl...! Někdy si myslím, že mně opravdu rozumíš, ale jindy mám zas dojem, že nevíš nic o sobě ani o druhých.“

„Podívej se,“ řekl jsem mu konejšivě, „už jsem toho od tebe slyšel dost, Santonixi. Jsi vynikající architekt – ale –“

Vtom se jeho tvář podivným způsobem změnila.

„Ano,“ přikývl, „jsem dobrý architekt. Tento dům je ten nejlepší, jaký jsem kdy postavil, a jsem s ním téměř spokojen. A ty jsi přece chtěl takový dům, jaký je právě tento – a chtěla ho také Ellie, aby v něm bydlela s tebou. Dostala ho – a ty jsi ho také dostal... Ale tu druhou ženskou posli pryč, Miku! Posli ji pryč dřív, než bude příliš pozdě...!“

„Jak tím vším mám stále rozčilovat Ellii?“

„Ta ženská tě dostala tam, kde tě chtěla mít,“ zasyčel Santonix.

„Podívej se,“ snažil jsem se ho uklidnit, „nemohu Grétu ani vystát. Jde mně příšerně na nervy! Onehdy jsem se s ní ošklivě pohádal, ale přitom to vůbec není zas tak jednoduché, jak ty si to představuješ.“

„Vím, že s ní to jednoduché nebude...“

„Ať už to zde kdokoliv nazval Cikánským revírem a věřil, že toto místo je prokleté, asi měl pravdu!“ vybuchl jsem vztekle. „Cikánky nám vyskakují zpod stromů, hrozí nám pěstí a zaklínají strašným osudem, jestli odsud nevypadneme...! Ano, a to má být místo plné vytouženého štěstí a krásy...?“

Ta poslední slova, která jsem vyslovil, zněla velmi podivně. Řekl jsem je totiž takovým způsobem, jako bych je opakoval po někom jiném.

„Mělo by být,“ přikývl Santonix. „Mělo by... Ale nemůže, vid’? Nemůže – když se ho zmocnil ďábel, že?“

„Ty snad přece nevěříš...?“

„Je mnoho podivných věcí, ve které věřím... Víím něco o zlu – o ďábelském zlu. Neuvědomuješ si – nebo neměl jsi někdy takový pocit, že já sám jsem z jedné stránky zlý jako ďábel? Vždy jsem byl takový... A proto také poznám, když je něco podobného v mé blízkosti, jen vždy nevím, kde to je... Já však chci, aby tento dům, který jsem postavil, byl zbaven všeho zlého! Chápeš to?“ V jeho hlase se ozvala hrozba.

„Rozumíš...? Mně na tom záleží!“

A pak se náhle celé jeho chování změnilo.

„Tak pojď,“ vyzval mne už klidně, „nechme těch nesmyslů... Pojďme za Ellii!“

Vešli jsme skleněnými dveřmi dovnitř a Ellie přivítala Santonixe s úžasnou radostí.

Celý ten večer se pak choval zcela normálně. Už nedošlo k dalším hysterickým výstupům. Byl sám sebou – milý, příjemný, veselý a lehkomyšlný. Opravdu – okouzlující muž. Bavil se většinou s Grétou a mimořádně ji zahrnoval svou pozorností. Každý by byl přísahal, že na něho zapůsobila mohutným dojmem, že se mu líbí a usilovně se snaží ji získat. Náhle jsem měl pocit, že Santonix je opravdu nebezpečný člověk. Uvědomil jsem si, že v sobě skrývá mnohem více, než jsem kdy mohl postřehnout. Gréta dovedla oplácet obdiv a ukazovala se v nejlepším světle. Podle vhodné příležitosti dovedla buď svou krásu zakrývat, nebo jí dala plně vyniknout. Toho večera byla krásnější, než jsem ji kdy předtím viděl. Usmívala se na Santonixe a naslouchala mu, jako by jí opravdu učaroval. Uvažoval jsem, co za jeho chováním zase vězí. Ne – v Santonixovi se nikdy nikdo nevyznamenal... Ellie vyjádřila naději, že se zdrží několik dní, ale on rozhodně zavrtěl hlavou a prohlásil, že musí druhého dne odjet.

„Stavíte zas něco? Máte hodně práce?“

Ujistil ji, že nemá, protože se právě vrátil z nemocnice.

„Zase mne dali trochu dohromady,“ vysvětloval, „ale pravděpodobně se jim to podařilo naposledy.“

„A jak vás dali dohromady? Co s vámi dělali?“

„Vypustili mi z těla zlou krev a napustili zas trochu dobré – čerstvé...“ odpověděl jí s úsměvem.

„Och,“ zachvěla se lehce Ellie.

„Nebojte se,“ těšil ji Santonix, „vám se to nestane.“

„Ale proč se to muselo stát zrovna vám?“ rozlítostnila se Ellie. „Ach, to je kruté!“

„Ne – není to kruté,“ ujišťoval ji Santonix. „Vždyť jste o tom sama před chvílí zpívala – vzpomeňte si...! Poslouchal jsem vás.“

Člověk je zrozen pro radost i žal a když ten osud je tnu pak už znám bez obav si kráčí širým světem sám...

A já kráčím bez obav, protože vím, proč jsem zde... A pro vás, Ellie, platí zas slova...

Každou noc a každý den někdo je pro lásku předurčen...

A to jste vy, má drahá...“

„Ráda bych žila bez obav...“ povzdechla Ellie.

„A nežijete? Necítíte se v bezpečí?“

„Nemám ráda, když mi někdo vyhrožuje,“ posteskla si Ellie, „nemám ráda, když mne někdo proklíná...“

„Mluvíte zas o té vaší cikánce, že?“

„Ano.“

„Zapomeňte na ni,“ řekl jí Santonix. „Zapomeňte na ni, aspoň pro dnešní večer. Dnes budme veselí! Ellie – na zdraví! Dlouhý život vám – a rychlý a milosrdný konec mně! – A hodně štěstí zde – Mikovi –“

S pozdvíženým pohárem se zarazil před Grétou.

„Nuže?“ vyzvala ho. „A co mně?“

„Vám to, co vás čeká a co vás nemine...! Úspěch snad?“ dodal napolo žertem, napolo ironicky zabarveným hlasem.

Brzy ráno příštího dne odjel.

„Jaký je to zvláštní člověk,“ poznamenala Ellie. „Nikdy jsem mu dobře nerozuměla.“

„Také nikdy nerozumím ani polovině toho, co říká,“ přisvědčil jsem.

„Víš všechno...“ řekla Ellie zamyšleně.

„Myslíš – že vidí do budoucnosti?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou, „tak to jistě nemyslím. On však opravdu zná lidi... Už jsem ti to jednou říkala. Zná lidi lépe, než znají oni sami sebe. Někdy je právě proto nenávidí, a někdy je právě proto lituje... A přesto nelituje mne –“ dodala zadumaně.

„A proč by tě měl litovat?“ zeptal jsem se netrpělivě.

„Och p-protože...“

Odpověď však nedokončila.

/16

Příštího dne odpoledne jsem kráčel rychlým krokem přes nejtemnější část lesa, kde stromy vrhaly tmavší a výhružnější stíny než kdekoli jinde. Vtom jsem zahlédl vysokou ženskou postavu. Rychle a bezděčně, jsem uhnul z cesty, pak jsem se však prudce zastavil. Poznal jsem, kdo to je.

Byla to moje matka. Stála tam – vzpřímená – nepřístupná – a šedivá...

„Dobrý bože.“ vyhrkl jsem, „ty jsi mne vylekala, mami... Co zde děláš? Přišla jsi nás navštívit? Co jsme se tě už nazvali!“

Ve skutečnosti jsme ji vlastně nepozvali. Jednou jsem se jí v dopise o něčem takovém sice nezávazně zmínil, ale to bylo vše. Ano – napsal jsem pozvání tak vlažným způsobem, že jsem si mohl být naprosto jistý, že je moje matka nepřijme. Ne – nechtěl jsem ji zde. Nikdy jsem ji zde nechtěl.

„Máš pravdu,“ přisvědčila. „Konečně jsem vás přišla navštívit. Přišla jsem se podívat, jestli je s tebou všechno v pořádku. Tak to je ten ohromný dům, který sis dal postavit. Nu – je opravdu ohromný,“ prohlásila a dívala se někam za moje ramena.

Myslím, že jsem okamžitě v jejím hlase zaznamenal trpkost a nesouhlas, který jsem ovšem čekal.

„Příliš ohromný pro člověka, jako jsem já, že?“ neodpustil jsem si otázku.

„To jsem neřekla, hochu.“

„Ale myslela sis to!“

„Nenarodil ses v takovém prostředí a nic dobrého také nevzejde z toho, když člověk vyjede z kolejí, které mu život určil. Inu, kde se kdo zrodí, tam se i hodí.“

„Hm, kdyby všichni dali na tebe, nikdy by se nikam nikdo nedostal!“

„Ach, já vím, že jak to říkáš, tak to i myslíš. Přinesla vůbec někdy a někomu taková ctižádostivost něco dobrého? V tvých ústech se aspoň dosud vždy obracela v mrtvé plody.“

„Proboha nesýčkuj!“ vyjel jsem podrážděně. „Pojď raději se mnou! Pojď se podívat na náš velkolepý dům! Můžeš si nad ním ohrnovat nos, jak se ti líbí... Tak pojď – seznámím tě se svou vznešenou ženou – také si nad ní ohrnuj nos, když se ti zachce!“

„S tvou ženou? Tu už jsem viděla.“

„Jak to myslíš? Kde jsi ji mohla vidět?“ vyhrkl jsem na ni. A

„Ona ti nic neřekla?“

„Co?“

„Nu – že mne přišla navštívit.“

„Ona byla za tebou?“ zeptal jsem se zaraženě.

„Ano,“ přikývla. „Jednoho dne stála za dveřmi, zvonila a vypadala trochu vyplašeně. Je to hezké děvče, a také velmi milé, i když měla na sobě ty nóbl šaty. ‚Vy jste Mikova maminka, že?‘ zeptala se, a já nato:

‚Ano – a kdo jste vy?‘ ‚Jsem Mikova žena,‘ odpověděla, ‚a přišla jsem vás navštívit. Myslela jsem si, že by nebylo správné, kdybych nepoznala Mikovu maminku...‘ ‚Vsadím se, že on vás sem neposlal,‘ řekla jsem jí, a když chvíli váhala, hned jsem dodala: ‚Nemusíte se stydět mi to přiznat. Já znám svého chlapce a dobře vím, co chce nebo nechce.‘ ‚Snad si myslíte, že se asi za vás stydí, protože vy jste chudí a já jsem bohatá, ale tak to není... To by ho ani nenapadlo. Opravdu ne – věřte mi!‘ ‚To mi nemusíte povídat, mé dítě,‘ ujistila jsem ji, ‚já dobře znám chyby svého syna a tenhle rys povahy opravdu nemá. Ne – nestydí se za svou matku ani za svůj původ...‘ A pak jsme chvíli mlčely.

‚Ne – za mne se nestydí,‘ opakovala jsem důrazně, ‚když už něco, tak se mne bojí... Já toho totiž o něm příliš mnoho vím, rozumíte?‘ A to ji podle všeho velmi pobavilo, protože řekla: ‚Všechny matky si vždy zřejmě myslí, že o svých synech vědí vše – a pochopitelně se pak synáčkové cítí před nimi tak trochu na rozpacích.‘

Odpověděla jsem jí, že na tom by mohlo být dost pravdy, protože mladí lidé se obvykle snaží vypadat před světem jinak, než jací jsou ve skutečnosti. Sama si vzpomínám, když jsem byla jako dítě v tetině domě, že nad postelí visel velký obraz Božího oka v pozlaceném rámu. Bože, ty mne vidíš, stálo pod ním napsáno. Pamatuji si, jak mně vždy přeběhl mráz po zádech, kdykoliv jsem se na něj před spaním podívala.“

„Ellie mi měla říci, že tě byla navštívit,“ prohlásil jsem zarputile. „Nechápu, proč to musela chovat v takové tajnosti. Mohla mně to říci.“

Byl jsem rozzloben. Ano – byl jsem opravdu velmi rozzloben. Ani mne nenapadlo, že by Ellie mohla mít přede mnou takové tajemství.

„Byla trochu vyplašená z toho, co podnikala, ale vůbec ani nenaznačila, že by měla strach z tebe, můj hochu.“

„Tak pojď,“ vyzval jsem ji znovu. „Pojď si prohlédnout náš dům.“

Ale nevím, jestli se jí náš dům líbil nebo ne... Spíše bych řekl, že se jí nelíbil. Podívala se po pokojích, sem tam nadzvedla obočí, a pak vešla do pokoje s terasou. Ellie s Grétou tam seděly v křeslech. Právě zřejmě přišly zvenku a Gréta měla ještě přes ramena přehozený vlněný plášť šarlatové barvy. Matka se na obě strnule podívala. Na okamžik zůstala nehybně stát, jako by byla k podlaze přimrazena. Vtom však Ellie vyskočila a běžela jí vstříc přes pokoj.

„Ach, to je paní Rogersová!“ volala a obrátila se ke Grétě. „Mikova maminka nás přišla navštívit a podívat se na náš dům. Není to od ní hezké? To je moje přítelkyně Gréta Andersonová.“

Napřáhla obě ruce a uchopila matčiny. Matka se na ni chvíli dívala, a pak upřela svůj zrak přes její ramena na Grétu. Byl to velmi tvrdý pohled.

„Vidím,“ řekla jakoby pro sebe, „vidím.“

„Co vidíte?“ zeptala se Ellie.

„Uvažovala jsem...“ odpovídala matka zvolna, „byla jsem zvědavá, jaké to tu všechno bude.“ Ohlédla se kolem sebe. „Ano – je to pěkný dům. Krásné záclony – krásný, nábytek a krásné obrazy...“

„Musíte si dát s námi trochu čaje,“ prohlásila Ellie.

„Ale vy už jste zřejmě svůj dopily,“ zdráhala se matka.

„Čaj si člověk může dát kdykoliv,“ nedala se odbýt Ellie a obrátila se ke Grétě. „Nerada bych už zvonila na kuchařku. Byla bys tak hodná. Gréto, a připravila v kuchyni konvici čerstvého čaje?“

„Samozřejmě, má drahá,“ odpověděla Gréta a při odchodu z pokoje vrhla na matku pronikavý, téměř vylekaný pohled.

Matka se konečně posadila.

„Kde máte zavazadla, maminko?“ zeptala se Ellie. „Zůstanete u nás...? Vidíte, že zůstanete!“

„Ne děvčátko – nezůstanu. Za půl hodiny musím jít zas k vlaku – ještě dnes se vracím domů... Chtěla jsem vás jen vidět.“ A pak rychle dodala – patrně to chtěla říci dříve, než se vrátí Gréta: „Nic si už teď, děvenko, nevyčítej! Vyprávěla jsem mu, jak jsi mne přišla navštívit.“

„Mrzí mne, Miku, že jsem ti to neřekla,“ omlouvala se mi Ellie, „myslela jsem, že to tak bude lepší.“

„Přišla z laskavosti svého srdce, Miku – jediné proto přišla...“ obrátila se na mne má matka. „Vzal sis hodné děvče, chlapče, a také hezké. Ano – velmi hezké...“ – a jakoby pro sebe řekla polohlasně: „Lituji“ „Litujete?“ zeptala se rozpačitě Ellie.

„Lituji to, co jsem si před tím myslela,“ vysvětlovala matka trochu škrobeně. „Nu, jak už jsi mi sama tehdy řekla, matky už bývají takové. Vždy mívají sklon nedůvěřovat svým snachám. Když jsem však viděla tebe, hned jsem věděla, že měl štěstí... A připadalo mně to všechno až příliš krásné, než aby to byla pravda, to mi věř.“

„Jaká drzost!“ ulevil jsem si, ale při těch slovech jsem se na ni usmíval. „Já měl vždy vynikající vkus,“ dodal jsem.

„Ty jsi měl vždy nákladný vkus – tak to snad myslíš, že?“ odpověděla matka a rozhlédla se po brokátových záclonách.

„Snad nejsem opravdu proto špatná, že odpovídám jeho nákladnému vkusu,“ usmála se na ni Ellie.

„Občas ho však donuť, aby trochu šetřil. Prospěje to jeho charakteru.“ radila jí matka.

„Odmítám, aby někdo napravoval můj charakter.“ bránil jsem se. „Když se člověk ožení, má výhodu v tom, že ať udělá cokoliv, jeho žena to pokládá za dokonalé. Není to tak, Ellie?“

Ellie teď opět přímo zářila štěstím.

„Přeceňuješ se, Miku! – Ty jsi ale domýšlivý!“ prohlásila se smíchem.

Gréta se vrátila s konvicí horkého čaje. Původní počáteční rozpaky jsme dovedli překonat, ale teď – když tu byla zase Gréta – napětí se opět vrátilo. Matka odolala veškerému Elliinu úsilí, aby u nás zůstala, a ta po chvíli marné snahy přestala naléhat. A tak jsme potom šli spolu s matkou po klikaté cestě mezi stromy až k venkovní bráně.

„Jak jste to tu pojmenovali?“ zeptala se nečekaně matka.

„Cikánský revír,“ odpověděla Ellie.

„Ach ano,“ přikývla matka, „máte zde v okolí cikány, že?“

„Jak to víš?“ divil jsem se.

„Viděla jsem jednu, když jsem šla nahoru. Divně se po mně dívala – opravdu divně...“

„Ta je zcela neškodná,“ prohlásil jsem, „jen je trochu pomatená – nic víc...“

„Proč myslíš, že je pomatená? To bych zrovna neřekla. Když se však na mne dívala, měla jen takový zvláštní pohled... Má snad něco proti tobě?“

„Opravdu nemá vážný důvod,“ vložila se do toho Ellie. „Zřejmě si pořád něco namlouvá – prý jsme ji vyhnali z jejího pozemku a podobné nesmysly.“

„Myslím, že chce nějaké peníze,“ usoudila matka. „Cikáni už jsou takoví – mají to v krvi. Křičí a nařikají, jak jim každý ubližuje, ale okamžitě zmlknou, když ucítí v dlani peníze.“

„Vy nemáte ráda cikány, že?“ zeptala se jí Ellie.

„Ne... je to zlodějská cháska,“ přiznala upřímně. „Neumějí poctivě pracovat, ani udržet ruce pryč od toho, co jim nepatří.“

„Nu –“ zaváhala Ellie, „my už – my už si teď s nimi neděláme starosti...“

„Matka se rozloučila, ale při odchodu se náhle ještě zeptala:

„Kdo je ta mladá dáma, která s vámi bydlí?“

Ellie jí začala vysvětlovat, že Gréta už s ní bydlela tři roky před svatbou, a také jí řekla, jaký by měla smutný život, kdyby ji tehdy neměla.

„I teď dělá Gréta všechno, aby nám pomohla,“ pokračovala Ellie. „Je to obdivuhodný člověk. Nevěděla bych – nevěděla bych si bez ní rady.“

„Bydlí s vámi nebo je u vás jen na návštěvě?“

„Nu,“ zrozpáčitěla Ellie a vyhnula se přímé odpovědi. „Bydlí – bydlí s námi jen teď – protože jsem si podvrtna kotník a neměl mne kdo ošetřovat... Ale už je to se mnou zase v pořádku.“

„Pro mladé manžele je nejlepší, když jsou v první době sami,“ řekla jí má matka.

A pak jsme stáli ještě chvíli u brány a pozorovali, jak schází s kopce dolů.

„Je to velmi silná osobnost,“ poznamenala Ellie zamyšleně.

Já jsem se však na ni stále ještě zlobil – skutečně zlobil, protože si odešla, vyhledala moji matku, a neřekla mi ani slovo. Když se však ke mně otočila a stála tam přede mnou s jedním obočím lehce pozdvíženým, a s tím pololegračním a polobázlivým – možno říci – že i s uspokojeným výrazem malého děvčátka – musel jsem ustoupit.

„Ty jsi ale malá podvodnice,“ neodpustil jsem si.

„Jak vidíš,“ přikývla Ellie, „zřejmě někdy musím být...“

„Připomněla jsi mi jednu Shakespearovu hru, kterou jsme dávali v naší škole...“ A dost sebevědomě jsem začal recitovat: Podvedla svého otce a může podvést i tebe...!“

„Copak jsi hrál – Othella?“

„Ne,“ odpověděl jsem, „hrál jsem otce té dívky... Proto si ta slova přesně pamatuji. Vlastně to byla jediná věta, kterou jsem řekl.“

„Pokud vím, já jsem svého otce nepodvedla,“ zamyslela se Ellie. „Ale asi bych to později také udělala.“

„Předpokládám, že by nebyl příliš nadšen tvým sňatkem se mnou,“ poznamenal jsem. „Určitě o nic víc, než tvoje macecha.“

„Máš asi pravdu,“ souhlasila Ellie, „asi by nebyl. Podle všeho měl velmi konvenční názory.“ Pak se znovu zasmála tím legračním, dívčím smíchem... „A tak si myslím, že bych opravdu musela stejně jako Desdemona podvést svého otce, abych mohla s tebou uprchnout.“

„Řekni mi, Ellie, proč jsi tolik toužila spatřit mou matku?“ zeptal jsem se zvědavě.

„Ani jsem ji netoužila tolik spatřit,“ přiznávala Ellie, „ale měla jsem velmi špatný pocit, že se o to nesnažím. Ty ses o matce příliš často nezmiňoval, ale já jsem přesto pochopila, že pro tebe udělala všechno, co mohla. Velmi tvrdě pracovala a pomáhala ti, abys dostal řádné vzdělání. A tak mně připadalo, že by to bylo ode mne velmi neslušné, a také bych vypadala jako nějaká náfuha, kdybych k ní sama nepřišla.“

„Nu – nebyla by to tvoje chyba, ale moje,“ namítl jsem.

„To jistě,“ přikývla Ellie. „Teď však dovedu pochopit, proč sis snad opravdu nepřál, abych ji poznala.“

„Myslíš si, že mám před svou matkou pocit méněcennosti? Ne – nemám, Ellie – ujišťuji tě, že ne! To nebylo proto!“

„Nebylo – teď už to vím,“ pokračovala zamyšleně Ellie. „Bylo to však proto, že jsi nechtěl, aby plnila své mateřské povinnosti.“

„Jaké mateřské povinnosti?“ podivil jsem se.

„Inu, uvědomila jsem si, že tvoje matka je takový člověk, který zná povinnosti jiných a vždy ví, co by měli dělat,“ vysvětlovala Ellie. „Abys mi dobře rozuměl, chci tím říci, že by chtěla od tebe, aby sis našel zaměstnání.“

„Máš pravdu,“ přikývl jsem. „Chtěla by, abych měl stálé zaměstnání a usadil se.“

„Nu, konečně teď už na tom ani tolik nezáleží,“ usoudila Ellie. „Ale řekla bych, že to byla velmi dobrá rada. Pro tebe ovšem, Miku, by to snad ani správná rada nebyla. Ty nejsi typ, který se dovede usadit. Ty se prostě nechceš usadit...! Rád cestuješ, rád všelicos děláš a vidíš – chceš zkrátka dosáhnout špičky světa.“

„Chci zůstat zde v tomto domě s tebou,“ prohlásil jsem umíněně.

„Ano – na chvíli snad... A myslím – aspoň doufám, že vždy zatoužíš vrátit se sem zpět – stejně jako já. Jsem přesvědčena, že se sem budeme vracet každý rok a budeme zde šťastnější, než kdekoli jinde... A přesto budeš stále toužit po toulkách světem. Budeš chtít stále něco nového poznávat, a také kupovat – kupovat krásné věci. Třeba si budeš vymýšlet velkorysé plány pro založení zdejší zahrady. Možná, že si před tím prohlédneme italské zahrady, japonské zahrady, a snad i všechny parky na světě.“

„Dovedeš líčit život velmi zajímavě, Ellie,“ řekl jsem s uznáním. „Mrzí mne, že jsem byl zlý.“

„Ach, mně vůbec nevadí, když jsi zlý,“ ujistila mne. „Nebojím se tě.“ A pak svažila čelo a dodala: „tvoje matka nemá ráda Grétu.“

„Hodně lidí nemá rádo Grétu,“ přisvědčil jsem.

„Včetně tebe.“

„Poslyš, Ellie,“ vyjel jsem podrážděně, „nepředhazuj mi stále něco, co není pravda. Zpočátku jsem na ni sice trochu žárlil – ale to je vše. Teď už spolu docela dobře vycházíme.“ A po chvíli odmítnutí jsem dodal:

„Myslím, že je to tím jejím chováním. Na každého působí velmi nadřazeně.“

„Ani pan Lippincott ji nemá rád, že? Myslí si, že má na mne příliš velký vliv, vid’?“ zajímala se Ellie.

„A nemá?“

„Divím se, jak se můžeš na něco takového ptát. Ano – možná, že má, ale to je docela přirozené. Je to panovačný člověk, a já právě někoho takového potřebovala. Ano – potřebovala jsem někoho, komu bych

mohla důvěřovat, na koho bych se mohla spolehnout...! Někoho – kdo by také dovedl hájit mé zájmy.“
„A kdo by se také postaral, aby sis mohla prosadit svou, že?“ dodal jsem se smíchem.
Vešli jsme zavěšeni do domu. Nevím, proč mně v tuto odpolední dobu připadalo uvnitř náhle šero. Snad to bylo tím, že sluneční paprsky už opustily terasu a zanechaly po sobě pocit temnoty. Zachvěl jsem se.
„Co je ti, Miku?“ polekala se Ellie.
„Nevím,“ zavrtěl jsem hlavou. „Asi někdo stoupl na můj hrob.“
„Mráz ti přeběhl po zádech – tak se to snad říká, ne?“ zasmála se Ellie.
Grétu jsme nikde neviděli. Sloužící nám řekli, že se šla projít.

Po nějaké krátké době – teď, když už matka věděla vše o mém sňatku s Ellií, udělal jsem něco, co jsem opravdu chtěl udělat už dříve. Poslal jsem jí šek na značnou částku peněz a napsal, aby se přestěhovala do lepšího domu, koupila si vhodný nábytek a všechno, co bude potřebovat. Ale nebyl jsem si jistý, zda peníze přijme. Jednak jsem ty peníze nevydělal, a co hůř – nemohl jsem to také ani předstírat. Podle očekávání vrátila mi šek přetržený na dva kusy, a k tomu na papíře načmáranou poznámku:

„S tím nechci mít nic společného,“ psala. „Ty se nikdy nezměníš. Teď už to vím. Bůh Ti pomoz.“

Hodil jsem ten dopis před Ellií.

„Tak vidíš, jaká je moje matka,“ zlobil jsem se. „Oženil jsem se s bohatou dívkou, žiji z peněz své bohaté manželky... Pochopitelně! Ta stará metrnice mnou opovrhne.“

„Netrap se tím, Miku,“ konejšila mne Ellie. „Hodně lidí smýšlí podobně. Ona to také překoná – má tě příliš ráda.“

„Tak proč mne pořád chce měnit a přizpůsobovat svému vzoru? Jsem sám sebou! Nikdo mi vzor dělat nebude!“ křičel jsem rozčileně. „Nejsem mámin malý kluk! Nemůže mne už ohýbat, jak se jí zachce...“

Jsem dospělý. Jsem to já!“

„Ano – ty jsi ty,“ řekla mírně Ellie, „a já tě miluji.“

A pak – aby snad jen odvedla moji pozornost, pronesla něco velmi znepokojujícího.

„Co si myslíš o našem novém lokajovi?“

Dosud jsem o něm vůbec neuvažoval. Co bych si měl také myslet? Když už něco, tak jsem mu rozhodně dával přednost před tím posledním, který se ani natolik neobtěžoval, aby zakrýval své mínění o mém nízkém společenském postavení.

„Jsem s ním docela spokojen,“ odpověděl jsem, „proč se ptáš?“

„Tak jsem jen uvažovala, jestli to není náhodou tajný.“

„Tajný? Jak to myslíš?“

„Prostě detektiv – rozumíš? Napadlo mne, jestli to nezařídil strýc Andrew.“

„Ale proč?“

„Nu – třeba pro možné nebezpečí únosu. Ve Státech jsme obvykle měli takové strážce – hlavně na venkově.“

Tak opět jedna z nevýhod bohatých lidí, o které jsem neměl dosud ani ponětí!

„Co je to za pitomý nápad?“

„Ach nevím... Už jsem si na to celkem zvykla. Co na tom záleží? Člověk si toho ani nevšimne.“

„Myslíš, že je v tom s ním i jeho manželka?“

„V tom případě by musela být... Ačkoliv na druhé straně vaří přímo znamenitě. Za tím by mohl vézet strýc Andrew nebo také Stanford Lloyd. Ano – kteréhokoliv z nich to opravdu mohlo napadnout. Třeba podplatili naše dřívější služebnictvo, aby odešlo, a tyhle lidi měli už připravené, aby okamžitě nastoupili na jejich místo. To není nic těžkého k zařízení.“

„A tobě by o tom ani nic neřekli?“ nestačil jsem se divit.

„To by je tedy ani ve snu nenapadlo, aby mi něco říkali. Mohla bych spustit kravál... Stejně však – možná, že se mýlím.“ A zadumaně dodala: „Víš, když si člověk v životě navykl mívat stále kolem sebe lidi podobného druhu, vypěstuje si pro ně zvláštní cit...“

„Ubohé, malé, bohaté děvčátko!“ vyprskl jsem rozzuřeně.

Ellií to však nevadilo.

„Myslím, že jsi to velmi správně vystihl,“ doznala upřímně.

„Co já se všechno o tobě ještě nedozvím, Ellie!“ zvolal jsem trpce.

věcí. A spánkem to najednou všechno z vás jako zázrakem úplně spadne. Cestujete někde daleko po světě a stejně pak nevíte, kde jste byli. Po probuzení alespoň pak vidíte všechno docela jinak. Zmizí starosti – zmizí i zlé předtuchy. Svět je opět plný krásy. A tak právě toho dne – sedmnáctého srpna – jsem se probudil ve veselé, až přímo bujaré náladě.

„Nádherný den!“ říkal jsem si. „To bude jedinečný den!“ A myslel jsem to doopravdy. Náhle jsem si připadal jako ti lidé od reklamy, kteří jsou ochotni jít kamkoliv a dělat cokoliv. Znovu jsem si v hlavě probral svůj celodenní program. Nejprve jsem měl smlouvenou schůzku s majorem Phillpitem na dražbě v jednom venkovském domě asi patnáct mil odsud, kde byla řada hezkých věcí. Dokonce jsem si už zatrhl několik čísel v katalogu a velmi jsem se na tu událost těšil.

Phillpot se výborně vyznal v dobovém nábytku, starém stříbře a podobných věcech. Nedalo by se říci, že měl umělecké sklony, protože byl právě naopak člověkem sportovně založeným. Ale hodně o tom věděl. Celá rodina Phillpotových se totiž vyznala ve starožitnostech.

U snídani jsem si prohlížel katalog, když Ellie přišla už v jezdeckém kostýmu. Vyjížděla si teď téměř každý den ráno, někdy sama – někdy s Claudií. Měla americký zvyk vypít si k snídani jen šálek kávy a sklenici pomerančové šťávy. Víc už skoro nic nejedla. Zato moje chuti – zvláště teď, když jsem se nemusel v žádném směru omezovat – se velmi podobaly chutím venkovského šlechtice viktoriánských časů. Miloval jsem řadu teplých jídel připravených na bufetě – a toho dne jsem si zrovna pochutnával na ledvinkách, klobásách – a k tomu jsem si ještě dal šunku... Inu, něco výborného!

„Co budete dělat, Gréto?“ zeptal jsem se.

Gréta mně odpověděla, že má na stanici v Market Chadwellu schůzku s Claudií Hardcastlovou, s kterou má jet do Londýna na bílý trh. Pochopitelně jsem nevěděl, co to je.

„Je tam opravdu něco bílého?“ zeptal jsem se.

Gréta se na mne opovržlivě podívala a prohlásila, že bílý trh znamená prodej plátna, ložního prádla, příkrývek a podobných věcí. V nějakém speciálním obchodě na Bond Streetu měli výhodný prodej a dostala katalog.

„Nu, když Gréta jede na celý den do Londýna,“ obrátil jsem se k Ellii, „mohla bys přijet za námi. Sešli bychom se u Georga v Bartingtonu. Mají prý tam velmi dobrá jídla – aspoň to tvrdí starý Phillpot. Sám navrhoval, abys za námi přijela. Budeme tam v jednu hodinu. Jela bys přes Market Chadwell, a pak bys odbočila po třech mílích. Je tam ostatně směrovka.“

„Prima!“ zajásala Ellie. „Určitě tam přijedu.“

Pomohl jsem jí ještě do sedla, a pak vyrazila a zmizela mezi stromy. Ano – Ellie opravdu milovala jízdu na koni. Obvykle si vybrala nějakou klikatou stezku, po které vyjela až na vrch, a než se vrátila domů, pouštěla koně do cvalu. Já zatím zamířil pro vůz a sám si vzal velkého Chryslera. Ellii jsem nechal ten menší, protože s ním bylo snadnější parkování. Do bartingtonského sídla jsem se dostal těsně před zahájením dražby. Phillpot už tam byl a držel mi místo.

„Jsou tu docela pěkné věci,“ pošeptal mi. „Několik velmi dobrých obrazů – jeden Romney a jeden Reynold. Nemáte zájem?“

Zavrtěl jsem hlavou. Tehdy se mi líbili jen moderní umělci.

„Je zde několik kupců,“ pokračoval Phillpot, „někteří jsou až z Londýna. Vidíte tam toho hubeného muže se sevřenými rty? To je Cressington... Velmi známý člověk. Kde máte paní? Nepřivedl jste ji?“

„Ne – dražby ji příliš nezajímají,“ odpověděl jsem. „A stejně jsem ani nechtěl, aby sem šla se mnou.“

„Tak? A proč?“

„Má to být pro Ellii překvapení,“ vysvětloval jsem. „Všiml jste si čísla 42?“

Nadhlédl do katalogu, a pak se zahleděl na druhý konec místnosti.

„Um – ten malý psací stůl z papier-mâché? Ano – to je opravdu krásný kousek. Jeden z nejlepších exemplářů toho druhu, jaký jsem kdy viděl. Psací stoly z papier-mâché jsou vůbec vzácností. Většinou se setkáte jen s příručními skříňkami. Ale tohle je opravdu raný exemplář, nikdy jsem podobný neviděl.“ Ten malý kousek nábytku měl umělecky dýhovaný obrázek wimbledonského zámku a po stranách kytice růží, bodláci a trojlístky.

„Je ještě ve velmi zachovalém stavu,“ řekl uznale Phillpot a zvědavě na mne pohlédl. „Nebyl bych si myslel, že odpovídá vašemu vkusu, ale –“

„Ach, právě že vůbec ne –“ skočil jsem mu do řeči. „Na můj vkus je to příliš květnaté a zženštilé. Ellie však takové věci přímo zbožňuje. Víte, má příští týden narozeniny, a tak chci pro ni nějaký dárek. Musí to být překvapení – rozumíte? Proto jsem také nechtěl, aby věděla, že jej dnes kupuji v dražbě. Nevím totiž o ničem, co bych jí jinak mohl dát, aby se jí to líbilo. Myslím si, že tímhle bude opravdu mile překvapení.“

Vešli jsme dovnitř a zaujali svá místa. Dražba začala. Ten kousek, který jsem chtěl koupit, vyhnali vysoko,

takže mne přišel dost draho. Oba londýnští kupci jako by byli po něm přímo posedlí, a jeden z nich byl zřejmě zvlášť zkušený a znalý věci. Člověk si sotva stihl všimnout nepatrného pohybu jeho katalogu, který vedoucí dražby pozorně sledoval. Koupil jsem také ještě jednu vyřezávanou židli stylu Chippendale, o které jsem si myslel, že se bude hezky vyjímat v naší hale, a nějaké brokátové záclony ve velmi dobrém stavu.

„Nu, zřejmě jste se dobře bavil,“ usoudil Phillpot, když se zvedal ze židle, protože byla oznámena polední přestávka. „Chcete se sem vrátit ještě odpoledne?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Ne – nechci. V druhé části dražby není už nic, co by mne zajímalo. Většinou tam mají jen nábytek do ložnice, koberce a podobné věci.“

„Nu, ani jsem s tím nepočítal, že byste tam ještě šel. Tak máme...“ podíval se na hodinky. „Měli bychom už jít k obědu. Přijde za námi Ellie ke Georgovi?“

„Ano – bude tam v jednu hodinu.“

„A – eh – slečna Andersonová?“

„Gréta odjela do Londýna,“ odpověděl jsem. „Šla na něco, čemu říkají bílý trh. Myslím, že s ní jela i slečna Hardcastlová.“

„Ach ano – máte pravdu. Onehdy Claudie něco takového říkala. Dnes je všechno fantasticky drahé. Víte kolik stojí ložní souprava na podušky? Třicet pět šilinků. Není to tak dlouho, co jsem ji kupoval za šest.“

„Vy se vyznáte v nákupech pro domácnost?“ zajímal jsem se.

„Nu, často slyším svoji ženu nad nimi naříkat,“ usmál se Phillpot. „Vy dnes vypadáte přímo znamenitě, Miku. Šťastný a spokojený jako malý kluk...“ dodal uznale.

„To je tím, že se mi podařilo koupit ten stůl z papier-mâché,“ odpověděl jsem, „nebo aspoň částečně tím... Dnes ráno jsem se vzbudil s pocitem štěstí. Znáte takové dny, kdy vám všechno na světě připadá krásné?“

„Hm,“ zabručel major Phillpot, „buďte opatrný, hochu! To je to, čemu se říká fey.“

„Fey?“ opakoval jsem udiveně. „To je nějaký skotský výraz, že?“

„Vyjadřuje se jím něco osudem předurčeného – jakási zvláštní pohoda před bouří, můj milý,“ vysvětloval major Phillpot. „Dnes raději krotte svou bujnou náladu.“

„Och, já nevěřím na hloupé pověry,“ ujistil jsem ho.

„Ani na cikánská proroctví, že?“ připomněl s úsměvem.

„Už dlouho naši cikánku neviděli,“ vzpomněl jsem si. „Nejméně aspoň týden.“

„Možná, že se zase někde toulá,“ přikývl major Phillpot.

Pak mne požádal, zda bych ho nesvezl svým vozem, a já samozřejmě souhlasil.

„Nemá cenu jezdit ve dvou vozech a cestou zpět mne tu vysadíte, vidíte? A jak se k nám dostane Ellie? Přijede svým vozem?“

„Ano – nechal jsem jí ten malý.“

„Doufejme, že nám u Georga dají něco dobrého k jídlu,“ těšil se major Phillpot. „Mám už hlad.“

„Koupil jste si něco na dražbě?“ zeptal jsem se. „Byl jsem tak rozrušený, že jsem si ani nevšiml.“

„Víte, když člověk sází, musí umět držet rozum v hrsti,“ usmál se major Phillpot. „Musí si všimnout, co dělají ostatní kupci. Ne – nekoupil jsem nic. Udělal jsem sice pár nabídek, ale všechny ceny šly vysoko nad moje možnosti.“

Z toho jsem vyrozuměl, že i když Phillpot vlastní ohromný rozsah půdy, jeho skutečný příjem v hotovosti není příliš velký. Byl člověkem, o kterém by se dalo říci, že je chudý, i když vlastní velký majetek. Mohl získat značné sumy na hotovosti jedině kdyby prodal půdu, ale on zřejmě půdu prodávat nechtěl... Miloval ji.

Přijeli jsme ke Georgovi a našli jsme tam už plno zaparkovaných vozů. Asi tam přijelo k obědu hodně lidí z dražby. Elliin vůz jsem však neviděl. Vešel jsem dovnitř a rozhlížel se po ní, ale ještě se neobjevila.

Konečně bylo teprve něco málo po jedné.

Zatímco jsme na ni čekali, dali jsme si u baru drink. Lokál byl úplně nabitý. Nahlédl jsem do jídelny, ale náš stůl nám ještě drželi. Viděl jsem hodně známých místních tváří – ty jsem hned poznal – jen u okna za stolem jsem si všiml muže, jehož tvář mi připadala povědomá, ale nevěděl jsem, kam ji mám zařadit. Byl jsem naprosto přesvědčený, že ho znám, ale nemohl jsem si vzpomenout, kdy a kde jsem se s ním setkal. Rozhodně nepatřil ke zdejšími občanům, protože jeho způsob oblečení sem nějak nezapadal.

Samozřejmě, že jsem se už ve světě setkal s mnoha lidmi a nemohl si je všechny zapamatovat, ale tohle bylo něco jiného. Pokud jsem si mohl vzpomenout – nebyl na dražbě. Zajímavé – viděl jsem tam však ještě jednu tvář, která mi připadala povědomá a nemohl jsem ji nikam umístit. Povědomý obličej – to je

vždy trápení, dokud si nevzpomenete, kdy a kde jste ho viděli.

Vládnoucí bohyně restaurace u Georga přistoupila ke mně v šustivém černém hedvábí ušitým v edvardovském stylu a netrpělivě se zeptala:

„Nepůjdete si už brzy sednout ke stolu, pane Rogersi? Několik hostů čeká na místo.“

„Má paní přijde každým okamžikem,“ ujistil jsem ji a vrátil se k majorovi. Napadlo mne, že Ellie mohla také píchnout pneumatiku.

„Pojďme raději dovnitř,“ vyzval jsem ho, „zřejmě začínají být nervózní. Mají zde dnes úplně nabito. Mrzí mne,“ začal jsem se omlouvat, „že Ellie nepatří k nejpřesnějším lidem.“

„Ale jděte,“ řekl Phillpot svým starým bodrým způsobem, „dámy si přece vždy dávají záležet na tom, aby nás nechaly čekat, rozumíte? Dobrá tedy, Miku, jestli vám to nevádí, půjdeme dovnitř a poobědváme.“

Vešli jsme do jídelny a vybrali si podle jídelního lístku přírodní řízek a ledvinkovou paštiku.

„To není od Ellie slušné,“ vrčel jsem, „že nás nechá tak dlouho čekat. Je to možná tím, že Gréta odjela do Londýna,“ uvažoval jsem. „Víte, Ellie si příliš zvykla na to, že jí Gréta domlouvá všechny schůzky. Pak jí je ještě musí připomenout a vypravit ji, aby přišla včas.“

„Ona je tak závislá na slečně Andersonové?“

„V tomto smyslu určitě,“ odpověděl jsem.

Pokračovali jsme v jídlu a dostali se od přírodního řízku a ledvinkové paštiky k jablkovému řezu s podezřele sebevědomým kouskem máslového krému navrchu.

„Rád bych věděl, jestli na to nakonec vůbec nezapomněla,“ vybuchl jsem náhle.

„Snad abyste si raději zatelefonoval domů,“ radil major Phillpot.

„Máte pravdu – to bude nejlepší.“

Šel jsem k telefonu a vytočil číslo. Ozvala se mi naše kuchařka – paní Carsonová.

„Ach, to jste vy, pane Rogesi? Paní Rogesová se ještě nevrátila.“

„Nevrátila se? Jak to myslíte? Odkud se nevrátila?“

„Nevrátila se ještě z jízdy.“

„Ale vždyť odjela hned po snídani! Přece nemohla jezdit celé dopoledne?“

„Nic mi před odchodem neřekla. Čekala jsem ji již dávno.“

„Proč jste mi nevolala dříve? Proč jste mi to okamžitě neoznámila?“ vytýkal jsem jí.

„Nu – pochopte přece, nevěděla jsem, kam mám volat. Nevěděla jsem, kam jste jel.“

Řekl jsem jí tedy, že jsem u Georga v Bartingtonu a dal jí také telefonní číslo. Měla okamžitě volat, kdyby se Ellie objevila nebo se o ní něco dozvěděla. Když jsem se vrátil k Phillpotovi, ihned vyčetl z mé tváře, že něco není v pořádku.

„Ellie se ještě nevrátila,“ svěřoval jsem se. „Šla si dnes ráno zajezdit... Obvykle chodí každý den, ale trvá to jen půl hodiny nanejvýš hodinu.“

„Nu, nedělejte si předčasně starosti, hochu,“ konejšil mne laskavě. „Váš pozemek je na velmi osamělém místě – to sám dobře víte. Mohl se jí také zranit kůň a musí teď jít domů pěšky. Je tam všude samé vřesoviště, kopce a lesy – stěží cestou někoho potká, po kom by mohla poslat vzkaz.“

„Kdyby se rozhodla změnit svůj program a chtěla zajet k někomu na návštěvu nebo dělat cokoliv jiného,“ uvažoval jsem nahlas, „byla by nám sem zatelefonovala... Byla by snad poslala zprávu!“

„Nu – nevzrušujte se ještě,“ uklidňoval mne zase Phillpot. „Myslím však, že by bylo nejlepší, kdybychom tam hned vyrazili a sami zjistili, co se zjistit dá.“

Když jsme přicházeli k parkovišti, odjížděl právě jiný vůz. Zhlédl jsem v něm muže, kterého jsem předtím viděl v jídelně, a v tom okamžiku jsem si uvědomil, kdo to je. Ano – byl to Stanford Lloyd nebo přinejmenším jeho dvojník. V duchu jsem se ptal, co tu asi dělá. Přišel nás snad navštívit? Jestli ano, pak bylo ovšem divné, že nám to předem neoznámil. A ve voze s ním byla žena, která se až příliš nápadně podobala Claudii Hardcastlové! Ale ta přece zcela určitě jela do Londýna s Grétou nakupovat... Všechno mne to nějak mátl.

Phillpot se na mne několikrát po očku podíval, když jsem startoval vůz. Zachytil jsem jeho pohled a trpce poznamenal:

„Tak vidíte – měl jste pravdu... Ráno jste mi přece říkal, že jsem ‚fey‘“

„Nu, nemyslete ještě na nic zlého. Mohla mít pád a podvrtnout si kotník nebo něco podobného... I když je výborná jezdkyň,“ dodával zamyšleně. „Viděl jsem ji na koni... Domnívám se však, že jiná nehoda je nepravděpodobná.“

„K neštěstí může dojít vždy...“ zavzdychal jsem.

Jeli jsme velmi rychle a konečně se dostali na silnici vedoucí po pahorcích nad naším pozemkem. Cestou

jsme se stále rozhlíželi kolem sebe a sem tam i zastavovali a vyptávali se náhodných chodců. Všechno bezvýsledné! Konečně jsme narazili na člověka, který kopal u cesty a podal nám první zprávu.

„Viděl jsem jezdeckého koně bez jezdce,“ přikývl. „Může to být tak dvě hodiny – možná i víc... Chtěl jsem ho chytit, ale když jsem se k němu přiblížil, dal se do běhu. Nikoho jsem však neviděl.“

„Nejlépe bude, když zajedeme k vám domů,“ navrhl Phillpot, „třeba budou už o ní vědět.“

Jeli jsme domů, ale nikdo o ní nic nevěděl. Zastihli jsme státného a poslali ho hned, aby na koni prohledal vřesoviště. Phillpot zavolal také k nim domů, aby odtamtud poslali někoho na pomoc. Spolu jsme pak vyšli po stezce lesem vzhůru – právě po té, po které Ellie toho rána vyjela. Zanedlouho jsme vyšli z lesa ven na pahorky.

Nikde jsme však nic neviděli, a tak jsme se vydali podél lesa k místu, odkud se rozbíhalo několik lesních cest... A tam jsme ji našli. Nejprve jsme zahlédli něco, co z dálky vypadalo jako kopka hadrů. Nedaleko té malé, zmuchlané hromádky se popásal kůň, který se mezitím vrátil. Rozběhl jsem se a Phillpot rychle za mnou. Běžel rychleji, než bych si byl pomyslel, že člověk v jeho věku dokáže.

Ano – byla to ona... Celá sražená v malou hromádku, jen tu drobnou, bledou tvář měla obrácenou k obloze.

„Nemohu... Nemohu...!“ sténal jsem a odvrátil se,

Phillpot k ní přistoupil a poklekl, ale okamžitě zase vstal.

„Musíme zavolat doktora,“ řekl zasmušile. „Pošlete pro Shawa – ten je nejbližší. Ale myslím – myslím, že to už nebude nic platné, Miku...!“

„Vy si myslíte, že je – mrtvá...?“

„Ano.“ přikývl, „nemá smysl předstírat něco jiného.“

„Ach bože!“ vykřikl jsem. „Tomu nevěřím – nemohu! Ellie – ne!“

Obrátil jsem se zády. Phillpot ke mně přistoupil a vytáhl z kapsy láhev. Otevřel ji a mlčky mi ji podal.

Pořádně jsem polkl.

„Děkuji,“ zašeptal jsem.

Vtom se objevil státný na koni a Phillpot ho okamžitě poslal pro doktora Shawa.

/18

Doktor Shaw přijel ve starém, odřeném landroveru, kterého zřejmě používal jako terénního vozu pro návštěvy do vzdálených usedlostí nebo ve špatném počasí. Na nás dva se sotva podíval a zamířil rovnou k Ellie. Chvilí setrval nad ní skloněný, a pak přistoupil k nám.

„Je mrtvá nejméně tři až čtyři hodiny,“ prohlásil. „Jak k tomu došlo?“

Řekl jsem mu, že ráno po snídani si jako obvykle vyjela na koni.

„Měla už předtím při jízdě nějakou nehodu?“

„Ne – neměla,“ zavrtěl jsem hlavou. „Byla znamenitá jezdkyň.“

„Ano vím – jezdila velmi dobře. Několikrát jsem jí sám viděl. Jak jsem slyšel, jezdila prý od dětství.“

Domníval jsem se však, zda v poslední době neměla nějakou nepříjemnost, která by ji tak trochu znervózňovala... Kdyby se jí splašil kůň...“

„Proč by se jí měl plašit kůň? Je to klidné zvíře.“

„Tento kůň opravdu není zlý,“ přidal se major Phillpot. „Chová se dobře – je velmi klidný. Má zlomeniny?“

„Ačkoliv jsem ji dosud úplně neprohlédl, nenašel jsem zatím známky zranění... Mohlo však dojít k vnitřnímu – nebo to také mohl být jen šok.“

„Člověk však přece nemůže zemřít jen tak od šoku.“ namítl jsem.

„Dost lidí už tak zemřelo... Kdyby přece jen měla nemocné srdce –“

„Ve Státech říkali, že má nemocné srdce – nebo prý nějaké slabé...“ vzpomínal jsem si.

„Hm – nic jsem však nezjistil, když jsem ji tehdy vyšetřoval. Nedělal jsem sice kardiogram – ale stejně – teď nemá smysl o tom mluvit. Dozvíme se to později – po soudní pitvě.“

Soucítěně na mne pohlédl a poklepal mi na rameno.

„Jděte domů a lehněte si,“ řekl mně, „teď máte šok vy.“

Je zajímavé, jak se na venkově z ničeho nic objeví plno lidí. V té době už kolem nás stáli tři nebo dokonce čtyři. Tramp, který přišel z hlavní cesty, když uviděl naši malou skupinu, růžovолící žena, která si tudy krátila cestu na nějakou farmu – a pak starý cestář. Vykřikovali a dělali různé poznámky.

„Ubohá mladá paní!“

„Ještě tak mladá! Shodil ji kůň, že?“

„Nu, s koňmi si člověk nikdy nemůže být jistý...“

„Vždyť je to paní Rogersová, vidíte? Ta americká mladá paní z domu U věží!“

Všichni dávali plný průchod svému ohromení a údivu. Také starý cestář se dostal ke slovu, a přece nám dal určitou informaci.

„Musel jsem vidět, jak se to stalo...! Muselo se to stát před mýma očima...“

Lékař se k němu okamžitě s údivem obrátil.

„Co jste viděl?“

„Viděl jsem koně běžet přes louku.“

„A viděl jste, jak paní spadla?“

„Ne – ne, to jsem právě neviděl. Když jsem ji spatřil, cválala při okraji lesa – pak jsem se obrátil zády a otloukal kameny. Nato jsem zaslechl znovu koňská kopyta, ale když jsem se podíval, viděl jsem cválat jen koně. Pomyslel jsem si, že sestoupila a nechala ho volně pobíhat. Nenapadlo mne, že by se mohlo stát neštěstí. Kůň běžel ode mne opačným směrem.“

„Neviděl jste ležet paní na zemi?“

„Nevidím příliš do dálky. Koně jsem viděl dobře proto, že se jasně rýsoval proti obzoru.“

„Jela před tím sama nebo byl někdo s ní?“

„Jela sama – ani v blízkosti nikdo nebyl. Ne – určitě byla sama. Vždyť jela nedaleko kolem mne po téhle cestě. Myslím, že směřovala k lesu... Kromě ní a koně jsem opravdu nikoho neviděl.“

„Mohla ji vylekat ta cikánka,“ ozvala se růžovolící žena.

Rychle jsem se k ní obrátil.

„Jaká cikánka? Kdy?“

„Ach, mohlo to být – nu, tak asi před třemi nebo čtyřmi hodinami. Šla jsem v té době po cestě dolů – asi tak ve čtvrt na deset jsem tu cikánku zahlédla. Je to ta, která bydlí v chalupě ve vesnici... Aspoň si myslím, že to byla ona – nebyla jsem zas tak blízko. Ale ona jediná tu chodí po okolí v červeném plášti. Šla nahoru po pěšině mezi stromy. Někdo mně říkal, že napovídala té ubohé mladé Američance plno nepěkných věcí... Prý jí vyhrožovala a snad jí i řekla že se jí něco zlého stane, jestli odtud nepůjde pryč... Ano – slyšela jsem, že jí opravdu zle vyhrožovala.“

„Cikánka!“ vykřikl jsem.

A pak jsem hoře sám pro sebe – ale nahlas zabědoval:

„Cikánský revír! Ó kéž bych tohle místo raději nikdy nebyl spatřil!“

Kniha třetí

/19

Je zajímavé, jak špatně si pamatují vše, co potom následovalo. Totiž na sled oněch událostí. Až do té doby, jak vidíte, mám v hlavě všechno ujasněné. Byl jsem jen trochu na rozpacích, kde se svým příběhem začít. –To byl můj jediný problém. Ale od té chvíle, jako by na můj život dopadl nůž a přetl ho na dvě poloviny. To, co jsem prodělával po Elliině smrti, mně nyní připadá jako něco, na co jsem nebyl připravený. Zmatek z řady dotěrných lidí a různých nárazů i událostí, které jsem už nebyl schopen vnímat. Všechno – co se dále udalo, jako by se nestalo mně, ale dělo se někde mimo mne... Tak mi to tehdy aspoň připadalo.

Každý byl ke mně laskavý. To si zřejmě pamatuji nejlépe. Potloukal jsem se z místa na místo jako ve snu a nevěděl jsem, co mám dělat. Vzpomínám si, že Gréta se dostala do svého živlu. Měla tu obdivuhodnou sílu, která je některým ženám, vlastní. Dovedou se ujmout takové situace a dovedou ji také zvládnout.

Mám na mysli, že dovedou zvládnout všechny ty méně důležité detaily, o které se někdo musí postarat. Já bych toho schopný nebyl.

Myslím, že první, nač si jasně pamatuji, je to, jak za mnou přijel doktor Shaw a hovořil se mnou. Bylo to hned potom, když odvezli Elli, a já se nějak dostal zpět do mého domu – do našeho domu – do domu...

Promlouval ke mně klidně, laskavě a rozumně. Všechno mně jasně a jemně vysvětlil.

Přípravy... Pamatuji si, že on použil tato slova. Ano – přípravy. Opravdu ošklivé slovo včetně všeho toho, co představuje. Jsou věci v životě člověka, které nesou velkolepé názvy jako – láska – sex – smrt – nenávisť – ale ty vůbec nevládnou nad lidským bytím... Nad ním vládne řada malicherných, nedůstojných záležitostí. A všechno musíte snést – musíte snášet právě to, na co jste nikdy nepomyslili, dokud se vám to opravdu nestane. Majitele pohřebních ústavů – přípravy na pohřeb – výsledky. I sluhy – kteří vcházejí do pokojů a zatahují rolety. Proč se mají zatahovat rolety kvůli Elliině smrti? Inu, snad to byla ta největší hloupost z toho všeho...!

Pamatuji si, že právě proto jsem k doktorovi Shawovi přímo zahořel vděčností. Počínal si velmi laskavě a ohleduplně, dovedl citlivě a trpělivě vysvětlovat, proč něco takového jako třeba výsledky musí být a podobně. Pamatuji si také, že hovořil velmi pomalu, takže si mohl být zcela jistý, že ho stačí vnímat.

Nedovedl jsem si představit, jaké bude soudní přelíčení. Nikdy jsem také na žádném nebyl. Připadalo mně pak neskutečné a poněkud amatérské. Koroner byl malý, nadutý člověk se skřipcem na nose. Musel jsem mu dosvědčit totožnost, popsat poslední chvíle, které jsem strávil s Ellií u snídaň, a její odchod na obvyklou ranní vyjížďku, včetně naší úmluvy na pozdější setkání u oběda. Prohlásil jsem, že vypadala jako obvykle, a připadala mně úplně zdravá.

Svědectví doktora Shawa bylo sice klidné, ale nevyznělo jednoznačné. Nenašlo se žádné vážné zranění. Vymknutá klíční kost a nějaké oděrky vznikly sice důsledkem pádu s koně, nebyly však vážné povahy a vznikly až v době smrti. Po pádu se už zřejmě nepohnula. Podle jeho názoru smrt nastala okamžitě, a nebylo také zjištěno žádné vnitřní zranění, které by smrt zapříčinilo. Nebyl tedy také schopen podat jiné vysvětlení, než že zemřela následkem srdečního selhání v šoku. Pokud jsem z lékařských výrazů pochopil, Ellie zemřela proto, že se jí nedostávalo dechu – prý asfyxia nějakého druhu... Přesně nevím. Orgány, však měla zdravé, obsah žaludku normální.

Gréta také musela svědčit. Již dříve prý říkala doktorovi Shawovi, že Ellie před třemi nebo čtyřmi léty prodělala nějakou srdeční chorobu, ale nyní to tím více zdůrazňovala. Nikdy se však o ničem určitě nemluvilo. Jen Elliini příbuzní se příležitostně zmiňovali, že má slabé srdce, a proto je nutné, aby se trochu, šetřila. Prohlásila také, že nikdy nic určitého ani podrobnějšího o tom neslyšela, než co sama teď vypověděla.

Pak došlo na svědky, kteří ji viděli nebo byli v blízkosti v době nehody.

První na řadě byl stařec, který v té době kopal u cesty. Viděl kolem přejet dámu na koni, asi tak ve vzdálenosti padesáti yardů. Věděl, kdo to je, ačkoliv s ní nikdy nemluvil. Byla to paní z nového domu.

„Poznal jste ji na první pohled?“

„Ne – na první pohled ne... Ale koně jsem poznal, pane. Má bílý spodní kotník a patřil dříve panu Careymu ze Shettlegroomu. Nikdy jsem neslyšel o něm nic jiného, než že je to klidný kůň, dobrého chování a vhodný k jízdě pro dámu.“

„Choval se kůň klidně, když jste ho viděl? Neplašil se?“

„Ne. Choval se zcela klidně. Bylo nádherné ráno.“

Dále prohlásil, že v té době nebylo v okolí mnoho lidí. Aspoň prý je nespátril. Cesty přes vřesoviště se příliš nepoužívalo... Jedině snad jako příležitostné zkratky k jedné farmě. Ráno potkal nějaké lidi, ale zřejmě neměli pro tento případ význam. Jednoho cyklistu a jednoho chodce. Byli od něho příliš daleko, než aby je poznal, a stejně by si jich asi nevšiml. Vzpomněl si však, že o nějakou chvíli dříve, ještě než jela ta dáma kolem na koni, zahlédl paní Leeovou – aspoň si to myslel. Šla nejprve po cestě směrem k němu, a pak náhlá odbočila a vešla do lesa. Často se potulovala po vřesovišti a po okolních lesích.

A pak se koroner tázal, proč se paní Leeová nedostavila k soudu. Bylo mu oznámeno, že byla předvolána, ale že opustila před několika dny vesnici a nikdo přesně neví kdy. Adresu nezanechala. Neměla to také ve zvyku. Často odcházela a zase se vracela, aniž by o tom někoho uvědomila, a tak na tom nebylo naprosto nic neobvyklého. Jeden – nebo snad dva svědci řekli, že podle jejich názoru opustila vesnici den před tím, než došlo k neštěstí. Koroner se opět obrátil ke starému muži.

„Vy jste však přesvědčený, že to byla paní Leeová, že?“

„Nemohu to tvrdit – nejsem si tím tak jistý... Ani bych si tím nechtěl být jistý. Byla to prostě vysoká žena, dělala dlouhé kroky a měla na sobě červený plášť stejné barvy, jaký někdy nosí paní Leeová. Nevěnoval jsem jí však zvláštní pozornost. Zrovna tak to mohla být ona, jako někdo jiný. Kdo to může vědět?“

Dále vypovídal většinou totéž, co už řekl tehdy nám. Viděl jet kolem dámu na koni a vídával ji často i dříve. Také jí však nevěnoval zvlášť nějakou pozornost. Jen později si pak všiml, že kůň cválá sám.

Vypadal, jako by ho něco vyplašilo. „Aspoň mně to tak připadalo,“ dodal. Nevěděl, kolik bylo hodin. Mohlo to být kolem jedenácté, ale mohlo to být i dříve. Pak koně viděl mnohem později a mnohem dále – a podle všeho se vracel k lesu.

Nato se koroner obrátil na mne a položil mi ještě několik otázek ohledně paní Leeové – abych byl přesný, tedy ohledně paní Esther Leeové z Vine Cottage.

„Vy a vaše žena jste znali paní Leeovou od vidění?“

„Ano,“ přisvědčil jsem, „docela dobře.“

„Mluvili jste s ní?“

„Ano – několikrát... Nebo vlastně,“ dodal jsem, „spíše ona mluvila k nám.“

„Vyhrožovala někdy vám nebo vaší ženě?“

Chvilí jsem uvažoval.

„V jistém smyslu – ano,“ řekl jsem zvolna, „ale nikdy jsem si nemyslel –“

„Co jste si nemyslel?“

„Nikdy jsem si nemyslel, že to míní vážně,“ odpověděl jsem.

„Vyznělo to tak, jako kdyby měla vůči vaší ženě nějakou zvlášť velkou zášť?“

„Manželka to lak aspoň jednou tvrdila. Říkala, že si myslí, že zvláště proti ní je nějak zaměřená – ale nevěděla proč...“

„Vykázali jste ji někdy vy nebo vaše žena z vašeho pozemku, hrozili jste jí nebo jste s ní nějakým způsobem nešetrně zacházeli?“

„Jakékoliv násilnosti pocházely jediné z její strany,“ odpověděl jsem.

„Měl jste někdy dojem, že je psychicky nevyrovnaná?“

Chvilí jsem opět přemýšlel.

„Ano,“ přikývl jsem, „měl jsem ten dojem. Byla zřejmě přesvědčena, že půda, na které jsme si postavili náš dům, patří jí nebo jejímu kmeni... Měla zřejmě takovou utkvělou představu.“ Odmlčel jsem se a dodal:

„Myslím, že se to stále stupňovalo... Byla tou myšlenkou čím dál tím posedlejší.“

„Rozumím,“ přikývl koroner. „A nevyhrazovala nikdy vaší manželce fyzickým násilím?“

„Ne,“ odpovídal jsem váhavě, „aspoň se domnívám, že by nebylo správné tvrdit něco takového...“

Vyznívalo to vše – nu – jako takové cikánské láni... „Nebudete mít štěstí, jestli tu zůstanete“ – „Budete prokletí, jestli neodejdete...“

„Použila slova – smrt?“

„Ano – myslím, že ano... Nebrali jsme ji však vážně. Aspoň – opravil jsem se, „já ne.“

„A domníváte se, že vaše paní ji brala vážně?“

„Obávám se, že někdy ano... Ta stařena – rozumíte – dovedla člověka přímo vyděsit. Mám dojem, že opravdu není zodpovědná za to, co říkala nebo dělala.“

Další jednání se ukončilo a soudní vyšetřování bylo odročeno o čtrnáct dní. Všechno směřovalo k výroku na smrt způsobenou nehodou, ale nebyl dostatek důkazů o tom, co nehodu způsobilo. Projednávání se tedy odložilo, dokud se nevyslechne svědectví paní Leeové.

/20

Den po výslechu jsem šel navštívit majora Phillpota. Řekl jsem mu rovnou, že bych rád znal jeho názor. Kritického rána byl totiž viděn někdo, kdo šel nahoru směrem k lesu. Starý cestář pokládal tuto osobu za paní Esther Leeovou.

„Vy tu stařenu dobře znáte,“ vysvětloval jsem mu. „Připustil byste domněnku, že by byla schopna úmyslně a ze zlé vůle způsobit neštěstí?“

„Ne – tomu opravdu nevěřím, Miku“ odpověděl zamyšleně. „Člověk potřebuje velmi silný motiv, aby něco takového udělal... Snad touhu po pomstě za osobní bezpráví – ublížení – prostě něco takového. Ale co komu kdy udělala Ellie? – Nic...!“

„Vím, že je to zřejmě šílený nápad, ale proč se stále tím podivným způsobem objevovala? Proč jí stále vyhrožovala a vyháněla ji? Podle všeho k ní opravdu pociťovala nějakou zášť... Jak však mohla nabýt vůči ní takové nenávisti? Nikdy dříve ji ani neviděla! Což pro ni nebyla Ellie úplně cizí, neznámou Američankou? Nikdy v minulosti mezi nimi nic nebylo – rozumíte? Prostě vůbec žádná spojitost!“

„Ano – vím,“ přikyvoval major Phillpot. „Nemohu se však zbavit pocitu, že je v tom něco, čemu nerozumím, Miku... Nevím, jak dlouho byla vaše manželka v Anglii. Nežila snad někdy v těchto končinách delší dobu?“

„Ne, to vím určitě. Ach, je to všechno tak těžké! Nakonec vlastně toho opravdu o Ellii mnoho nevím – abych se lépe vyjádřil – nevím koho znala a kam jezdila... My dva jsme se prostě – setkali.“ Zarazil jsem se a pohlédl na něho. „Vy nevíte, jak jsem se seznámil se svou ženou, vidíte?“ zeptal jsem se. „Ovšemže ne – jak byste mohl,“ pokračoval jsem nečekaje na odpověď. „Ne – na to byste nepřišel, ani kdybyste hádal sto let...“ A proti své vůli jsem se náhle začal smát. Chvilí mi trvalo, než jsem se ovládl.

Uvědomoval jsem si, že nejsem daleko hysterii.

Pamatuji se na jeho laskavý a trpělivý výraz, když čekal, až se vzpomenu.

„Poznali jsme se zde,“ začal jsem se svěřovat. „Zde – v Cikánském revíru. Četl jsem tehdy vyhlášku o prodeji majetku U věží a byl jsem zvědavý, jak to místo vypadá. Vydal jsem se tedy po cestě vzhůru a tehdy jsem ji poprvé uviděl... Stála tam pod stromem a polekal jsem ji – nebo snad spíše ona polekala mne. Teď už na tom stejně nezáleží – ale takhle to mezi námi začalo. A tak jsme sem také přišli, abychom žili na tom zatraceně prokletém a nešťastném místě.“

„A s tím pocitem jste sem přišli? Vy jste tušil, že to nešťastně skončí?“

„Ne – nebo ano... Vlastně opravdu nevím. Nikdy jsem si to nepřipouštěl... Nikdy jsem si to nechtěl připustit. Myslím si však, že ona to věděla. Podle všeho byla také celou tu dobu vystrašená.“ A pak jsem váhavě dodal: „Mám dojem, že někdo měl zájem úmyslně ji zastrašovat...“

„Co tím chcete říci?“ ozval se ostře major Phillpot. „Kdo myslíte, že by na tom mohl mít zájem?“

„Pravděpodobně ta stará cikánka – ale nejsem o tom zrovna tak přesvědčený... Mívala ve zvyku někde si na Ellii počkat, jen aby jí mohla říci, že jí toto místo přinese neštěstí – zkrátka aby jí stále odsud posílala pryč.“

„Ksaku!“ vybuchl rozzlobeně. „Tohle jsem měl vědět už dříve! Takto se mi to mělo oznámit... Já už bych si se starou Esther promluvil. Já bych jí vysvětlil, že si něco takového nemůže dovolovat!“

„Ale proč to všechno dělala?“ ptal jsem se. „Co ji k tomu vedlo?“

„Je stejná jako většina lidí,“ usuzoval major Phillpot. „Ráda se dělá důležitou. Buď lidi před něčím varuje, nebo jim prorokuje šťastný osud. Ráda předstírá, že zná budoucnost každého.“

„Ale dejme tomu,“ řekl jsem zamyšleně, „že jí někdo dal peníze. Slyšel jsem, že má peníze ráda.“

„Ano – peníze má velmi ráda... Kdyby jí někdo dal peníze.“ přikývl zamyšleně major Phillpot a náhle se na mne pozorně podíval: „Co tím chcete naznačit? Kdo vám vlastně nasadil tuhle myšlenku do hlavy?“

„Seržant Keene,“ odpověděl jsem popravdě. „Mne osobně by to nikdy ani nenapadlo.“

„Ach tak,“ zavrtěl však pochybovačně hlavou. „Ne – stejně tomu nemohu uvěřit! Nevěřím, že by se úmyslně snažila zastrašovat vaši paní tak, aby jí způsobila neštěstí.“

„Možná, že nepočítala s osudnou nehodou. Mohla udělat jen něco, co vyplašilo koně,“ uvažoval jsem nahlas. „Stačilo zapálit nějakou prskavku nebo bouchnout papírovým sáčkem. Víte – někdy jsem měl opravdu pocit, že chová vůči Ellii čistě osobní zášť – snad z nějakého důvodu, o kterém jsem neměl tušení.“

„To mně připadá příliš přitažené za vlasy,“ poznamenal major Phillpot.

„A nepatřilo jim někdy to místo?“ zeptal jsem se. „Myslím totiž – jestli ten pozemek nebyl cikánům nějak vyhrazen?“

„Ne – naopak! Zřejmě z toho místa byli cikáni odjakživa vyhazováni. Pochybuji však, že by to některého z nich celý život mrzelo.“

„Ano – máte pravdu,“ souhlasil jsem. „Ta myšlenka byla opravdu přitažena za vlasy. Já však spíše uvažuji, zda z nějakého důvodu, který neznáme – kdyby se jí zaplatilo...“

„Z důvodu, který neznáme? – Z jakého důvodu?“ opakoval užasle.

Chvilí jsem uvažoval.

„Všechno vám bude třeba znít příliš fantasticky,“ začal jsem vysvětlovat. „Ale dejme tomu – jak už napadlo seržanta Keenea – že jí někdo zaplatil, aby dělala to, co dělala. Dejme tomu, že oba nás chtěli odtud dostat. Soustředili se na Ellii, protože já bych se nedal tak snadno vystrašit jako ona. Ano – zastrašovali ji, aby ji přinutili – a tím také i mne – brzy odtud odejít. Jestli tomu tak je, pak zde musí být nějaký důvod, proč chtějí, aby tento pozemek přišel znovu na prodej. Řekněme si rovnou, že někdo z nějakého důvodu náš pozemek chce.“ Odmítl jsem se.

„To je docela logický myšlenkový postup,“ souhlasil major Phillpot, „ale já opravdu neznám příčinu, proč by ho zas tolik někdo chtěl.“

„Třeba je tam nějaké významné nerostné bohatství, o němž dosud nikdo neví.“

„Hm – o tom bych pochyboval.“

„Nebo snad něco jako zakopaný poklad,“ vysvětloval jsem. „Och – vím, že to zní absurdně, ale dejme tomu, že by tam byla ukryta kořist z nějaké velké bankovní loupeže.“

Phillpot stále ještě vrtěl hlavou, teď však už přece méně rozhodně.

„Pak ovšem jedinou další možností je zaměřit se hlavně na paní Leeovou“ pokračoval jsem. „Jen tak můžeme odhalit osobu, která jí mohla platit, a tak také i přijít na stopu neznámému nepříteli.“

„A vás nenapadá nikdo, kdo by jí mohl být?“

„Ne – nikoho takového zde určitě neměla. Tím jsem si jist... S tímto krajem ji opravdu nic nespojovalo.“

Zvedl jsem se. „Děkuji vám za vaši trpělivost, s jakou jste mne poslouchal.“

„Byl bych rád, kdybych vám mohl být užitečnější.“

Vyšel jsem ven a pohrával si s předmětem, který jsem měl v kapse. Náhle jsem se rozhodl. Otočil jsem se na podpatku a vrátil se zpět.

„Mám tu ještě něco, co bych vám rád ukázal,“ omlouval jsem se. „Vlastně jsem to chtěl ukázat seržantovi Keeneovi, aby rozhodl, co s tím.“

Sáhl jsem do kapsy a vytáhl kámen zabalený do pomačkaného papíru, popsaného velkým, hůlkovým písmem.

„Dnes ráno nám někdo tohle hodil oknem ke snídani,“ vysvětloval jsem. „Když jsem scházel dolů po schodech, slyšel jsem řinčení skla. Už jednou se nám stalo něco podobného – hned když jsme se nastěhovali. Nevím, jestli je původcem jedna a tatáž osoba.“

Trochu jsem vyrovnal cár balícího papíru a podal mu ho. Byl to opravdu papír velmi hrubý a špinavý. Phillpot si nasadil brýle a pečlivě si jej prohlížel. Pisatel použil inkoustu a zpráva na něm byla zcela krátká. Stálo tam:

„Vaši manželku zavraždila žena.“

Phillpot nadzvedl obočí.

„Neobvyklé,“ poznamenal suše. „A na tom prvním lístku, který jste dostali, bylo také podobné písmo?“

„To už si teď nepamatuji. Byla to výstraha, abychom odtud zmizeli – přesné znění už nevím. Tehdy jsme to přisuzovali nějakým chuligánům... Tohle ovšem vypadá poněkud jinak.“

„A vy si myslíte, že to skutečně bylo vhozeno někým, kdo opravdu něco ví?“

„S největší pravděpodobností je to spíše jen hloupá, sprostá zlomyslnost. Myslím, že plně odpovídá úrovni anonymních dopisů. Na venkově prý takových – jak sám dobře víte – bývá vždy dost.“

Vrátil mně papír se slovy:

„Váš původní úmysl předat anonym seržantu Kecneovi je podle mého názoru správný,“ prohlásil. „Bude toho o podobných věcech vědět určitě víc než já.“

Seržanta Keenea jsem našel na policejní stanici a nepochybně projevil zájem.

„Dějí se tu podivné věci,“ řekl zamyšleně.

„Co myslíte, že to znamená?“ zeptal jsem se.

„Ach, to máte těžké... Mohla by to být jen zlomyslnost směřující k obvinění určité osoby.“

„Podle všeho k obvinění paní Leeové?“

„Ne – tak bych si to ani nevysvětloval. Mohlo by to však být tak – a já se domnívám, že to tak také bylo – že někdo asi něco viděl nebo slyšel. Slyšel hluk nebo křik – anebo kolem něho přeběhl kůň, a pak hned nato potkal či spatřil nějakou ženu. Vypadá to však, že viděl někoho jiného než starou cikánku, protože o ní si stejně každý myslí, že je do toho zapletená. Právě podle toho to budí dojem, že je míněna docela jiná žena.“

„A co cikánka?“ zeptal jsem se. „Už jste ji našli nebo o ní něco víte?“

Zavrtěl hlavou.

„Známe některá místa, kam se obvykle uchyluje, když odsud zmizí. Bývá to obvykle východní Anglie. Mezi cikány tam má plno přátel, ale ti tvrdí, že u nich není. Tvrdili by to však stejně, i kdyby tam byla. Víte, oni umějí držet jazyk za zuby. V té oblasti je však celkem velmi dobře známá od vidění, ale nikdo ji tam neviděl... Stejně si však ani nemyslím, že by se odebrala až tam.“

Ve způsobu, jakým vyslovil poslední slova, se najednou ozvalo něco zvláštního.

„Nerozumím vám dobře,“ řekl jsem,

„Pochopte přece,“ začal mi vysvětlovat. „Cikánka je postrašená – a má k tomu také důvod. Vyhrožovala vaší ženě a strašila ji. Teď se navíc ještě říká, že ona zavinila neštěstí, při kterém přišla vaše paní o život. Je si dobře vědoma toho, že policie po ní pátrá, a tak se dá spíše předpokládat, že zalezla do nějakého brlohu. Tam se bude schovávat tak dlouho, pokud to půjde. Rozhodně se však nebude chtít ukazovat na veřejnosti a každému se raději vyhne.“

„Snad ji však přece najdete...! Je tak nápadného zevnějšku, že nikomu nemůže ujít.“

„Ach ano – doufám, že ji opravdu časem najdeme. Takové věci chvíli trvají. Ovšem, jestli se to skutečně tak stalo.“

„A vy se domníváte, že se to stalo jinak?“

„Nu – víte dobře, na co jsem celou dobu myslel. Jestli ji někdo uplácel za to, že vám vyhrožovala...“

„V tom případě jí bude tím více záležet na tom, aby odsud zmizela,“ přerušil jsem ho.

„Ale ještě někomu jinému by také mohlo záležet na tom, aby odsud zmizela... Na to nesmíte zapomínat, pane Rogersi.“

„Máte na mysli osobu, která ji podplatila?“ zeptal jsem se zamyšleně.

„Ano.“

„Předpokládáme-li, že to – že to byla žena, která jí platila...“

„A předpokládáme-li, že ještě někdo jiný nabyt právě takové podezření – tak začne posílat anonymní dopisy... Pochopitelně – ta žena dostane strach! Rozumíte – ani možná opravdu nechtěla, aby to takhle dopadlo... I když třeba podplatila tu cikánku, aby vaši paní odsud vystrnadila, nemuselo ji ani napadnout, že by to mohlo vyvrcholit smrtí paní Rogersové.“

„Ne,“ řekl jsem, „se smrtí asi nepočítali... Chtěli nás jen vystrašit... Vystrašit mne i moji ženu natolik, abychom sami odešli.“

„A kdo teď z toho bude vyděšený? Pochopitelně žena, která zavinila smrt – paní Esther Leeová. A ta se z toho bude chtít dostat, to je samozřejmé. Dejme tomu, že ona sama tohle nepředpokládala, a tak prozradí

jméno... Řekne, kdo jí platil... A z toho by se jistě někdo neradoval, vidíte – pane Rogersi?“

„Máte na mysli tu neznámou...? Ženu, kterou jsme si víceméně vytvořili ve své představě? – O které nemáme ani jistotu, že opravdu existuje?“

„Ženu nebo muže – na tom nezáleží. Předpokládáme však, že jí někdo platil. Nu, pak tedy ten někdo by ji jistě rád také velmi rychle umlčel, nemyslíte?“

„A tak vás napadlo, že by mohla být mrtvá?“

„Možné to je, ne?“ odpověděl Keene. A pak zcela nečekaně, jako by úplně chtěl změnit směr rozhovoru, řekl:

„Pane Rogersi, znáte dobře ten altánek, který máte u vás v lese na kopci?“

„Ano – co je s ním?“ podivil jsem se. „Sami jsme ho s manželkou trochu upravili a zařídili. Sem tam jsme si tam i zašli – ne však příliš často... Určitě ne v poslední době. Proč?“

„Nu, abyste rozuměl, trochu jsme si prohlíželi okolí, a tak jsme nahlédli i do toho vašeho altánu. Nebyl ani zamknutý.“

„Ne,“ řekl jsem, „nikdy jsme se ho ani nesnažili zamykat. Nic cenného tam nebylo – jen několik vyřazených kousků nábytku.“

„Napadlo nás, jestli sem někdy nechodívá stará paní Leeová, ale nenašli jsme tam po ní ani stopy. Přesto však jsme tam našli tohle... Stejně jsem vám to chtěl ukázat.“

Otevřel zásuvku a vytáhl z ní malý, překrásně zlatem zdobený zapalovač. Byl to zřejmě dámský zapalovač. Měl diamanty vykládanou iniciálku – písmeno C.

„Patřil vaší paní, vidíte?“

„Nemá začáteční písmeno C. Ne – ten nepatřil Ellii,“ prohlásil jsem. „Nic podobného neměla. Nepatří ani slečně Andersonové – ta se jmenuje Gréta.“

„Nu – někdo jej tam nahoře musel přece ztratit. Je to prvotřídní výrobek. Jistě stál hodně peněz.“

„C“ – opakoval jsem zamyšleně začáteční písmeno. „Nedovedu si vzpomenout na nikoho, kdo kdy u nás vůbec byl, aby jeho jméno začínalo písmenem C... Ovšem – kromě Cory,“ dodával jsem. „To je nevlastní matka mé ženy – paní van Stuyvesantová... Ale tu si opravdu také nedovedu představit, že by se po tom špatně schůdném a zarostlém chodníku škrabala sama nahoru k altánu. A stejně už u nás dlouho nebyla – jistě nejméně měsíc... Nevím o tom, že bych u ní viděl takový zapalovač. Možná však, že bych si toho také ani nevšiml,“ uvažoval jsem. „Snad by to však mohla vědět slečna Andersonová.“

„Dobrá,“ souhlasil. „Přiveďte ji tedy. Ukážeme jí ho.“

„Ano – určitě ji přivedu... Ale stejně, i kdyby patřil Coře – je divné, že jsme si ho nevšimli, když jsme byli naposledy v altánu. Není tam totiž mnoho věcí a člověku by určitě neušlo, kdyby něco takového leželo na podlaze. Bylo to snad na podlaze?“

„Ano – hned vedle otomanu. Samozřejmě, že ten altán mohl navštěvovat kdokoli. Je to velmi příhodné místo pro milostné schůzky. Mám na mysli hlavně místní lidi – ačkoliv není zas pravděpodobné, že by někdo z nich vlastnil tak drahé věci.“

„Je tu ještě Claudia Hardcastlová,“ vzpomněl jsem si najednou, „ale pochybuji, že by měla zálibu ve věcech podobného druhu. A co by vůbec dělala v altánu?“

„Byla přece přítelkyní vaší paní, ne?“

„Ano,“ přisvědčil jsem, „myslím, že dokonce byla zde nejlepší Elliiinou přítelkyní... A také věděla, že bychom nic nenamítali, kdyby kdykoliv použila našeho altánu.“

„Aha,“ vyhrkl seržant Keene.

Pohrdlivě jsem na něho pohlédl.

„Přece si nemyslíte, že by Claudia Hardcastlová byla – byla Elliiinou nepřítelkyní, nebo snad ano? To by byl ovšem holý nesmysl!“

„Zřejmě není důvod, abychom si něco takového mysleli... Ale člověk si zas u žen nikdy něčím takovým nemůže být jistý.“

„Myslím si...“ začal jsem, ale zarazil jsem se. Měl jsem v úmyslu něco říci, ale najednou mne napadlo, že by to mohlo působit velmi podivným dojmem.

„Nu prosím – pane Rogersi,“ pobídl mne.

„Mám dojem, že Claudia Hardcastlová byla původně provdána za Američana – za Američana jménem Lloyd. Nu – a jméno jednoho z hlavních správců majetku mé ženy je také Lloyd – Stanford Lloyd. Avšak stovky lidí mají stejné jméno, a stejně by to byla jen čirá náhoda, kdyby to byla jedna a tatáž osoba. A co by to vůbec mělo s tím společného...?“

„To je dost nepravděpodobné. Ale pak,“ zarazil se.

„Divné je na tom to,“ pokračoval jsem, „že jsem měl dojem, jako bych viděl Stanforda Lloyda právě v den –

v den neštěstí... Tehdy, když jsem obědval u Georga v Bartingtonu.“

„A nepřišel vás navštívit?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Zahlédl jsem ho s nějakou ženou, která se velmi podobala slečně Hardcastlové. Pravděpodobně jsem se asi mylí. Víte však – aspoň se tak domnívám – že nám její bratr stavěl dům?“

„A ona má o váš dům zájem?“

„Ne,“ odpověděl jsem. „Podle všeho se jí architektonický styl jejího bratra nelíbí.“ Nato jsem se zvedl k odchodu. „Nu, už vás nebudu déle zdržovat. Snažte se najít tu starou cikánku.“

„Ujišťuji vás, že jí nepřestaneme hledat. Také koroner ji velmi nutně potřebuje.“

Rozloučil jsem se a opustil policejní stanici. Podivnou hrou náhody, která se celkem dost často stává, potká se člověk někdy s někým, o kom právě před chvílí hovořil. A tak také Claudia Hardcastlová zrovna vycházela z pošty, když jsem šel kolem. Oba jsme zůstali trochu rozpačitě stát, což bývá obvyklé, potkáte-li náhle někoho, koho nedávno postihl takový smutek.

„Je mi hrozně líto Ellie, Miku,“ začala sama. „Nechci už o tom víc mluvit. Víím, jak je strašné, když lidé člověku v takové situaci stále něco říkají. Ale musela jsem – musela jsem to aspoň takhle vyslovit.“

„Děkuji vám. Byla jste k Ellii velmi milá. Dovedla jste jí zde dát pocit domova... Byl jsem vám za to vděčný.“

„Chtěla jsem se vás na něco zeptat – a myslím, že to bude lépe teď, než odjedete do Ameriky... Slyšela jsem, že máte velmi brzy odjet.“

„Ano – hned jak to bude možné. Musím tam vyřídit spoustu záležitostí,“ přisvědčil jsem.

„Chtěla jsem jen – napadlo mne, když budete chtít prodávat dům, mohl byste akci zahájit už před odjezdem... Jestli to tak je – jestli to tak opravdu je, pak bych ráda měla předkupní právo.“

Vyjeveně jsem na ni zíral. Tohle mne opravdu překvapilo. Bylo to určitě to poslední, co jsem čekal.

„Vy byste si ho ráda koupila? Myslel jsem si, že o typ architektury vašeho bratra nemáte zájem?“

„Rudolf mi řekl, že ten dům je to nejlepší, co kdy postavil. Jsem přesvědčena, že on sám o tom nepochybuje. Předpokládám také, že budete požadovat vysokou cenu, ale já ji mohu zaplatit. Ano – ráda bych si ho koupila.“

Nemohl jsem si pomoci, ale bylo mně to divné. Když bývala u nás, nikdy ani v nejmenším nenaznačila, že se jí ten dům líbí. Uvažoval jsem – jako jsem už uvažoval několikrát předtím – co ji spojovalo s nevlastním bratrem. Byla mu opravdu tolik oddána? Někdy jsem si spíše myslel, že ho nemá ráda – že ho dokonce nenávidí. Aspoň zcela určitě o něm hovořila velmi podivným způsobem. Ale ať už byly její city k němu jakékoliv – něco pro ni znamenal. Ano – něco důležitého. Zvolna jsem zavrtěl hlavou.

„Plně chápu, co si myslíte. Myslíte si, že bych se domu rád zbavil a odešel z tohoto místa – z místa Elliiny smrti,“ odpověděl jsem jí. „Ale ve skutečnosti to tak není. Žili jsme zde, byli jsme zde spolu šťastní, a právě zde – na tomto místě mohu na ni nejlépe vzpomínat. Ne – Cikánský revír neprodám! Mohu vás ujistit, že to nepadá vůbec v úvahu.“

Naše pohledy se střetly. Připadalo mně to, jako bychom se chystali k souboji. Náhle však sklopila zrak.

Sebral jsem veškerou svou odvahu a zeptal se:

„Nic mně sice do toho není, ale vy jste už byla jednou vdaná. Nejmenoval se váš manžel Stanford Lloyd?“

Chvilí se na mne mlčky dívala. Pak najednou vyhrkla:

„Ano.“

Otočila se a byla pryč.

/21

Zmatek... To je všechno, co mi zůstalo z té doby v paměti. Dotěrní novináři naléhající na interview – hromady dopisů a telegramů... Gréta stačila na vše.

Tou první a velmi zářející okolností bylo, že Elliina rodina nedlela v té době ve Spojených státech, jak jsme se domnívali. Byl to pro mne úplný otřes, když jsem se dozvěděl, že většina členů byla zrovna v Anglii. Snad z toho důvodu, že se tu zdržovala Cora van Stuyvesantová – žena velmi neposedná a stále se potulující někde po Evropě. Hned byla v Itálii, hned v Paříži a zase v Londýně. Z toho najednou se dovedla vrátit do Ameriky třeba na Palm Beach, a odtud zas na svůj západní ranč. Zrovna v den Elliiny smrti nebyla od nás vzdálena víc než padesát mil – stále ještě posedlá utkvělou představou vlastnit dům v Anglii. V té době přiletěla do Londýna, kde se ubytovala, aby navštívila další zprostředkovatele nemovitostí a získala opět další nabídky. Onoho osudného dne jezdila v našem okolí po venkově a prohlédla nejméně půl tuctu domů.

Dále vyšlo najevo, že stejným letadlem přiletěl do Londýna také Stanford Lloyd, oficiálně za obchodními

záležitostmi... A tak se tedy nedozvěděli o Elliině smrti z kabelogramů zaslaných do Spojených států, ale z denního tisku v Anglii.

Nepěkná hádka vznikla kolem problému, kde má být Ellie pochována. Domníval jsem se, že je zcela přirozené, když bude pochována tam, kde zemřela, a také tam, kde jsme spolu žili.

Elliina rodina se však proti tomu velmi ostře postavila. Trvali na tom, aby její tělo bylo převezeno do Ameriky a pochováno do hrobu, kde odpočíval už její dědeček, otec, matka a všichni ostatní.

Andrew Lippincott si přišel se mnou o tom pohovořit a probral se mnou celou tu záležitost velmi rozumně.

„Nezanechala žádné instrukce o tom, kde si přeje být pochována.“

„A proč také?“ zeptal jsem se vztekle. „Kolik jí bylo let – snad jedenadvacet, ne? V jedenadvaceti letech člověk obvykle nepomyslí na smrt – nezačne přemýšlet o tom, kde by byl rád pochovaný... A kdybychom na to pomysleli, předpokládali bychom, že budeme pochováni někde spolu – i kdybychom nezemřeli současně. Kdo však pomyslí na smrt uprostřed života?“

„V tom máte jistě plnou pravdu,“ souhlasil uznale pan Lippincott. „Obávám se však, že i vy budete muset přijet do Ameriky – rozumíte mi snad. Je tam mnoho finančních záležitostí, na které budete muset dohlížet.“

„Jaké záležitosti? Co já mám společného s finančními záležitostmi?“

„Nu, budete s nimi mít asi hodně co dělat,“ řekl mi vážně. „Copak si neuvědomujete, že jste podle závěti jejím hlavním dědicem?“

„To jako myslíte, že jsem její nejbližší příbuzný – nebo jak?“

„Ne... Podle její poslední vůle.“

„Ani jsem nevěděl, že vůbec udělala poslední vůli,“ divil jsem se.

„Ach ano – udělala,“ ujistil mne pan Lippincott. „Ellie byla sice mladá žena, ale měla obchodního ducha. Víte – musela ho mít. Vyrostla v takovém prostředí. Udělala poslední vůli hned, jakmile dosáhla plnoletosti a provdala se. Byla uložena u jejího právníka v Londýně a kopie odeslána mně.“ Chvilí uvažoval – a pak řekl: „Jestli opravdu přijedete do Spojených států – což bych vám vřele doporučoval – myslím, že byste měl svěřit všechny své záležitosti do rukou nějakého tamějšího právníka.“

„Proč?“

„Protože v případě tak obrovského jmění, velkého množství pozemků, půdy a cenných papírů, které ovlivňují rozmanitý průmysl, budete potřebovat odbornou pomoc.“

„Nemám potřebnou kvalifikaci, abych se v těchto věcech vyznal,“ doznával jsem. „Opravdu ne – věřte mi.“

„Plně chápu,“ přisvědčil pan Lippincott.

„Nemohl bych to tedy všechno svěřit do vašich rukou?“ zeptal jsem se.

„To byste mohl.“

„Tak proč to tedy hned neuděláme?“

„Protože si stejně myslím, že byste měl být ještě osobně zastoupen. Já už totiž zastupuji zájmy některých členů rodiny a mohlo by dojít k určitému střetnutí těchto zájmů, rozumíte? Jestli to však necháte na mně, postarám se, aby vaše záležitosti byly všestranně zabezpečeny schopným zástupcem.“

„Děkuji vám, jste velmi laskavý,“ řekl jsem uznale.

Rozpačitě se na mne podíval.

„Když dovolíte, mohl bych být poněkud indiskrétní?“ zeptal se.

Pobavilo mne trochu pomyšlení, že pan Lippincott chce být poněkud indiskrétní.

„Prosím,“ vyzval jsem ho.

„Radil bych vám, abyste byl velmi opatrný ve všem, co podpisujete – jakékoliv obchodní doklady. Než něco podepíšete, důkladně a pečlivě si to přečtěte.“

„A vyrozumím něco z těch dokladů, o kterých hovoříte, i když si je přečtu?“

„Kdyby vám cokoliv nebylo jasné, předejte to pak svému právnímu poradci.“

„Varujete mne před někým nebo před něčím?“ zeptal jsem se s náhle probuzeným zájmem.

„Nebylo by z mé strany správné, abych na takovou otázku odpovídal,“ odbyl mne pan Lippincott. „Řeknu vám jen tolik: Tam, kde se jedná o velké peníze, je také radno nikomu nedůvěřovat.“

Tak on mne varoval – před někým, ale nebyl ochotný mně sdělit jeho jméno. To jsem jasně viděl. Bylo to snad před Corou? Nebo měl podezření – a snad už i delší dobu – na Stanforda Lloyda? Na toho kvetoucího bankéře, plného srdečnosti, bohatého a bezstarostného, který se tu nedávno nečekaně objevil za „obchodními záležitostmi“? Nebo by to snad mohl být strýc Frank, kterému bych mohl naletět na nějaké padělané dokumenty? Vtom jsem měl náhle takovou směšnou vidinu... Spatřil jsem sama sebe, jako ubohého nevinného ťulpase, plovoucího v jezeře plném zlomyslných krokodýlů. Čím ďábelštější byly jejich úmysly, tím falešněji se na mne zubili.

„Na světě je plno zla,“ poznamenal pan Lippincott, jako by vyčetl mé myšlenky.

„Má někdo z Elliiny smrti nějaký prospěch?“ položil jsem mu náhle otázku.

Bylo hloupé, že jsem to tak řekl, protože se na mne bystře podíval.

„To je opravdu velmi podivná otázka,“ poznamenal suše. „Jak jste na ni přišel?“

„Ani nevím...“ odpověděl jsem. „Tak mne to jen napadlo.“

„Vy jí přece získáváte.“

„Samozřejmě,“ přikývl jsem. „To je jasné... Já jsem však opravdu myslel,“ koktal jsem rozpačitě, „jestli jí získává něco ještě někdo jiný.“

Pan Lippincott dost dlouho mlčel.

„Jestli máte na mysli,“ začal rozvláčně, „zda Fenella odkazuje ještě něco jiným lidem – pak v malé míře ano... Několika bývalým služkám, bývalým guvernankám – a něco také dobročinným spolkům. Ale to není nic mimořádného! – Je tu pak ještě dědictví pro slečnu Andersonovou nic však velkého, protože na ni, jak možná víte, připsala už předtím dost značnou sumu.“

Přikývl jsem. O tom jsem věděl – vždyť mi to Ellie sama řekla.

„Byl jste jejím manželem,“ pokračoval pan Lippincott. „Neměla jiných přímých dědiců... Mám však zato, že tohle jste neměl svou otázkou na mysli.“

„Sám nevím, co jsem tím myslel,“ přiznával jsem. „Ale tak či onak se vám, pane Lippincotte, podařilo vzbudit ve mně podezření... Ano – podezření. Nevím však na koho a nevím proč. Jen prostě podezření... Financím nerozumím,“ dodal jsem.

„Ne – to je zjevné. Musím vám však říci, že ani já nic přesného nevím, ani také nemám nějaké určité podezření. Když totiž někdo zemře, dochází obvykle ke kontrole a proúčtování všech záležitostí. Může k tomu dojít dost rychle – ale může se to také protáhnout na několik let.“

„Vy mně tím vlastně říkáte,“ uvažoval jsem dál, „že někdo z nich by mně mohl lehce něco nabulíkovat, a pak si to zařídít podle svého. Mohl by mne třeba přimět podepsat nějaké prohlášení – nebo tak něco?“

„Nu, kdyby Fenelliny záležitosti nebyly dejme tomu v takovém pořádku v jakém mají být, pak ano – pak by snad její předčasná smrt, řekněme si to upřímně – mohla být pro někoho štěstím. Nebudeme, prosím, nikoho jmenovat – ale někdo by mohl a uměl docela snadno zahladit stopy, když by měl co dělat s člověkem tak málo zkušeným, jakým jste vy. Chápete jistě, že vás tím nechci urazit. Tolik však mohu připustit – ale víc o té věci nehodlám mluvit. Nebylo by to ani správné.“

V malém kostele se konal jednoduchý smuteční obřad. Kdybych nemusel – určitě bych tam nešel.

Nenáviděl jsem všechny ty lidi, kteří se seřadili před kostelem a civěli na mne. Samé zvědavé, vtíravé pohledy. Gréta mně však pomohla všechno překonat. Myslím, že až do té doby jsem si opravdu neuvědomoval, jaká je to silná a spolehlivá osobnost. Ona sama měla na starosti všechny přípravy včetně květinových objednávek. Zařídila prostě vše! Teď teprve jsem chápal, jak mohlo dojít k tomu, že Ellie byla na Grétě tak závislá. Opravdu – není na světě mnoho takových Grét.

Lidé v kostele byli převážně naši sousedé, ačkoliv jsme dokonce některé z nich ani neznali. Opět však jsem si všiml jedné tváře, která mi byla povědomá, ale nemohl jsem ji nikam zařadit. Když jsem se pak vrátil domů, řekl mi Carson, že mne v salóne čeká nějaký pán.

„Dnes nemohu nikoho ani vidět. Pošlete ho pryč! Neměl jste ho vůbec pouštět ani dovnitř.“

„Promiňte, pane, ale říká, že je příbuzný.“

„Příbuzný?“

Náhle jsem si vzpomněl na muže, kterého jsem viděl v kostele.

Carson mi podal navštívenku.

V té chvíli mi nic neříkala. Pan William R. Pardoe. Obracel jsem navštívenku, a pak ji podal Grétě.

„Kdo by to mohl být?“ ptal jsem se. „Jeho tvář se mi zdá povědomá, ale ne a ne si vzpomenout! Snad je to jeden z Elliiných přátel.“

Gréta ode mne vzala navštívenku a chvíli se na ni dívala.

„Samozřejmě!“ zvolala.

„Kdo je to?“

„Strýc Reuben. Nevzpomínáte si? Elliin bratranec. Určitě s vámi o něm hovořila.“

Ano – už jsem si vzpomněl, proč mi jeho tvář byla tak povědomá. Ellie měla ve svém obývacím pokoji několik fotografií svých příbuzných nedbale rozložených po celé místnosti, a proto mi jeho tvář nebyla neznámá. Znal jsem ji ovšem jen z fotografie.

„Přijdu,“ obrátil jsem se ke Carsonovi.

Vyšel jsem z místnosti a zamířil ke dveřím salónu.

Pan Pardoe vstal a oslovil mne.

„Michael Rogers? Vy asi nebudete znát mé jméno, ale vaše manželka byla mou sestřenicí. Vždy mi však říkala strýc Reuben. My dva jsme se však ještě nesešli, jsem totiž poprvé v Evropě – od vašeho sňatku.“

„Samozřejmě – vím, kdo jste,“ přikývl jsem.

Uvádí mne trochu do rozpaků, jak mám popsat Reubena Pardoa. Byl to vysoký, hřmotný člověk, s nápadně širokou tváří a poněkud roztěkaným pohledem, jako by stále myslel na něco jiného. Když s ním však člověk chvíli hovořil, dostal pocit, že je více ve střehu, než by se byl kdo nadál.

„Nemusím vám snad vyprávět, jak jsem byl otřesen a zarmoucen, když jsem se dozvěděl o Elliině smrti,“ svěřoval se mně.

„Ach – raději toho nechme,“ zarazil jsem ho. „Nejsem dosud schopen o tom mluvit.“

„Ne – jistě ne. Plně to chápu.“

Byl to člověk celkem velmi sympatický, ale přece v něm bylo něco, co mne uvádělo do rozpaků, ač jsem dobře nevěděl proč.

„Znáte slečnu Andersonovou?“ zeptal jsem se, když vešla Gréta.

„Nu samozřejmě,“ přikývl a obrátil se k ní. „Jak se vám daří, Gréto?“

„Inu – jak to jde,“ odpověděla Gréta. „Jak jste tu dlouho?“

„Asi dva týdny. Trochu cestuji.“

Vtom mně to došlo. Z náhlého popudu jsem jim vpadl do řeči.

„Já jsem vás onehdy viděl.“

„Opravdu? – A kde?“

„Na dražbě v Bartingtonu.“

„Už si vzpomínám,“ upamatoval se, „ano – ano. Myslím, že mi dokonce utkvěla vaše tvář... Byl jste s mužem asi kolem šedesátky. Měl hnědý knír, že?“

„Ano – správně.“ přikývl jsem. „S majorem Phillpotem.“

„Zřejmě jste byl ve výborné náladě,“ poznamenal.

„Máte pravdu – nikdy jsem nebyl v lepší.“ A se zvláštním údivem, který mne až překvapoval, jsem opakoval bezděčně poslední slova: „Nikdy jsem nebyl v lepší...“

„Samozřejmě – v té době jste ještě nevěděl, co se stalo. Bylo to v ten den, kdy došlo k neštěstí, vidíte?“

„Ano – měli jsme se s Ellií setkat u oběda.“

„Tragické,“ povzdechl strýc Reuben. „Opravdu tragické...!“

„Neměl jsem ani ponětí, že jste v Anglii,“ podívoval jsem se. „A myslím, že to zřejmě nevěděla ani Ellie?“

Vyčkával jsem, co na to řekne.

„Ne,“ odpověděl, „nepsal jsem jí... Abych byl upřímný – nevěděl jsem, kolik zde budu mít času. Ve skutečnosti jsem však vyřídil svoje záležitosti dřív, než jsem předpokládal, a tak jsem po dražbě právě uvažoval, jestli mi zbude ještě čas zajet k vám na návštěvu.“

„Přijel jste ze Států v obchodní záležitosti?“ zeptal jsem se.

„Nu – částečně ano – částečně ne. Cora si přála, abych jí v několika věcech poradil. Jedna se týkala toho domu, který si má v úmyslu koupit.“

Nato mi řekl, kde je Cora v Anglii ubytována.

„O tom jsme vůbec nevěděli,“ ujistil jsem ho.

„Toho dne byla vlastně nedaleko odtud.“

„Nedaleko odtud? Bydlela snad v nějakém hotelu?“

„Ne... Byla u jedné přítelkyně.“

„Nevěděl jsem, že má v těchto končinách nějakou přítelkyni...“

„Ta dáma se jmenuje – počkejte – jak se jen jmenuje? – Hard – něco jako – Hardcastlová?“

„Claudia Hardcastlová?“ zvolal jsem překvapeně.

„Ano. Jsou to velmi dobré kamarádky. Cora se s ní seznámila, když byla ještě ve Státech. Vy jste to nevěděl?“

„Vím toho velmi málo,“ odpověděl jsem. „Zřejmě toho vím o rodině opravdu velmi málo.“

Podíval jsem se na Grétu.

„A vy jste věděla, že se Cora zná s Claudií Hardcastlovou?“

„Myslím, že jsem ji nikdy neslyšela o ní mluvit,“ zavrtěla Gréta hlavou. „Tak proto se tehdy Claudie neobjevila...“

„Ach ano,“ vzpomněl jsem si. „Měla přece tehdy jet s vámi do Londýna nakupovat. Daly jste si schůzku na stanici v Market Chadwellu?“

„Ano – a ona tam nepřišla. Telefonovala k nám domů těsně po mém odchodu. Říkala, že dostala

nečekanou návštěvu z Ameriky a nemůže prý odejít.“

„Byl bych zvědav, jestli tou americkou návštěvou nebyla Cora,“ poznamenal jsem.

„Zřejmě ano,“ přitakal Reuben Pardoe. „Opravdu – všechno je to podle všeho velmi zamotané,“ potřásl hlavou a ještě dodal: „Jak jsem slyšel, vyšetřování je odročeno.“

„Ano,“ přikývl jsem a mlčel.

Dopil svůj šálek čaje a vstal.

„Nebudu vás déle obtěžovat,“ prohlásil. „Jestli bych však mohl pro vás něco udělat, tak bydlím v hotelu Majestic v Market Chadwellu.“

Ujistil jsem ho, že teď patrně od něho nic potřebovat nebudu a poděkoval jsem mu.

„Zajímalo by mne, co tu chtěl,“ prohlásila Gréta po jeho odchodu. „Proč sem přišel?“ Po chvíli rázně dodala: „Jak bych byla ráda, kdyby se už všichni vrátili tam, kam patří.“

„Právě uvažuji, jestli to byl opravdu Stanford Lloyd, koho jsem viděl u Georga... Jen jsem ho zahlédl.“

„Jestli byl s ženou podobnou Claudii – tak to určitě byl on... Snad ji přijel navštívit stejně jako Reuben Coru. To je ale kombinace!“

„Nelíbí se mi to!“ prohlásil jsem. „Všichni se tu toho dne potloukali kolem dokola.“

Gréta usoudila, že tak už to na světě chodí. Přijímala vždy všechno celkem dobře a rozumně.

/22

Na Cikánském revíru jsem neměl víc co dělat. Dům jsem nechal na starosti Grétě a sám jsem vyplul do New Yorku, abych tam zařídil všechno, co bylo třeba, a zúčastnil se Elliina pohřbu. Trochu jsem se obával, že pohřební obřad bude až nevkusně honosný.

„Bude tam džungle,“ prohlásila před mým odjezdem Gréta a varovala mne, abych si dal pozor a nenechal ze sebe sedřít kůži.

V tom se tedy nemýlila, byla to opravdu džungle. Poznal jsem to hned, jak jsem přijel. Dosud jsem o džungli nic nevěděl – aspoň ne o takovém druhu. Ztrácel jsem půdu pod nohama a věděl jsem to. Nebyl jsem lovcem – byl jsem štvanou zvěří. Všude kolem mne byli zalezlí v úkrytu a měli mne na mušce.

Možná, že někdy jsem si ledacos namlouval, ale jindy se zase mé podezření ukázalo zcela oprávněné. Vzpomínám si, že jsem jednou šel k právníkovi, kterého mi sehnal pan Lippincott. Byl to velmi zdvořilý člověk a jednal se mnou jako lékař s pacientem ve své ordinaci. Radili mi totiž, abych se zbavil jistých dolů, že prý papíry opravňující k jejich držbě nejsou v pořádku.

Ptal se mne, kdo mně to říkal, a já uvedl Stanforda Lloyda.

„Nu, podívám se na to. Člověk jako pan Lloyd by to měl vědět.“

O něco později mi v této záležitosti řekl:

„Vaše právní smlouvy ohledně těch dolů jsou v naprostém pořádku a určitě nemáte důvod, abyste se jich zbavoval nebo ukvapeně prodával, jak vám zřejmě radili. Naopak – držte se jich!“

Tato příhoda ve mně utvrdila pocit, že se nemýlím, a každý mne chce napálit.

Všichni věděli, že pokud se týká financí, jsem úplný pitomec.

Pohřeb byl velkolepý, ale podle mého názoru strašný. Všechno v třpytu a lesku! Přesně tak, jak jsem předpokládal. Na hřbitově se objevila taková záplava květin, že hřbitov sám se spíše podobal veřejnému parku. Všechny projevy bohatého smutku vyjadřoval monumentální mramorový pomník. Vůbec jsem nepochyboval, že Ellie by tuto pompu přímo nenáviděla. Domnívám se však, že její rodina na ni měla určité právo.

Čtyři dny po svém příjezdu do New Yorku dostal jsem zprávy z Kingston Bishopu.

Tělo staré paní Leeové konečně našli v opuštěném lomu na nejvzdálenějším úbočí pahorku. Byla mrtva už řadu dní. Na tom místě došlo i dříve k několika neštěstím a říkalo se, že by se to tam mělo ohradit. Ovšem – nic se neudělalo. Podle soudního výroku byla její smrt způsobena nešťastnou náhodou a místní rada dostala znovu doporučení místo oplotit. V domku paní Leeové našla policie tři sta liber ukrytých pod podlahou – všechno v librových bankovkách.

Na konci dopisu majora Phillpota bylo připsáno:

„Jistě vás zarmoutí moje dodatečná zpráva, že včera při honu Claudii Hardcastlovou shodil kůň a zabila se.“

Claudie? A zabila se? Nemohl jsem tomu ani uvěřit. Pořádně to se mnou otřásl. Dvě smrtelná neštěstí během čtrnácti dnů, a obě při jízdě na koni! Vypadalo to jako neuvěřitelná shoda náhod.

Nerad bych se příliš zabýval tou dobou, kterou jsem strávil v New Yorku. Byl jsem tam cizincem obklopeným cizím prostředím. Celou tu dobu jsem měl pocit, že musím být ostražitý ve všem, co říkám a

co dělám. Ta Ellie, kterou jsem znal – ta Ellie, která patřila jen mně – ta už tam nebyla. Ted' jsem ji viděl jen jako americkou dívku, dědičku obrovského jmění, obklopenou přáteli, známými a vzdálenými příbuznými. Viděl jsem ji jako jednu z rodiny, která tam žila po pět generací. Vzlétla odtamtud jako kometa, zazářila – dopadla a zhasla v mém životě.

Ted' se vrátila, aby ji pochovali. Vrátila se ke svým nejbližším – vrátila se tam, kde měla svůj domov. A byl jsem také rád, že se to tak stalo. Neměl bych klid, kdybych ji měl doma, na malém – pečlivě udržovaném hřbitově na pokraji lesa hned za vesnicí. Ne – myslím, že by to pro mne lehké nebylo...

„Vrať se tam, kam patříš, Ellie!“ říkal jsem si opakovaně.

Ale znovu a znovu mne pronásledovala melodie té písně, kterou zpívala za doprovodu kytary. Stále jsem viděl její prsty jemně se dotýkající strun...

Každou noc a každý den někomu láska je osudem...

„To byla pravda o tobě, Ellie...“ napadlo mne. „Ty ses narodila pro osudovou lásku... Ty jsi ji prožila tam – v Cikánském revíru. Jenom ti netrvala příliš dlouho. A ted' ses vrátila zase zpět do míst, kde jsi mnoho lásky neužila – kde jsi ani nebyla šťastná. Ať už tak či onak – jsi doma... Jsi mezi svými.“

Náhle jsem začal uvažovat, kde já budu pochován, až se naplní můj čas. V Cikánském revíru? Snad... Matka určitě přijde a dohlédne, aby mne uložili do hrobu – jestli ovšem sama bude naživu. Nedovedl jsem si však představit, že by moje matka byla mrtvá. Spíše jsem si dovedl představit svoji vlastní smrt. Ano – matka určitě přijde a dohlédne na můj pohřeb. Snad také konečně změkne její tvrdá tvář. Myšlenku na ni jsem se snažil zapudit. Nechtěl jsem na ni myslet. Nechtěl jsem se dostat do její blízkosti – nechtěl jsem ji ani vidět.

To poslední nebylo tak docela pravda. Nešlo totiž o to, zda ji uvidím já. Jádro věci spočívalo v tom, jak ona by se dívala na mne. Svým pronikavým pohledem jako by do mne viděla. V tom okamžiku se mne vždy zmocňovala úzkost a strach, který mnou zatřásl stejně jako náhlý záchvat malárie.

„Zatracené matky! Copak stále musí kvokat nad svými dětmi jako kvočna nad kuřaty? Proč si myslí, že o svých dětech vědí vše? Ne – nevědí... Nevědí vše! Měla by být na mne hrdá, pyšná – měla by mít radost, že jsem dosáhl tak velkolepého života! Měla by –“ Opět jsem od ní odehnal myšlenky.

Jak dlouho jsem byl ve Státech? Ani to si už přesně nepamatuji. Dnes mně to připadá jako celá věčnost. Víím jen, že jsem stále chodil jako ve střehu, pozorován lidmi s falešnými úsměvy a nepřátelstvím v očích. Každý den jsem si říkal: „Tím se musím prokousat. Z toho se musím dostat – a pak...“ Tahle slova jsem si říkal v duchu sám sobě. Opakoval jsem si je několikrát denně. A pak... To byla dvě slova pro budoucnost. Používal jsem jich stejným způsobem jako kdysi to své: „Já chci...!“

Všichni se ke mně chovali s přehnanou laskavostí, protože jsem byl boháč! Podle poslední Elliiny vůle se ze mne stal opravdu nesmírně bohatý člověk. Měl jsem z toho divný pocit. Měl jsem uloženo spousty peněz v nejrůznějších podnicích, kterým jsem vůbec nerozuměl, vlastnil jsem podíly, vklady, cenné papíry a nemovitosti, s kterými jsem si nevěděl rady. Ani v nejmenším jsem neměl ponětí, co si s tím vším počnu. Den před odjezdem do Anglie jsem vedl dlouhý rozhovor s panem Lippincottem. Vždy jsem na něho v duchu myslel jako na pana Lippincotta. Nikdy se pro mne nestal strýcem Andrewem, Oznamil jsem mu tehdy, že hodlám Stanforda Lloyda zbavit pověření investiční správy.

„Ale jděte!“ řekl a pozvedl své huňaté obočí. Jeho výraz zůstal škrobený, ale očima se na mne pronikavě podíval. Uvažoval jsem, co to jeho ‚Ale jděte!‘ opravdu mělo znamenat.

„Nepokládáte to z mé strany za správné?“ zeptal jsem se úzkostlivě.

„Domnívám se, že k tomu asi máte své důvody,“ odpověděl mně.

„Ne,“ zavrtěl jsem hlavou. „Nemám důvody. Jen takový pocit – toť vše. Předpokládám, že vám to snad mohu říci?“

„Vaše sdělení budu považovat za přísně důvěrné.“

„Dobrá tedy,“ přikývl jsem, „mám pocit, že je gauner.“

„Ach!“ – V panu Lippincottovi se zřejmě probudil zájem. „Ano – řekl bych, že máte bezvadný instinkt.“

Podle toho jsem poznal, že mám pravdu. Stanford Lloyd totiž dělal nějaký hokus pokus s Elliinými dlužními úpisy a investicemi, který se mi nějak nezdál. Podepsal jsem tedy plnou moc a podal ji Andrewovi Lippincottovi.

„Jste ochotný ji přijmout?“ zeptal jsem se.

„Pokud se týká finančních záležitostí,“ odpověděl, „můžete mně absolutně důvěřovat. V tomto ohledu udělám pro vás vše, co bude v mých silách. Myslím, že nebudete mít nikdy důvod stěžovat si na tuto moji funkci.“

Uvažoval jsem, co tím vlastně měl na mysli. Něco tím určitě říci chtěl... Ale možná, že měl jen v úmyslu dát mi najevo, že mne nemá rád – že mne nikdy neměl rád, ale protože jsem byl Elliiným manželem, udělá pro mne po finanční stránce vše. Bez dalších úvah jsem podepsal potřebné doklady. Zajímal se ještě, jak pocestuji zpět do Anglie, a zda nepoletím letadlem. Řekl jsem mu, že nepoletím, ale pojedu lodí.

„Potřebuji také trochu klidu pro sebe,“ vysvětloval jsem mu. „Myslím, že cesta po moři mi prospěje.“

„A máte v úmyslu se natrvalo usadit... Kde?“

„V Cikánském revíru,“ odpověděl jsem rozhodně.

„Ach! – Tak vy tam hodláte dále bydlet...“

„Ano,“ přisvědčil jsem.

„Domníval jsem se, že to asi prodáte...“

„Ne,“ zněla moje odpověď. To „ne“ jsem však vyrazil důrazněji, než jsem měl v úmyslu. Nehodlal jsem se však rozloučit s Cikánským revírem. Cikánský revír byl částí mého snu... Snu – který jsem v sobě s láskou choval od dětských let.

„Staral se někdo o dům, když jste byl ve Státech?“

Odpověděl jsem mu, že jsem ho svěřil do péče Gréty Andersonové. „Ach ano,“ přikývl pan Lippincott, „ano – Gréta...“

Způsob, jakým vyslovil její jméno – určitě něco znamenal, ale nechtěl jsem tomu věnovat pozornost – nechtěl jsem to dále rozvádět, jestli se mu nelíbila – tak se mu nelíbila. Nikdy ji ostatně neměl rád. Mezi námi nastalo trapné ticho. Pak jsem si to rozmyslel a změnil svůj původní postoj. Měl jsem přece jen pocit, že bych měl něco říci.

„Byla k Ellii velmi hodná,“ začal jsem. „Ošetřovala ji, když byla nemocná, ochotně k nám přišla, žila s námi a nepřestala se o ni starat. Já – já jí ani nedovedu být za to dost vděčný. Byl bych rád, kdybyste to pochopil. Opravdu nevíte, jaká byla. Nedovedete si představit, jak nám ve všem pomáhala a po Elliině smrti všechno zařídila. Nevím, co bych si bez ní počal...“

„Ano – rozumím – ano,“ přikyvoval pan Lippincott, ale jeho hlas zněl suše, jak jen bylo možné.

„Jak vidíte, jsem jí hodně zavázán.“

„Ano – všestranně schopná žena,“ poznamenal pan Lippincott.

Zvedl jsem se, rozloučil a poděkoval mu.

„Nemáte mi za co děkovat,“ ujišťoval mne stroze a jako vždy odměřeně.

„Napsal jsem vám krátký dopis,“ dodával. „Poslal jsem ho leteckou poštou na Cikánský revír. Jestli tedy pocestujete lodí, bude vás po příjezdu domů už pravděpodobně čekat... Přeji vám příjemnou cestu.“

Chvilí jsem váhal, a pak jsem se ho rozpačitě zeptal, jestli nezná manželku Stanforda Lloyda – ženu jménem Claudia Hardcastlová.

„Ach, myslíte jeho první ženu? Ne – nikdy jsem se s ní nesetkal. Myslím, že to manželství se velmi brzy rozešlo. Po rozvodu se brzy oženil, ale je už zase rozvedený.“

Tak takhle to bylo...

Když jsem se vrátil do hotelu, čekal mne telegram. Měl jsem okamžitě přijet do nějaké nemocnice v Kalifornii. Žádal mne o to můj přítel Rudolf Santonix, jehož zdravotní stav se natolik zhoršil, že si mne přál ještě před smrtí vidět.

Vyměnil jsem si cestovní lístek na pozdější loď a odletěl do San Franciska. Ještě žil, ale spělo to s ním velmi rychle ke konci. Zřejmě už pochybovali, zda ještě před smrtí vůbec nabude vědomí, ale vyžádal si mne prý velmi naléhavě. Usedl jsem k jeho nemocničnímu lůžku a pozoroval ho. Byl jsem s ním v pokoji sám. Díval jsem se na něco, co vypadalo jako kostra muže, kterého jsem kdysi tak dobře znal. Pokud si pamatuji – zdravě nikdy nevypadal. Jeho vzezření vždy působilo dojmem podivné průsvitnosti a křehkosti. Teď však vypadal jako bezduchá, vosková figurína.

Seděl jsem a myslel na jedině...

„Kéž by na mne promluvil! Ach, jak bych si přál, aby mi ještě něco řekl! Aspoň – něco, než zemře...“

Cítil jsem se osamocený – strašně osamocený. Utekl jsem nepřátelům a dostal se k příteli. Opravdu – k mému jedinému příteli... On také byl tím jediným člověkem, který o mně něco věděl – ovšem, kromě mé maminky. Na maminku jsem však nechtěl myslet.

Několikrát jsem oslovil sestru a ptal se jí, zda s ním nemohou ještě něco udělat, ale zavrtěla hlavou a vyhýbavě odpověděla:

„Snad zas nabude na chvíli vědomí, ale možná – že už také ne...“

A tak jsem čekal. Konečně se pohnul a vzdechl. Ošetřovatelka ho velmi jemně nadzvedla. Díval se na mne, ale nevěděl jsem, jestli mne poznává. Díval se na mne právě tak, jako by se díval někam skrze mne a za mne. A pak se mu najednou výraz očí změnil. Poznává mne...! Vidí mne...! – uvědomil jsem si. Začal

pohybovat ústy, jako by něco říkal... Nahnul jsem se nad postel, abych zachytil slova. Nezdálo se však, že by dávala nějaký smysl. Vtom se však jeho tělo křečovitým pohybem napnulo, nečekaně prudce vztyčil hlavu a vykřikl:

„Ty proklatý blázne! – Proč jsi nešel tou druhou cestou?“

Nato se celý zhroutil – a bylo po něm.

Nevěděl jsem, co tím myslel – nebo jestli dokonce sám věděl, co říká...

Tak to bylo tedy naposledy, co jsem viděl Santonixe. Uvažuji právě, jestli by mne slyšel, kdybych mu byl něco řekl. Tolik jsem toužil říci mu ještě jednou, že dům, který mně postavil, je to nejlepší, co na světě mám... A že je to také něco, na čem mně nejvíc záleží... Divné – že dům může pro člověka tolik znamenat! Myslím, že v tom bylo něco symbolického. Představovalo to něco, co člověk chce a po čem tolik touží, že ani sám neví, co to vlastně je... Ale Santonix to věděl – a dal mi to. Dostal jsem to... A vrátil jsem se k tomu domů.

Vracím se domů... To bylo také to jediné, co jsem byl schopen si uvědomovat, když jsem nastoupil na loď. Jen to – a také smrtelnou vyčerpanost... A pak najednou, odněkud z hloubky mé bytosti začal stoupat příliv štěstí, který se mi pomalu hřejivě rozléval do každé části mého těla. Vracím se domů... Vracím se domů...

Doma je námořník i jeho vor doma je lovec – vrátil se z hor...

/23

Ano – tato slova verše přesně vystihovala vše, co jsem dělal. A teď už to bylo za mnou. Poslední boj – poslední bitka. Poslední fáze mé cesty.

Čas mého znepokojeného mládí mně připadal velmi vzdálený. Ach, kde jsou ty dny ve znamení – Já chci – já chci... Ne – nebylo to tak dávno. Nebyl to ani rok.

Všechny události mně znovu procházely hlavou. Ležel jsem ve své kabině a vzpomínal...

Jak jsem se poznal s Ellii – na naše schůzky v Regent's parku – na svatbu na matričním úřadě. Na dům – a jak ho Santonix stavěl – na dokončený dům... Moje – všechno je moje! Byl jsem to já – já – já takový, jaký jsem chtěl být. Ano – vždy jsem chtěl být takový. Získal jsem všechno, co jsem chtěl – a teď se k tomu vracím domů.

Než jsem opustil New York, napsal jsem dopis a poslal ho letecky, aby tam byl dřív než já. Psal jsem majoru Phillpotovi. Měl jsem takový pocit, že on mne pochopí – ostatní asi sotva.

Bylo snadnější mu napsat, než mu to říkat osobně. Stejně se to musí dozvědět. Každý se to musí dozvědět. Někteří lidé to možná nepochopí – ale o něm jsem nepochyboval. Sám byl svědkem toho, jak si Ellie s Grétou byly blízké – jak Ellie na Grétě závisela. Myslel jsem, že porozumí tomu, jak jsem se i já na ní stal závislý. Jak by bylo pro mne nemožné žít v domě, kde jsem žil s Ellii – kdybych tam ovšem neměl někoho, kdo by mi pomáhal.

Nevím, jestli jsem mu to dost dobře vysvětlil, ale dal jsem si na tom velmi záležet.

„Byl bych rád,“ psal jsem mu, „abyste byl první, kdo se o tom dozví. Vždy jste nám projevoval velkou laskavost a myslím, že budete jediným člověkem, který to bude umět pochopit. Nemám odvahu žít sám na Cikánském revíru. Přemýšlel jsem o tom celou tu dobu, co jsem ve Spojených státech a rozhodl se, že ihned po návratu domů požádám Grétu, aby si mne vzala. Jistě pochopíte, že ona je tou jedinou bytostí, s kterou mohu hovořit o Ellii. Ona mi bude rozumět. Třeba si mne nebude chtít vzít, ale já věřím, že neodmítne. Mohu mít pak stále pocit, jako bychom tam dále žili my tři pohromadě.“

Přepisoval jsem ten dopis třikrát, než se mi podařilo vyjádřit to, co jsem chtěl. Phillpot by ho měl dostat asi dva dny před mým návratem.

Když jsme se přibližovali k anglickým břehům, vystoupil jsem na palubu. Pozoroval jsem přibližující se pevninu a napadlo mne, jak by to bylo krásné, kdyby se mnou byl Santonix. Upřímně jsem si to přál! Byl bych rád, aby se přesvědčil, jak se mi to všechno uskutečňuje. Všechno, co jsem plánoval – všechno, co jsem myslel – a co jsem chtěl.

Setrásal jsem ze sebe Ameriku, zbavil se gaunerů a patolízalů včetně celé té cházky, kterou jsem nenáviděl, a o které jsem nepochyboval, že stejně tak nenávidí mne. Ano – pro můj chudý původ se na mne dívali s opovržením. Ale já se nakonec vracel jako vítěz. Vracel jsem se k lesům a borovicím, k nebezpečně se zatáčející cestě, která vedla Cikánským revírem až k domu na vršku – k mému domu. Vracel jsem se ke dvěma věcem, které jsem chtěl. K svému domu – domu, o kterém jsem snil – který jsem si naplánoval, a po kterém jsem nade všechno toužil. Ano, k němu – a k nádherné ženě... Vždy jsem věděl, že se jednoho dne setkám s nádhernou ženou. Potkal jsem ji. Uviděl jsem jí a ona uviděla mne.

Sešli jsme se... Nádherná žena! Hned v tom okamžiku, kdy jsem ji spatřil, jsem věděl, že k ní patřím – že k ní patřím úplně a navždy. Byl jsem její... A teď – teď konečně – jdu k ní.

Nikdo si nevšiml mého příjezdu do Kingston Bishopu. Bylo už skoro tma, když jsem přijel vlakem a vydal se postranní klikatou cestou. Nechtěl jsem nikoho z vesnice potkat. Aspoň ne toho večera...

Slunce už dávno zapadlo, když jsem se dostal na cestu k Cikánskému revíru. Předtím jsem Grétě oznámil čas svého příjezdu. Čekala mne nahoře v domě. Konečně! Skončili jsme s triky a předstíráním – s předstíráním, že ji nemám rád! Se smíchem jsem myslel na roli, kterou jsem hrál – tak pečlivě hrál od samého začátku... Ano, hrál jsem, že nemám Grétu rád – že nechci, aby k nám přišla a byla s Ellí...

Opravdu – musel jsem být velmi opatrný, a každý mi určitě na tu přetvářku naletěl. Vzpomněl jsem si na hádku, kterou jsme inscenovali tak, aby ji Ellie vyslechla.

Gréta poznala, co jsem zač hned v první chvíli našeho seznámení. Nikdy jsme si o sobě vzájemně nedělali nějaké bláhové iluze. Měla stejnou povahu – měla stejné touhy jako já. Chtěli jsme celý svět – o nic méně...! Chtěli jsme dosáhnout jeho vrcholku. Chtěli jsme splnit všechny naše ambice. Chtěli jsme mít všechno – odepřít jsme si nechtěli nic.

Vzpomínám si, jak jsem jí otevřel své srdce už v Hamburku, kde jsme se poprvé setkali. Jak jsem jí vyprávěl o své neukojitelné touze po věcech. Ne – před Grétou jsem nemusel utajovat svou nezřízenou hltavost po životě, protože ona byla právě tak nenasytná a chtívá jako já.

„Pro všechno, co od života chceš, potřebuješ peníze,“ řekla mi tehdy.

„Ano,“ přisvědčil jsem, „jen nevím, jak je získat.“

„Nu – tvrdou prací je nezákáš,“ prohlásila tehdy. „Ty nejsi ten typ.“

„Práce!“ vykřikl jsem. „To bych musel pracovat roky! Nechci čekat! Nechci zestárnout...! Znáš tu historku o tom Schliemannovi?“ zeptal jsem se jí. „Ten pracoval a lopotil se... Teprve když nabyl majetku, mohl uskutečnit svůj životní sen. Jel pak do Tróje – tam kopal a hrabal, až konečně našel hroby z trojské války. Splnil si svůj sen – ale musel čekat až do čtyřiceti let. Já však nechci čekat až do čtyřicítky! Nechci být už člověkem středního věku... Starý – brr! Jednou nohou v hrobě... Já to chci teď – teď, když jsem mladý a silný! A ty to chceš stejně tak, že?“

„Ano... A vím také, jakým způsobem to můžeš dosáhnout. Není to tak těžké – divím se, že už jsi sám na to nepřišel... Dovedeš si přece lehce získávat ženy, ne? Vidím to. Mám pro to cit.“

„Myslíš si, že mně záleží na děvčatech? Nebo že mně vůbec kdy na nich záleželo? Je jen jediná dívka na světě, kterou chci,“ prohlásil jsem. „Tebe! A ty to dobře víš. Patřím ti. Věděl jsem to v tom okamžiku, kdy jsem tě spatřil. Vždy jsem věděl, že potkám někoho, jako jsi ty. Potkal jsem tě – patřím ti.“

„Ano,“ přikývla Gréta. „Myslím, že mně patříš.“

„My oba chceme od života totéž,“ pokračoval jsem. „Říkám ti, že to není tak těžké,“ přerušila mne Gréta.

„Dokonce snadné. Vše, co musíš udělat, je jen to, že se oženíš s bohatým děvčetem – s jedním z nejbohatších děvčat na světě... Mohu ti k tomu dokonce připravit cestu.“

„Nefantazíruj!“ okřikl jsem ji.

„Není to fantazie... Šlo by to docela lehce.“

„Ne,“ prohlásil jsem. „To není nic pro mne. Nechci být manželem bohaté ženy. Všechno by mně sice kupovala – dělala by mně pomyšlení, ale držela by mne ve zlaté kleci. Ne – to není to, co chci já! Nechci být svázaný jako otrok.“

„Vždyť nemusíš... Vždyť to nemusí trvat dlouho – jen pokud to bude nutné... Jak víš, manželky někdy umírají.“

Užasle jsem na ni pohlédl.

„Teď jsi šokován,“ řekla.

„Ne,“ zavrtěl jsem hlavou, „nejsem šokován.“

„Aspoň jsem si myslela, že nebudeš... Ale ty už zřejmě jsi?“

Dívala se na mne zpytavě, ale já neměl v úmyslu jí na to odpovědět. Ještě jsem měl v sobě nějaký pud sebezáchovy. V životě člověka jsou někdy taková tajemství, která si za nic na světě nepřeje někomu prozradit. Ne že by v nich bylo opravdu něco tajemného v pravém slova smyslu – ale nerad jsem na ně vzpomínal... Nerad jsem myslel hlavně na tu první událost. Byla to taková hloupost – dětinskost... Nic – na čem by ještě teď záleželo. Měl jsem kdysi chlapecky vášnivou touhu po náramkových hodinkách, které jeden hoch – kamarád ze školy – dostal jako dárek. Chtěl jsem je. Stály hodně peněz a on je dostal od bohatého kmotra. Ano – toužil jsem po nich, ale neviděl jsem jakoukoliv možnost je někdy nějak získat. A pak přišel den, kdy jsme šli spolu bruslit. Led nebyl ještě dost silný, aby nás spolehlivě unesl. Nás pochopitelně to ani nenapadlo. A najednou se to prostě stalo. Led se pod mým kamarádem prolomil. Zajel jsem k němu na bruslích. Držel se...! Propadl dírou a držel se okraje ledu, který se mu zařezával do

rukou. Samozřejmě jsem přispěchal k němu, abych ho vytáhl, ale jak jsem se k němu dostal, zahlédl jsem lesknoucí se náramkové hodinky. „Co kdyby se neudržel a utopil se?“ napadlo mne a ihned jsem si pomyslel, jak by to bylo snadné.

Mám dnes pocit, že tehdy jsem zcela podvědomě uvolnil řemínek, vsunul hodinky do kapsy a jemu strčil hlavu pod led, místo abych ho vytáhl. Jen jsem mu ji tam trochu podržel. Nemohl se také pod ledem příliš bránit. Lidé nás zpozorovali a přišli nám na pomoc. Ještě si mysleli, že jsem se ho snažil vytáhnout. Po nějaké chvíli ho přece jen se značnými potížemi dostali ven. Zkoušeli umělé dýchání, ale bylo příliš pozdě. Schoval jsem svůj poklad na místě, kde jsem si občas různé věci ukrýval. Byly to věci, které jsem nechtěl ukázat mamince, protože by se ptala, odkud je mám. Jednoho dne však na ně přišla. Zamanula si totiž, že udělá v mých věcech pořádek. Hned se mne ptala, jestli to nejsou Petovy hodinky. Přirozeně jsem to popřel. Řekl jsem jí tehdy, že jsem je získal výměnou od jednoho kamaráda ze školy.

Před matkou jsem býval vždy nervózní. Pokaždé jsem měl pocit, že toho o mně hodně ví. Tehdy jsem také velmi znervózňel, když našla ty hodinky. Mám dojem, že měla své podezření, ale pochopitelně vědět to nemohla. Nikdo to nevěděl, ale ona mne začala takovým podivným způsobem pozorovat. Každý se totiž domníval, že jsem se snažil Peta zachránit, ale myslím si, že matka tomu nikdy nevěřila. Spíše bych řekl, že uhodla pravdu. Nechtěla o ní pochopitelně vědět, ale měla smůlu, protože mne až příliš dobře znala. Občas jsem z toho míval trochu špatné svědomí, ale ten pocit se brzy dokonale rozplynul.

A pak v mé minulosti došlo ještě k něčemu. Během své prezenční vojenské služby jsem byl ve výcvikovém táboře. Jednou jsem navštívil s nějakým chlapíkem jakousi hernu. Vím jen, že se jmenoval Ed. Tehdy jsem měl hroznou smůlu a prohrál všechny svoje peníze, zato Ed vyhrál celý balík. Jemu se kapsy přímo vydouvaly, já však je měl prázdné. Vtom se z rohu vynořilo pár chuligánů a rovnou na nás. Měli u sebe dýky a dovedli s nimi zatraceně dobře zacházet. Mne pořezali na rameni, ale Eda bodli tak pořádně, že klesl. Tu se ozval hluk přicházejících lidí a chuligáni se rozprchli. Uvědomil jsem si, že kdybych jednal rychle... A jednal jsem rychle! Mám totiž velmi rychlé reflexy. Rukou obalenou v kapesníku jsem vytáhl kudlu z Edovy rány a vrazil mu ji několikrát na lepší místa. Zachrčel a bylo po něm. Měl jsem strach – pochopitelně, že jsem měl strach, ale jen malou chvíli, protože jsem hned věděl, že všechno bude v pořádku. A pak jsem měl pocit – nu – byl jsem přirozeně pyšný, že mi to tak rychle myslí, a umím také rychle jednat. „Chudák starý Ed... Vždycky byl blázen,“ pomyslel jsem si. V mžiku se však octly všechny jeho bankovky v mých kapsách. Opravdu! Není nad hbité reflexy a schopnost umět využít příležitosti.

Škoda – že se takové příležitosti člověku tak často nenaskytují. Někteří lidé jsou zřejmě vyděšeni vědomím, že někoho zabili, já jsem však vyděšen nebyl. Aspoň ne tehdy...

Nemyslete si, že něco takového můžete dělat příliš často... Ovšem – pokud by vám to opravdu nestálo za to. Nevím, jakým šestým smyslem to Gréta u mne vytušila. Poznala to však. Ne snad, že jsem už vlastně zabil dva lidi – to nechci tím tvrdit – ale rozhodně si uvědomila, že myšlenka na vraždu mnou neotřese, a také mi nebyla cizí.

„Co znamenají ty tvé fantastické návrhy, Gréto?“ zeptal jsem se přímo.

„Mohla bych ti v tom totiž pomoci,“ odpověděla ochotně. „Mohla bych tě seznámit s jednou z nejbohatších dívek v Americe. Víceméně se o ni starám – žiji s ní – a mám na ni velký vliv.“

„Myslíš, že by se vůbec podívala na někoho takového jako jsem já?“ pochyboval jsem. Opravdu jsem v té chvíli v takovou možnost ani nevěřil. Proč by se bohatá dívka měla zakoukat zrovna do mne, když jistě měla kolem sebe úplnou sbírku přitažlivých mladých mužů a mohla si vybrat podle libosti.

„Ty však máš neobvyklý sexappeal,“ odpověděla Gréta. „Dívky za tebou pálí, ne?“

Ušklíbl jsem se a prohlásil, že si nemohu stěžovat.

„Nikdy nic takového nezažila, protože na ni dávali příliš dobrý pozor,“ pokračovala Gréta. „Její dosavadní styky s mladými muži, které jí vůbec dovozovali, byly čistě konvenčního rázu. Samí synové bankéřů a finančníků... Je přímo vedena k tomu, aby uzavřela sňatek s bohatým člověkem z jejich třídy. Nedovedeš si představit, jakou mají hrůzu, aby se nesetkala s hezkým cizincem, který by šel jen po jejích penězích... Ale pochopitelně jí se líbí právě takoví. Ty bys byl pro ni něčím novým – něčím, co ještě nepoznala. Musíš před ní sehrát velké divadlo. Musíš zahrát zamilovaného na první pohled, a také ji přimět, aby se do tebe i ona zabouchla. Jistě to dovedeš tak, aby pro tebe nadobro ztratila hlavu. Ne – pro tebe to nic těžkého nebude. Nikdy totiž nikoho neměla a nepoznala, kdo by se k ní přiblížil čistě ze sexuální stránky. Ale ty – ty bys to mohl dokázat.“

„Nu – mohl bych to zkusit,“ řekl jsem pochybovačně.

„Pak to musíme hned přesně domluvit,“ naléhala Gréta.

„Její rodina se stejně proti tomu postaví a zarazí to,“ namítl jsem.

„Ne, buď klidný – nezarazí,“ ujišťovala mne Gréta, „protože o tom nebudou nic vědět. Aspoň pokud pro ně

nebude příliš pozdě... Dokud se totiž nenecháte tajně oddat.“

„Tak ty už máš opravdu hotový plán?“

A tak jsme o tom začali vážně hovořit. Začali jsme to připravovat...

Pochopitelně ne do všech podrobností. Gréta se potom vrátila do Ameriky, ale udržovala se mnou kontakt, a já dál střídal svá zaměstnání. Jednou jsem se zmínil o Cikánském revíru a současně se i svěřil, jak po něm toužím. Hned ji napadlo, že právě tam by mohlo dojít k vhodnému začátku našeho romantického příběhu. Ano – připravili jsme náš plán tak, že první moje setkání s Ellí se odehraje právě tam. Gréta ji měla navést, aby si koupila nějaký dům v Anglii a zbavila se tak rodiny, jakmile bude plnoletá. Ach ano... My tu hru připravili. Gréta byla velmi dobrým režisérem. Jsem přesvědčen, že já bych si to ani tak vymyslet nedovedl. Věděl jsem však, že svou roli dovedu dobře zahrát, vždyť jsem vždy velmi rád hrával divadlo. A tak se to tedy přihodilo... A tak jsem se setkal s Ellí.

Byla to všechno velká švanda. Bláznivé šílenství – protože pochopitelně v tom bylo velké riziko a stále hrozilo nebezpečí, že to nějak praskne. Nejvíce mne však znervózňovaly chvíle, kdy jsem se musel setkat s Grétou... Víte, nebyl jsem si nějak jistý, že se neprozradím, když se na ni podívám... A tak jsem se snažil se na ni nedívat. Dohodli jsme se, že bude nejlépe, když se budu chovat, jako bych ji nemohl ani vystát a budu předstírat žárlivost na její vztah k Ellii. V tom jsem zřejmě dokonale uspěl. Vzpomínám si na dobu, kdy k nám přišla. Inscezovali jsme strašnou hádku. Hádku – kterou si mohla Ellie dobře vyslechnout. Nevím však, jestli jsme to tehdy trochu nepřehnali. Nu, snad ne. Někdy jsem býval nervózní, jestli se Ellie nedovtípí pravdy, nebo na to jinak nepřijde. Domnívám se však, že se nedovtípila. Vlastně nevím... Opravdu nevím. Nikdy jsem se v Ellii nevyznal.

Nebylo nic těžkého zamilovat se do Ellie. Byla kouzelná, sladká a milá. Jen někdy jsem z ní míval strach, protože dělávala věci, o kterých mi neřekla. A také věděla ledacos, o čem se mi ani nesnilo. Ale milovala mne. Ano – mne milovala! A někdy si myslím – že jsem ji miloval i já...

Nechci říci, že stejně tak jako Grétu... Gréta totiž byla ženou, ke které jsem patřil. Byla zosobněním sexu. Bláznil jsem po ní a musel jsem se velmi ovládat. Ellie však byla jiná. Rád jsem s ní žil – rozumíte? Ano – zní to velmi podivně, když teď na to tak vzpomínám, ale já s ní opravdu velmi rád žil...

Zmiňuji se o tom teď – na tomto místě, protože právě na to jsem myslel onoho večera, když jsem se vrátil z Ameriky. Ano – právě po tom, co jsem dosáhl špičky světa a získal všechno, po čem jsem toužil – navzdory riziku a nebezpečí! Navzdory tomu, že se mi podařilo spáchat pěknou vraždu... Ano – navzdory tomu všemu jsem si to říkal...!

Provedli jsme zatraceně špinavý kousek – napadlo mne tolikrát. Ale nikdo nemohl na nic přijít – ani na způsob, jak jsme to udělali. Bylo po riziku – bylo po nebezpečí! A já přicházím na Cikánský revír...

Stoupám do kopce jako toho dne, kdy jsem si poprvé všiml vyhlášky s dražbou – kdy jsem se šel poprvé podívat na zříceniny starého domu. Stoupám nahoru a procházím zatačkou...

A tehdy – tehdy jsem ji spatřil...!

Rád bych tím řekl, že tehdy jsem spatřil Ellii. Právě když jsem vycházel ze zatačky cesty, kde se už stalo tolik neštěstí. Byla tam! Stála přesně na stejném místě jako tehdy – ve stínu tmavé jedle... Stála stejně jako tehdy, kdy se vylekala, že mne vidí, a já se vylekal, že vidím ji. Tam jsme se na sebe poprvé podívali... Tam jsem k ní přistoupil a promluvil, abych sebral úlohu mladého muže, který se na první pohled do ní zamiloval. Hrál jsem ji příliš dobře! Ach, vždyť jsem vám řekl, že jsem výborný herec...! Nečekal jsem však, že ji uvidím teď... Myslím, že jsem ji také neměl vidět, nemám pravdu? Ale já ji – viděl! Dívala se na mne – dívala se přímo na mne. Jen – jen v jejím pohledu bylo něco, co mne vyděsilo – něco. co mne velmi vyděsilo. Rozumíte – dívala se, jako kdyby mne neviděla... Abych řekl pravdu, věděl jsem, že tam ve skutečnosti být nemůže. Plně jsem si uvědomoval, že je mrtvá – ale viděl jsem ji. A přece byla mrtvá a pochovaná na hřbitově ve Spojených státech! Přesto vše stála tam pod jedlí – a dívala se na mne. Ne – na mne ne...! Dívala se, jako by čekala, že mne uvidí – a její oči zářily láskou. Stejnou láskou, jakou jsem jednou spatřil v její tváři, když hladila struny kytary... Právě toho dne, kdy se mne zeptala: „Na co myslíš?“ A já jí tehdy odpověděl: „Proč se mne ptáš?“ Tentokrát mně zamyšleně řekla: „Díval ses na mne, jako bys mne miloval.“ Nezmohl jsem se na nic než na hloupou odpověď: „Ovšem, že tě miluji.“ Vyděsil jsem se...! K smrti jsem se tam – na té cestě vyděsil. Celý jsem se rozklepal.

„Ellie!“ vykřikl jsem hlasitě.

Nepohnula se. Jen stála a dívala se... Dívala se sice přímo – ale skrze mne...! A to mne právě tak vyděsilo. Kdybych se na okamžik zamyslel, proč mne nevidí, věděl bych to. Já však to vědět nechtěl! Ne – to jsem nechtěl vědět. Vůbec jsem nepochyboval o tom, že se nechci dozvědět, co znamená – dívat se přímo na místo, kde stojím – a nevidět mne... Dal jsem se do běhu. Zbaběle jsem utíkal po celý zbytek cesty až k místu, odkud jsem viděl zářit světla v mém domě. Tam jsem se trochu vzpomatoval z hloupé

paniky, do které jsem tak nečekaně upadl.

Tohle bylo přece moje vítězství! Přišel jsem domů. Byl jsem lovcem, který se vrátil z hor – vrátil se domů. Vrátil se k té druhé věci, po které tolik toužil – po které toužil víc než po čemkoliv na světě – k nádherné ženě, ke které patřil celým svým tělem, celou svou duší.

A teď se vezmeme a budeme žít v tomto domě! Dostaneme vše, oč jsme hráli! Zvítězili jsme... Hladce jsme zvítězili!

Dům nebyl zamčen. Vešel jsem hlučně dovnitř a rovnou otevřenými dveřmi do knihovny. A tam byla Gréta. Stála u okna a čekala mne. Vypadala nádherně. Ano – čekala mne nejskvělejší a nejkrásnější žena, jakou jsem kdy viděl... Se svými zářícími zlatými vlasy mně připadala jako Brunhilda – královna všech Valkýr. Kolem ní se šířila jemná vůně sálající sexem. Tak dlouho jsme se vzájemně odpírali jeden druhému.

Ovšem – až na nějaké krátké, příležitostné – a tajné schůzky v altánu.

Padl jsem jí rovnou do náručí. Námořník se vrátil z moře tam, kam patřil. Ano – byl to jeden z nejnádhernějších okamžiků mého života.

Zanedlouho jsme se vrátili na zem. Sedl jsem si a ona ke mně přisunula hromádku dopisů. Téměř automaticky jsem sáhl po jednom se známkou a razítkem USA. Byl to dopis od pana Lippincotta poslaný letecky. Uvažoval jsem, co v něm je, a co ho vedlo k tomu napsat mně ještě dopis.

„Nu – dokázali jsme to,“ řekla Gréta a hluboce se spokojeně nadechla.

„Ano – je to se vším všudy náš den vítězství,“ přikývl jsem.

Oba jsme se začali smát – divoce smát. Na stole bylo připraveno šampaňské. Otevřel jsem je a připíjeli jsme si navzájem.

„To místo je opravdu nádherné,“ přiznával jsem s obdivem a rozhlížel se kolem sebe. „Je ještě krásnější, než jsem si vůbec kdy uvědomoval. Santonix... Vždyť jsem ti to ještě ani neřekl! Santonix zemřel.“

„Ach bože,“ zvolala Gréta, „jaká škoda! Tak on byl opravdu tak nemocný?“

„Samozřejmě – byl těžce nemocný. Nikdy jsem si to nechtěl příliš připouštět. Sel jsem ho navštívit a byl jsem u něho, když umíral.“

Gréta se trochu zachvěla.

„Ach, při tom bych byla nerada. Říkal něco?“

„Vlastně ani ne... Jen v poslední chvíli vykřikl, že jsem prokletý blázen – a prý jsem měl jít tou druhou cestou...“

„Co tím mohl myslet? Jakou druhou cestou?“

„Nevím, co tím myslel,“ pokrčil jsem rameny. „Byl zřejmě v delíriu a nevěděl, co mluví.“

„Nu, tento dům je stejně nádherným pomníkem na jeho památku,“ usoudila Gréta. „Myslím, že se ho budeme držet, že?“

Udiveně jsem na ni pohlédl.

„Samozřejmě! Myslíš si snad, že bych chtěl bydlet někde jinde?“

„Nu – nemůžeme zde přece bydlet stále,“ namítla Gréta. „Chci říci – ne přes celý rok... Nebudeme přece věčně zahrabáni v takové zapadlé díře.“

„Ale já chci bydlet jedině zde a právě zde,“ prohlásil jsem nesmlouvavě. „Vždy jsem chtěl bydlet jen zde.“

„Ach – samozřejmě! Nezapomeň však, Miku, že teď přece máme peníze na celém světě. Můžeme jít kamkoliv! Můžeme jezdit po celé Evropě – můžeme jet na safari do Afriky. Zažijeme spousty dobrodružství... Všechno si všude prohlédneme – uvidíme nádherné obrazárny... Pojedeme třeba do Angkor Vat! Copak ty už netoužíš po dobrodružném životě?“

„Ano – snad ano... Ale vždy se sem vrátíme, že?“

Najednou jsem měl podivný pocit... Podivný pocit, že někde něco nevyšlo. Vždy jsem myslel jen na jediné – na svůj dům a na Grétu. Nic jiného jsem nechtěl – ale ona zřejmě ano. Uvědomoval jsem si to. A to teprve začínala. Začínala něco chtít! A také dobře věděla, že to může mít! Zachvátila mne náhle krutá předtucha. Začal jsem se třást.

„Co se s tebou děje, Miku? Vždyť se celý chvěješ...! Nachladil ses?“

„To není tím,“ zavrtěl jsem hlavou.

„Co se stalo, Miku?“

„Viděl jsem Ellii,“ vyhrkl jsem.

„Jak to myslíš? Přece jsi ji nemohl vidět!“

„Ano – viděl... Když jsem šel nahoru po cestě a zabočil v zatáčce, stála taní pod jedlím... Dívala se – dívala se směrem ke mně.“

Gréta na mne vyjeveně zírala.

„Nebud' směšný! Měl jsi – měl jsi prostě halucinace.“

„Snad – snad jsem měl halucinace. Nezapomínej však, že zde jsme v Cikánském revíru... A Ellie tam přece byla. Vypadala docela šťastně. Právě tak jako zaživa... Jako by tam byla vždy a jako by tam také vždy měla zůstat.“

„Miku!“ – Gréta mne uchopila za obě ramena a prudce se mnou zatřásla.

„Miku, nemluv tak! Nenapil ses někde před tím?“

„Ne, čekal jsem s pitím, až přijdu sem. Věděl jsem, že mne budeš čekat se šampaňským.“

„Nu tak – zapomeňme na Ellii a napijme se!“

„A přece tam Ellie byla!“ prohlásil jsem zarputile.

„Samozřejmě, že tam Ellie nebyla!“ okřikla mne Gréta. „Mohla to být hra světél – odlesk paprsku – a ty hned vidíš bůhvíco!“

„Byla to Ellie a stála tam. Vypadala – jako by mne hledala – vyhlížela mne a hleděla na mne. Ale nemohla mne vidět, Gréto! Ona mne nemohla vidět!“ začal jsem křičet: „A já už vím proč...! Já vím, proč mne nemohla vidět.“

„Jak to myslíš?“

A tehdy jsem poprvé se zatajeným dechem zašeptal:

„Protože to jsem nebyl já... Já jsem tam nebyl. Nemohla nic vidět než nekonečnou noc...“ Znovu jsem s panickou hrůzou v hlase začal křičet: „Někdo se zrodí pro lásky sladkou moc, jiný se zrodí pro nekonečnou noc... Já – Gréto – já...!“

Vzpomínáš si, Gréto,“ pokračoval jsem klidněji, „jak zde sedávala na pohovce, hrála na kytaru a jemným hlasem zpívala? Musíš si přece na to pamatovat!“

Každou noc a každý den,“

začal jsem zpívat přiškrceným hlasem,

„někdo je pro bídu narozen, každou noc a každý den, někomu láskaje osudem.
Někdo se rodí pro lásky sladkou moc...“

To byla Ellie, Gréto! Ona se narodila pro lásky sladkou moc!

Někdo se rodí pro lásky sladkou moc, jiný se rodí pro nekonečnou noc...

A to o mně maminka věděla! Věděla, že jsem se narodil pro nekonečnou noc! Ale tehdy jsem v ní ještě nebyl – a ona to už přece věděla... A Santonix to také věděl. Ano – věděl, kam směřují mé kroky. Nemuselo však k tomu dojít! Mohl jsem se tomu vyhnout – ano, vyhnout! A právě v tom okamžiku, kdy Ellie zpívala tu píseň. Mohl jsem být velmi šťastný s ženou, jako byla Ellie, nemyslíš? Mohl jsem klidně dál zůstat jejím manželem.“

„Nesmysl – nemohl!“ vykřikla rozhořčeně Gréta. „Nikdy jsem si o tobě nemyslela, Miku, že patříš k tomu druhu lidí, kteří hned pro nic za nic ztrácejí nervy.“

Drsně mne chytila za ramena a znovu se mnou prudce zatřásla.

„Vzpamatuj se!“

Překvapeně jsem se na ni podíval.

„Promiň, Gréto! Co jsem to říkal?“

„Mám dojem, že ti ve Státech dali pořádně zabrat. Vedl sis však dobře, že? Doufám, že všechny investice máš v pořádku?“

„Všechno je zařízeno,“ přikývl jsem. „Všechno je zařízeno pro naši budoucnost... Pro naši nádhernou – skvělou budoucnost!“

„Mluvíš nějak divně,“ poznamenala Gréta. „Podívej se raději, co nám píše pan Lippincott.“

Přisunul jsem si nedbale dopis a otevřel ho. Nebylo v něm nic jiného než výstřižek z novin – ze starých novin. Byl už trochu omšelý. Udiveně jsem si jej prohlížel. Obrázek nějaké ulice... Poznal jsem ulici podle majestátní budovy v pozadí. Byla to hamburská ulice s nějakými lidmi, kteří přicházeli směrem k fotografovi. Ano – vpředu šli dva lidé zavěšeni do sebe. Gréta a já. Tak pan Lippincott to věděl... Po celou tu dobu věděl, že jsem se už s Grétou znal. Někdo mu asi musel ten výstřižek poslat již dříve, a to snad bez nějakého postranního úmyslu. Třeba měl dotyčný jen radost, že poznal slečnu Andersonovou, jak se prochází po ulicích Hamburku. Věděl tedy, že jsem se s Grétou znal. Vzpomněl jsem si, jak se zvlášť

zajímal, zda jsem se už se slečnou Andersonovou nesetkal. Pochopitelně jsem to popřel, ale on věděl, že lžu. Určitě musel nabýt vůči mně podezření.

Náhle jsem dostal z Lippincotta strach. Nemohl mne samozřejmě podezřívát, že jsem zabil Ellii. Někaké podezření však musel mít. A možná, že podezřívá i to!

„Podívej se,“ podával jsem výstřižek Grétě, „věděl, že se známe. Věděl to zřejmě po celou tu dobu. Vždy jsem toho starého lišáka nenáviděl, a on stejně tak nenáviděl tebe... Až se dozví, že se chceme vzít, pojme vážné podezření.“ A pak jsem si náhle uvědomil, že pan Lippincott určitě už tehdy měl podezření, že se chceme s Grétou vzít... Věděl, že se známe, a vytušil, že jsme i milenci.

„Přestaň, Miku! Nebuď jako ustrašený králík! Ano – nic jiného nejsi...! Ustrašený králík! A já tě tak zbožňovala – tak obdivovala Ale teď ses mi rozpadl na kusy, zbabělče!“

„Tohle mi neříkej!“ vykřikl jsem varovně.

„A budu! Je to pravda.“

„Nekonečná noc...“

Nedovedl jsem nic jiného vyslovit. A stále jsem ještě uvažoval, co to vlastně znamená. Nekonečná noc...! To znamenalo tmu. To znamenalo, že mne nebylo možno vidět. Mohl jsem vidět mrtvé, ale mrtví nemohli vidět mne, ačkoliv jsem živý... Ne – nemohli mne vidět, protože i když jsem živý, nejsem to už ve skutečnosti já! Člověk, který miloval Ellii, tu už opravdu nebyl. Vstoupil dobrovolně do nekonečné noci. Sklonil jsem hlavu ještě víc k zemi.

„Nekonečná noc...“ opakoval jsem znovu a znovu.

„Přestaň s tím!“ vřiskala Gréta. „Vzmuž se! Buď chlapem, Miku! Nepoddávej se těm nesmyslům, pitomým pověrám!“

„A co mohu proti nim dělat?“ odpověděl jsem klidně. „Zaprodal jsem svou duši Cikánskému revíru, nemyslíš? Cikánský revír nikdy nebyl bezpečný. Nikdy nebyl pro nikoho bezpečný. Nebyl bezpečný pro Ellii a není také bezpečný pro mne... A snad nebude bezpečný ani pro tebe.“

„Jak to myslíš?“

Vstal jsem a přistoupil k ní. Miloval jsem ji. Ano, dosud jsem ji miloval, ale jen posledním záchvěvem smyslné touhy. Co však je láska – nenávisť – touha? Není to snad jedno a totéž? Tři v jedné – jedna ve třech... A tu jsem si uvědomil, že nikdy bych nemohl nenávidět Ellii, ale zato tím prudčeji jsem nyní začal nenávidět Grétu. Měl jsem dokonce požitky z toho, že ji nenávidím. Nenáviděl jsem ji z celé duše tak, že se ve mně začala vzrůstat radostně hlodavá žádostivost... Nemohl jsem čekat na bezpečné způsoby – a také jsem na ně čekat nechtěl. Přistoupil jsem k ní co nejbliže.

„Ty prokletá děvko!“ zařval jsem „Ty odporná zlatovlasá děvko! Ani ty nejsi v bezpečí! Nejsi v bezpečí přede mnou, Gréto, rozumíš? Naučila jsi mne s radostí zabíjet lidi – ano, s radostí! Ten den, kdy jsem věděl, že si Ellie vyjela na tom koni pro smrt, jsem byl příjemně vzrušený! Celé dopoledne jsem se pro tu vraždu dobře bavil, ale nedostal jsem se k ní příliš blízko. Až dnes! Dnes je to něco docela jiného! Já chci víc, než vědět, že někdo zemře, protože spolkl u snídaně nějaký lék. Chci víc, než strčit do stařeny na okraji lomu! Chci dnes užít vlastních rukou!“

Teď už Gréta dostala strach. Ano – ona, které jsem patřil od té chvíle, co jsem ji v Hamburku poznal...

Ona – pro kterou, jsem začal předstírat nemoc a vykašlal se na práci, jen abych mohl s ní zůstat. Ano – od té doby jsem jí také patřil – tělem i duší... Ale teď – teď už jsem její nebyl! Byl jsem sám sebou.

Vstupoval jsem do jiného království – do toho, o jakém jsem celý život snil...

Měla strach! Způsobovalo mi radost vidět ji tak vyděšenou – a tím pevněji jsem sevřel rukama její hrdlo... Dokonce i teď – když zde sedím a všechno o sobě píši, naplňuje mne ten pocit štěstím. Jsem také šťasten, že mohu všechno o sobě napsat. Všechno – co jsem prodělal, co jsem cítil a myslel – a jak jsem každého podvedl... Ano – to je něco úžasného! A byl jsem také opravdu úžasně šťastný, když jsem zabil Grétu...

/24

Už toho není mnoho, co zbývá ještě dodat. Myslím, že poslední událostí všechno vyvrcholilo, a pak to vše už špělo ke konci. Člověk zřejmě zapomíná, že když všeho dosáhl, nemůže následovat nic lepšího. A tak jsem tam pak hodně dlouho seděl... Ani nevím, kdy přišli. Nevím, zda přišli všichni najednou... Během té doby však tam nemohli být, protože by mě nenechali zabít Grétu. Uvědomil jsem si, že první tam byl bůh. Pochopitelně nemyslím opravdu Boha – mám v tom všem už trochu zmatek – myslím však majora Phillpota. Měl jsem ho vždy rád – byl ke mně velmi hodný. Domnívám se, že určitým způsobem se choval jako bůh. Tak bych si totiž Boha představoval, kdyby byl lidskou bytostí, a ne něčím nadpřirozeným – tam nahoře někde na nebesích. Byl to velmi spravedlivý člověk – spravedlivý a laskavý. Staral se o všechno –

hlavně o lidi. Snažil se udělat pro ně to nejlepší.

Nevím, kolik toho o mně věděl. Vzpomínám si na ten den, kdy se na mne velmi podivným způsobem podíval – na ono dopoledne v dražební místnosti, kdy mi řekl, že jsem ‚fey‘.

A pak jsme stáli bok po boku u té malé pomačkané hromádky na zemi, kterou byla Ellie ve svém jezdeckém úboru... Rád bych věděl, jestli ho nenapadlo, že snad s tím mám něco společného.

Jak už jsem řekl – po Grétině smrti jsem zůstal sedět ve své židli a díval se na sklenici od šampaňského. Byla prázdná. Všechno bylo prázdné – opravdu úplně prázdné. Svítala jen jedna lampa, kterou jsme ještě s Grétou rozžali, ale ta byla v rohu místnosti. Nevydávala příliš mnoho světla. A slunce – myslím, že slunce už hezky dávno zapadlo. Seděl jsem jen tak a s tupou zvědavostí uvažoval, co se bude dít dál. A pak asi začali chodit lidé. Snad jich přišlo více najednou. Zřejmě však přišli velmi tiše, protože jsem nikoho neslyšel ani neviděl.

Kdyby tu snad byl Santonix, byl by mi řekl, co mám dělat. Ale Santonix už nežil. Šel po jiné cestě, než byla ta moje, a tak mi nemohl pomoci. Nikdo mně už opravdu také nepomůže...

Po chvíli jsem si všiml doktora Shawa. Zpočátku jsem ani jeho přítomnost nevnímal, tak tiše se choval. Seděl zcela blízko vedle mne, jako by na něco čekal. Teprve po chvíli mne napadlo, že asi čeká, až promluví.

„Vrátil jsem se domů,“ řekl jsem.

Několik lidí se ještě pohybovalo v místnosti. Asi dva čekali v jeho blízkosti, podle všeho na něco, co on měl udělat.

„Gréta je mrtvá,“ pokračoval jsem. „Zabil jsem ji. Neměli byste už raději odnést její tělo?“

Vtom někdo použil blesku. Patrně někdo od policie fotografoval mrtvolu.

Doktor Shaw otočil hlavu a stroze přikázal:

„Ještě ne!“

Znovu ke mně otočil hlavu. Nahnul jsem se k němu,

„Viděl jsem večer Ellii,“ zašeptal jsem mu.

„Tak? A kde?“

„Venku... Stála na tom místě, kde jsem ji poprvé uviděl, rozumíte?“ Chvilí jsem mlčel. „Neviděla mne,“ dodával jsem. „Nemohla mne vidět, protože jsem tam nebyl.“ A pak – po krátkém odmlčení jsem vyhrkl:

„To mne rozčillo... To mne velmi rozčillo...“

„Bylo to v kapsuli, že? Myslím kyanid... Tehdy ráno jste ho dal Ellii v kapsuli od léku, vidíte?“ začal se vyptávat doktor Shaw.

„Brala je proti senné rýmě,“ řekl jsem. „Aby ji nedostala, vždy si preventivně jednu vzala, když šla jezdit na koni... Spolu s Grétou jsme naplnili několik kapsulí jedem na vosy ze zahradní kůlny, a pak jsme je opět zalepili. Dělalí jsme to v altánu. Vtipný nápad – že?“ Zasmál jsem se. Byl to podivný smích – sám jsem se slyšel. Mně samotnému připadal spíše jako hrůzný chechtot. „A vy jste si tak pečlivě prohlížel všechny léky, které brala, když jste se přišel podívat na její kotník! Pilulky pro spaní – kapsule proti alergii – všechno v naprostém pořádku, že ano? Všechno zcela neškodné.“

„Ano – neškodné,“ přisvědčil doktor Shaw. „Úplně nevinné léky.“

„Bylo to provedeno velmi chytře, vidíte?“

„Ano – provedl jste to docela chytře, máte pravdu – ale ne zas dost chytře, rozumíte?“

„Stejně však nechápu, jak jste na to přišli?“

„Přišli jsme na to, až když došlo k tomu druhému případu... K. smrti, kterou jste neplánoval.“

„Myslíte Claudii Hardcastlovou?“

„Ano. Zemřela stejným způsobem jako Ellie. Spadla na honu s koně. Claudie byla zdravé děvče – a najednou spadne s koně a je mrtvá... V jejím případě jsme ji však nemuseli dlouho hledat, rozumíte? Od pádu neuplynul tak dlouhý čas. Zvedli ji téměř okamžitě a ještě se kolem ní šířil zápach kyanidu. Kdyby ležela na čerstvém vzduchu několik hodin jako Ellie, nic by se nepoznalo. Nebylo by nic cítit – nedalo by se nic zjistit. Přesto však nechápu, jak se dostala kapsule s jedem Claudii do rukou, pokud jste ovšem nenechali nějakou v altánu. Claudie tam občas chodívala. Našli jsme tam totiž otisky jejích prstů – a také tam ztratila zapalovač.“

„Asi jsme už byli nepozorní... To plnění nám dalo dost práce.“

Po chvíli jsem se znovu ozval:

„Vy jste tušil, že mám něco společného s Elliinou smrtí, vidíte?“ Rozhlédl jsem se po temných postavách kolem... „Snad dokonce vy všichni?“

„Člověk velmi často něco tuší... Neměl jsem však jistotu, zda to budu schopen nějak dokázat.“

„Měl jste mi to říci...“ povzdechl jsem vyčítavě.

„Nejsem policista,“ odpověděl doktor Shaw.

„Co jste tedy?“

„Jsem lékař.“

„Nepotřebuji lékaře,“ ohradil jsem se.

„To se ještě uvidí.“

„A co vy zde děláte?“ zeptal jsem se, když jsem pohlédl na Phillpota. „Přišel jste mne soudit? Nebo předsedat mému soudu?“

„Jsem zde jako smírčí soudce,“ odpověděl. „Jsem zde jako přítel.“

„Jako můj přítel?“ podivil jsem se.

„Jako Eliin přítel,“ vysvětlil mně.

Nerozuměl jsem mu. Nedávalo mi to smysl, ale měl jsem přitom pocit značné vlastní důležitosti. Všichni byli zde! Policie a lékaři, Shaw a Phillpot, který byl svým způsobem dost agilní člověk. Celá ta záležitost byla velmi složitá. Začal jsem o všem ztrácet přehled. Byl jsem velmi unaven – rozumíte. Častokrát jsem teď najednou pociťoval takovou únavu, že jsem šel hned spát...

A potom stále za mnou někdo přicházel a zas odcházel. Různí lidé mne přicházeli navštěvovat. Advokáti – obhájce, který podle všeho přivedl zas jiného dalšího právníka... A pak lékaři! Několik lékařů... Stále mne něčím obtěžovali a já jim nechtěl odpovídat.

Jeden se mne ustavičně dotazoval, zda nemám nějaké přání. Odpověděl jsem mu, že bych tedy nějaké přání měl. A pak jsem ho požádal o kuličkové pero a hromadu papírů. Jak vidíte, chtěl jsem všechno sepsat a vysvětlit, jak k tomu došlo. Ano – hlavně vysvětlit, co jsem cítil a jak jsem myslel. A čím více jsem o sobě přemýšlel – tím více jsem také nabýval dojmu, že se pro každého stávám stále zajímavějším...

Pochopitelně – protože já jsem byl zajímavý... Byl jsem opravdu zajímavým člověkem a vykonal jsem zajímavé věci.

Lékaři – aspoň tedy ten jeden – si zřejmě mysleli, že je to dobrý nápad.

„Vždy je každému dovoleno, aby napsal svou výpověď,“ vysvětloval jsem. „Proč bych tedy i já neměl napsat svou výpověď? Jednou si ji určitě každý rád přečte.“

A tak mne nechali. Nedokázal jsem psát příliš dlouho. Brzy jsem se unavil. Někdo o mně použil termín „snížená zodpovědnost – a někdo jiný zas s tím nesouhlasil. Člověk o sobě slyší všechno možné. Oni si snad myslí, že je ani neposlouchám. Nakonec jsem se musel objevit před soudem. Chtěl jsem, aby mi přinesli mé nejlepší šaty, abych i tam vytvořil dobrou hereckou roli. Podle všeho jsme přece jen měli v domě nastrčené detektivy, kteří mne sledovali. Aspoň určitou dobu. Inu – asi to nové služebnictvo.

Myslím, že je najal a navedl na moji stopu pan Lippincott. Zjistili toho o mně a o Grétě hodně. Zajímavé! Od její smrti jsem na Grétu ani nevzpomněl... Jakmile jsem ji zabil, zřejmě už mně na ní nezáleželo.

Snažil jsem se už několikrát vybavit si ten nádherně vítězný pocit, který jsem měl, když jsem ji škrtil. Ale i ten nějak vyprchal...

Jednoho dne ke mně náhle přivedli na návštěvu mou matku. Dívala se na mne ode dveří. Nevypadala tak utrápená jako dříve. Myslím, že teď už vypadala jen smutně. Ale neměli jsme si mnoho co říci.

„Snažila jsem se, Miku... Ze všech sil jsem se snažila udržet tě v bezpečí. Nepodařilo se mně to... Vždy jsem se bála, že se mně to nepodaří.“

To bylo vše, co mi řekla.

„Dobře – maminko,“ odpověděl jsem. „Nebyla to tvoje chyba. Já sám si zvolil svou cestu.“

A pak mne náhle napadlo:

Něco podobného mi říkal i Santonix. Také měl o mne strach – a také nebyl schopen nic pro mne udělat.

Nikdo z nich nemohl nic dělat – jen já sám... Nevím. Nejsem o tom přesvědčený. Občas si však vzpomenu – vzpomenu si na ten den, kdy mi Ellie řekla: „Na co myslíš, když se na mne tak díváš?“ – a na mé: „Jak se na tebe dívám?“ odpověděla – „Jako kdybys mne miloval.“

Myslím, že jsem ji určitým způsobem miloval. Určitě jsem byl schopen ji milovat... Byla tak sladká – Ellie. Ach, lásky sladká moc...

Se mnou to zřejmě bylo proto tak těžké, že jsem vždy po všem příliš toužil. Chtěl jsem mít všechno – nejen však snadným, ale přímo nenasytným způsobem.

Například hned v té první době – hned ten první den, kdy jsem přišel na Cikánský revír a poznal Ellii.

Tehdy jsme se na zpáteční cestě potkali s Esther. Ano – už tenkrát, když Ellii poprvé varovala, už tenkrát mne napadlo, abych ji podplatil. Poznal jsem, že je jednou z těch, které za peníze udělají vše. A tak jsem jí zaplatil. Měla Ellii jen stále varovat – strašit – prostě v ní vzbuzovat pocit, že je v nebezpečí. Domníval jsem se, že pak později bude vypadat zcela pravděpodobně, když zemře v nějakém šoku. Víím však také, a dodnes o tom vůbec nepochybuji, že ten první den byla opravdu vylekaná samotná Esther. Varovala ji

docela upřímně. Varovala ji a posílala pryč, aby si nic nemohla začít s Cikánským revírem. Ve skutečnosti ji ovšem varovala, aby si nic nezačínala se mnou! Tehdy jsem to nepochopil – a nepochopila to také Ellie. Bála se snad Ellie mne? Myslím že ano, ačkoliv si to sama dobře ani neuvědomovala. Věděla, že ji něco ohrožuje – věděla, že je v nějakém nebezpečí. Santonix poznal ve mně zlo zrovna tak jako moje matka. Snad ho znali všichni tři. Ellie o něm věděla, ale nedbala toho. Nikdy jí na tom nezáleželo. Divné – tuze divné... Dnes to vím. Byli jsme spolu velmi šťastní. Ano – velmi šťastní. Kéž bych to byl poznal, že jsme tak šťastní! Inu – měl jsem svou příležitost... Snad každý má svou příležitost. Ale já – já se k ní otočil zády.

Je to podivné, vidíte, že mně na Grétě vůbec nezáleží?

Dokonce ani na mém krásném domě nezáleží...

Jedině na Ellii... A Ellie už mne nikdy nemůže najít. Nekonečná noc... A to je také konec mého příběhu.

V mém konci je můj začátek – tak to lidé vždy říkají.

Ale co to opravdu znamená?

A kde se jen začíná můj příběh? Pokusím se o tom přemýšlet...

Agatha Christie

Nekonečná noc

Z ANGLICKÉHO ORIGINÁLU
ENDLESS NIGHT, VYDANÉHO
NAKLADATELSTVÍM HUGHES MASSIE LTD.

PŘELOŽILA Dr. EVA HRUBÁ.

OBÁLKU NAVRHL A GRAFICKY

UPRAVIL VÁCLAV KUČERA.

ILUSTROVAL JIŘÍ PAVLÍK. VYDALO

NAKLADATELSTVÍ VYŠEHRAD ROKU

1978 JAKO SVOU 510. PUBLIKACI.

VYDÁNÍ PRVNÍ. STRAN 159.

ODPOVĚDNÁ REDAKTORKA

MARIE BRABENCOVÁ.

ZE SAZBY PÍSMEM TEMPORA VYTISKL

MÍR, NOVINÁŘSKÉ ZÁVODY, N. P.,

ZÁVOD 1, PRAHA 1, VÁCLAVSKÉ. NÁM. 15.

NÁKLAD 50 000 VÝTISKŮ

AA 12,42. VA 13.4.

CENA BROŽOVANÉHO VÝTISKU 17,50 Kčs

NAKLADATELSTVÍ VYŠEHRAD,

PRAHA 2, KARLOVO NÁMĚSTÍ 5

33-510-78 13.34

605/826 17,50 Kčs

– 2 –